

Svobodné noviny

3. ČÍSLO • ČERVENEC – ZÁŘÍ 2009 • ROČNÍK XIV. 10 Kč VYŠLO 25. 9. 2009 • NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

Volební guláš na obzoru

Zase budou volby. Demokratické, jak jinak. Každý, kdo má několik milionů a pár dobrých lobbistů může kandidovat a nalhat voličům, co rádi slyší, ač to není míněno vážně. Jen k nalákání k tomu, aby je znovu zvolili jako své pijavice, které sáním vaší krve vás prý uzdravují. Vždyť volič, to je takové roztočené telátko, ochotné se hnát na rozkvetlé louce za hrstí sena v naději, že to bude chutnat lépe. Netuší, že jsou to jen zvětralé zbytky toho, po čem současně dupe a kálí. Je to ale finančně náročné přesvědčování. Miliony, které jsou akutně potřebné jinde, politici promrhají na vychvalování sebe a hanění druhých, jen aby ten stědřý penězovod mřel právě do jejich kapsy.

Podívejte se na volební kandidátky. Je to sbírka ostřílených pardálů, schopných v každém režimu se probojovat ve frontě na prebendy do první řady a přesvědčit ty za nimi, že právě oni tam patří. To je to předstírané a slibované cukrátko, bič mají schovaný v kapse a vytáhnou jej až po volbách s ujišťováním, že to neslo jinak. Právě ti, kteří nás přivedli do krize, nás teď budou přesvědčovat, že nás z toho dokáží vyvést. Mají na to svůj recept: Co je dobré pro nás, musí být dobré i pro poddané. A tak jsme se museli tvrdě zadlužit, abychom mohli vyhodit peníze za smlouvu MAI, za výměnu ruských stíhaček za polské vrtulníky a následně je nahradit gripeny, nakoupit problémová Pendolina a stejné problémové dálniční mýtné brány, modernizovat dnes už nepotřebné ruské tanky, nakoupit rakouské obrněné transportéry. Také vybavení pro naše zoldněre, zučastňující se vnučování amerických praktik Afghánistánu a jiným národům, stejně jako to dělal Sovětský svaz nám. Také za naše peníze, a to vše jen proto, aby si třeba paní Parkanová mohla nazpívat cédečko pro Bushe, nebo za jiné, náročnější výhody politiků. Dnes téměř nenajdete politika, který by neměl pod palcem nějakou „malou domů“ nebo jiné zneužití své funkce.

Ti, kteří nás dovedli do krize, nás ujišťují, že nás z ní vyvedou, a tak pořád dokola, jen aby tam mohli zůstat. Přitom mají nastavený volební systém tak, že kdyby je nikdo nevolil, stačí jim k sebezvolení i jen jejich hlasy, protože minimální účast voličů není záměrně stanovena. Když ani to nestačí, hodlají změnit Ústavu, aniž by se nás ptali. Ústavu je skutečně třeba změnit, ale především v tom smyslu, aby státní funkcionáři nemohli měnit zákony ve svůj prospěch. Ve skutečnosti demokratických proto jakákoli změna pro rozšíření pravomocí a požitků funkcionářů platí až pro následníky těch, kdo ji vytvářejí. Rozpustí-li se tedy Sněmovna, nemohou stávající poslanci již znova kandidovat a být zvoleni. U nás však 70 % poslanců opět kandiduje a při dnešním volebním systému je téměř jisté, že budou zvoleni. Takovou iniciativu nelze klasifikovat jinak než jako parlamentní puč, mající odstranit ty, kteří stranickým majím a jejich bossům vadí ve snaze o jejich totalitní moc ve státě. Lidé jsou ale z toho již silně otráveni.

Na změnu k lepšímu neexistuje tedy v současné situaci recept. I nadále budeme muset žít v době, kdy občan je nevolníkem mezi politickými pány a jejich raději, kteří si také chtějí přijít na své. A tak soudci soudí občas všeljak, policisté se občas se svými klienty přizívají, vydělávají se nestydatě nejen na zakazovaných cigaretách a alkoholu, ale na pohonných hmotách a energiích, o lidském zdraví raději ani nemluví. Vše se řídí zákony zisku za každou cenu, na ostatní se nehledí. Při prozrazení jim hrozí nanetýše nucená změna ryžoviště, nezřídka za lepší. Že by se měli zodpovídat ze způsobené škody, to ani náhodou.

Ve světě Barack Obama již také najel do Bushových kolejí, neboť je známo, že

(Pokračování na str. 8)

OMLUVA

Omlouváme se všem čtenářům, kteří se cítili pobouření kontroverzními články historika Tomáše Krystlika, otištěnými ve SN č. 2/2009.

REDAKCE

9 771803 095005

0 3

Ke 20. výročí vystřídání zvůle komunistů svévolí i zvůli lžidemokratů

1. ZASLOUŽIL A ZASLOUŽÍ si těžké kocoviny každý, kdo pomáhal, pomáhá a bude pomáhat zločincům, bažícím po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě v ILÚZI, že jde o lidi spravedlivé, rozumné a mravné!

2. K takovým zaslepencům jsem patřil až neomluvitelně dlouho také já, když jsem pomáhal V. Havlovi, V. Klausovi a spoustě dalších lžidemokratických zločinců!

3. Při vládnutí lžidemokratů POKRAČUJÍ dvě zlotřilosti pustošivé v míře až dábelské, tj. jak DEGRADOVÁNÍ milionů jejich současníků na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy, tak UMLČOVÁNÍ pronikavých myslitelů a poctivých buřičů!

4. Lžidemokratickými zločinci byli, jsou a budou jak lžidemokratičtí vládcové, tak ti, kdož se s jejich potupným a pustošivým vládnutím smířovali, smířují a budou smířovat!

5. Umlčování pronikavých myslitelů a poctivých buřičů bylo, je a bude zlotřilostí SOUMĚRITELNOU s jejich zabitím!

6. HLAVNÍMÍ rádci prostým lidem při jejich rozhodování o podstatných věcech přece měli a mají být právě pronikaví myslitelé a poctiví buřiči; bez toho se z prostých lidí stávají voliči intelektuálně i mravně, politicky i nepoliticky NEOPRÁVNĚNÍ!

7. Smířováním se s umlčováním pronikavých myslitelů a poctivých buřičů se skoro všichni naši předchůdci, současníci i miliardy našich následovníků SAMI zařadili a zařadí k VÝRAZNÝM podlílníkům na bujení zvrácenosti a zlotřilosti politických i nepolitických, tj. ke zločincům a šilencům MNOHONÁSOBNÝM!

8. Touto spřislostou i zrůdností se skoro všichni naši předchůdci, současníci i miliardy našich následovníků SAMI odsoudili a odsoudí ke smrdutému uhnívání jejich prašivého života, byli, jsou a budou HLAVNÍMÍ podlílníky na tom, že NENÍ ještě v dohledu čas, kdy naše planeta už NEBŮDE velikým blázcem politikým i nepolitickým!

9. Bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, označovat důrazně trvání

na mravnosti také v politice za „morální fundamentalismus“; takovou zvrácenost mohl a může vyslovit jen netvor, mající duševně MNOHEM blíže k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním!

Před 150 lety, 15. 9. 1859, zemřel český spisovatel, dramatik a pedagog – Václav Kliment KLICPERA.

Reprofoto: archiv SN

10. Bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, odměňovat mnohonásobné zločince komunistické či lžidemokratické i funkce nejvyššími; měli a mají být přece UTRACOVÁNÍ jako dobytek nakažený nemocí šilených krav!

11. Na PRÍSNOU spravedlnost vůči mnohonásobným zločincům komunistickým i lžidemokratickým není NIKDY pozdě; naši předchůdci a současníci ji však především SVOU vinou způsobili nebyli a nejsou!

12. Nezpůsobilost DŮRAZNÉHO trvání na častém přístupu do masmédií pro poctivé buřiče a pronikavé myslitele, stejně jako nezpůsobilost DŮRAZNÉHO trvání na poctivých referendech o všech podstatných věcech, patřily, patří a budou patřit ke zvrácenostem z NEJPUS-TOŠIVĚJŠÍCH!

13. Oči špinavců, zatemněné příslušnosti ke lžidemokratům, NEJSOU způsobilé vidět, že NIKDO nebyl, není a nebude zbaven povinnosti PROKLÍNAT lžidemokracii i lžidemokraty; jde přece o zlotřilost v mnoha ohledech SOUMĚRITELNOU s komunismem a o netvory, SOUMĚRITELNÉ s komunisty!

14. Smířování se s umlčováním pronikavých myslitelů a poctivých buřičů, to bylo, je a bude VÝRAZNÉ podlílnictví na bujení politické pornografie, politické prostituce a politického kuplířství!

15. PRÁVO na častý přístup do masmédií pro poctivé buřiče a pronikavé myslitele, právo na pozorné naslouchání jejich naléhavým radám a výzvám politickým i nepolitickým patřilo, patří a bude patřit k lidským právům ZÁKLADNÍM; bez něj je Listina základních lidských práv SPROSTÉ neúplná!

16. Umlčováním pronikavých myslitelů a poctivých buřičů pro MILIARDY našich předchůdců, současníků i následovníků, to bylo, je a bude stejně, jako kdyby Tito světlonosi nikdy ani NEVYSLOVILI své naléhavé rady a výzvy politické i nepolitické, ba přímo jako by nikdy ANI NEŽILI!

17. Netvorům, smířujícím se s umlčováním pronikavých myslitelů a poctivých buřičů, se svévolí i zvůli zlotřilých vládců krivda NEDELA, NEDEJE A DÍT NEBŮDE!

18. NIKDO nebyl, není a nebude zbaven povinnosti opakovaně PROKLÍNAT netvory, smířující se s umlčováním pronikavých myslitelů a poctivých buřičů, tj. VŠECHNY lžidemokraty, jejich proklínání přece patří k MINIMU spravedlnosti vůči

dlužen, po socialismu jsme se dostali z bláta do louže. To je nejhorší ničitel naší životní pohody a tvůrce toho, že řada lidí nakonec hodí vše za hlavu, včetně zodpovědnosti. Selhání lidského činitele je na světě. Pomáhají tak rozložené přírody vytvářet tu pandemii katastrof, které nás sužují.

Vytváření podmínek pro katastrofy děláme ale i při běžném životě. Třeba jen plýtváním s jednou vykonanou prací, či jejími výsledky. Ale zejména energiemi. Je známo, že jen malá část energií je využita účelně. Zbytek je proplytván. Zásoby fosilních energií se proto tenčí a Země se zbytečně ohřívá. To vše jen proto, že fintivá žena nevezme na sebe vícekrát stejné šaty, že chceme mít poslední model auta, bazén před domem, ve kterém se koupeme jen občas, akvárium se žralokem v domě a jiné projevy osobní nadřazenosti. Na to vše se spotřebuje zbytečně mnoho energie, jejíž odběr z přírody, zejména z neobnovitelných zdrojů, narušuje zaběhaný řád a nutí přírodu hledat jinou rovnováhu. Ta se jí ani nám nemusí líbit. A také nelíbí. Země se otepluje, tají ledovce, Golský proud zaniká a může nastat zvrát, při kterém zanikne i lidstvo, nebo jeho rozmařilá část. Dalo by se tomu snad zabránit optimálními využitím obnovitelných zdrojů energie, jako je slunce na Sahare i na příznivě nakloněných střechách, energie přílivů, která je vypočitatelná a stálá (Pokračování na str. 8)

SDĚLENÍ ČTENÁŘŮM SN
Všech osm dílů knihy Antonína Bělohoubka *Hořké medicíny* se prodává za sníženou cenu 400 Kč. Objednávky lze posílat na adresu SN.

REDAKCE

nim i k MINIMU duševní vyspělosti!

19. Mnohonásobní zločinci, ba přímo podlíde, provinili kolaborací s vládci komunistickými i lžidemokratickými, si opovrzení a proklínání zasloužili a zaslouží VRCHOVATĚ!

20. Mnohonásobní zločinci, ba přímo podlíde, provinili smířováním se s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy a smířující se také s umlčováním pronikavých myslitelů a poctivých buřičů, si opovrzení a proklínání zasloužili a zaslouží VRCHOVATĚ!

Zemřel bych PŘEDČASNĚ, kdybych také tato dvě „desatera“ přehořkých pravd nevmetl pěkně naplo do odporných tlam lžidemokratických velezločinců vládnoucích i potupně a pustošivě ovládaných!

ING. ANTONÍN BĚLOHOUBEK

UVNITŘ LISTU:
PŘÍLOHA
NO, ON, TC, SPR-RSC

V příštím čísle:
Dvacet let cesty
k demokracii
Antonín Vašek
(180. výročí narození)

Podpořte vydávání SVOBODNÝCH NOVIN!
SVOBODNÉ NOVINY jsou jedním z posledních dosud vycházejících periodik v České republice, která jsou skutečně nezávislá a necenzurovaná.

V zájmu zachování svobody tisku u nás podpořte další vydávání SVOBODNÝCH NOVIN nejen tím, že je budete kupovat a číst, nýbrž i formou peněžních darů!

Své dobrovolné finanční příspěvky můžete poukázat složenkou typu C z každé pošty na území ČR, nebo převodem ze svého bankovního účtu na adresu:

PhDr. Rostislav Janošik – vydavatelství
Přetlucká 31
100 00 Praha 10
Bankovní spojení:
Komerční banka – pobočka Praha 10
expozitura Starostrašnická 36
číslo účtu: 3678220297/0100

REDAKCE

Z obsahu:

A. Bělohoubek...
... str. 2

Petr Hannig...
... str. 3

J. B. Pecka...
... str. 5, 7

Koho volit...
... str. 8

• Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší •

ZADÁNO PRO ANTONÍNA BĚLOHOUBKA, autora přemnoha hořkých pravd

PROKLÍNÁNÍ (3. část)

33a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po stav, kdy odporně absurdní nebyla, není a nebude jejich smrt, ale život!

33b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, u nichž odporně absurdní nebyla, není a nebude jejich smrt, ale život!

33c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, u nichž odporně absurdní nebyla, není a nebude jejich smrt, ale život!

34a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že zločinci sprostě vychytralí, sprostě přikrčení a sprostě prodejní měli, mají a budou mít na bujení zvrácenosti politických i nepolitických vinu MNOHEM větší než vládnoucí netvoři!

34b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že zločinci sprostě vychytralí, sprostě přikrčení a sprostě prodejní měli, mají a budou mít na bujení zvrácenosti politických i nepolitických vinu MNOHEM větší než vládnoucí netvoři!

34c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že zločinci sprostě vychytralí, sprostě přikrčení a sprostě prodejní měli, mají a budou mít na bujení zvrácenosti politických i nepolitických vinu MNOHEM větší, než vládnoucí netvoři!

35a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně

PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že hořké pravdy léčí, kdežto naslálé lži křiví a ohlupují!

35b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že hořké pravdy léčí, kdežto naslálé lži křiví a ohlupují!

35c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že hořké pravdy léčí, kdežto naslálé lži křiví a ohlupují!

36a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že své útoky na zločince vládnoucí i potupně ovládané máme nejen zmnožovat, ale i STUPNOVAT!

36b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že své útoky na zločince vládnoucí i potupně ovládané máme nejen zmnožovat, ale i STUPNOVAT!

36c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že své útoky na zločince vládnoucí i potupně ovládané máme nejen zmnožovat, ale i STUPNOVAT!

37a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po stav, kdy jejich život byl, je a bude PLNÝ nejrůznějších podob duševního lenošení!

37b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, jejichž život byl, je a bude

PLNÝ nejrůznějších podob duševního lenošení!

37c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, jejichž život byl, je a bude PLNÝ nejrůznějších podob duševního lenošení!

38a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že svá těžká provinění politická i nepolitická máme odčiňovat v míře CO NEJVĚTŠÍ!

38b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že svá těžká provinění politická i nepolitická máme odčiňovat v míře CO NEJVĚTŠÍ!

38c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že svá těžká provinění politická i nepolitická máme odčiňovat v míře CO NEJVĚTŠÍ!

39a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že se kdekdo SÁM zařazoval, zařazuje a bude zařazovat mezi netvory, kteří měli, mají a budou mít duševně MNOHEM blíže k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním!

39b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že se kdekdo SÁM zařazoval, zařazuje a bude zařazovat mezi netvory, kteří měli, mají a budou mít duševně MNOHEM blíže k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním!

39c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že se kdekdo SÁM zařazoval, zařazuje a bude zařazovat mezi netvory, kteří měli, mají a budou mít duševně MNOHEM blíže k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním!

40a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, co všechna zahrnuje skutečnost, že máme MOHUTNĚ usilovat o to, aby skoro ze všech nádherných dětí už nevyrostali politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlidé!

40b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, co všechno zahrnuje skutečnost, že máme MOHUTNĚ usilovat o to, aby ze skoro všech nádherných dětí už nevyrostali politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlidé!

40c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, nezpůsobilé pochopit, co všechno zahrnuje MOHUTNĚ úsilí o to, by skoro ze všech nádherných dětí už nevyrostali politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlidé!

41a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že zločinci sprostě vychytralí, sprostě přikrčení a sprostě prodejní si o svévoli a zvlí vládnoucích netvorů přímo koledovali, koledují a budou koledovat!

41c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem,

že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že zločinci sprostě vychytralí, sprostě přikrčení a sprostě prodejní si o svévoli a zvlí vládnoucích netvorů přímo koledovali, koledují a budou koledovat!

41b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že úctu nijak neredukovanou si zasloužili a zaslouží jen SILÁCI v ohledu intelektuálním i mravním, tj. jen lidé PŘEVZACNÍ!

41c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, nezpůsobilé pochopit, že úctu nijak neredukovanou si zasloužili a zaslouží jen SILÁCI v ohledu intelektuálním i mravním!

42a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, že smysl svého života nemáme hledat, ale DÁVAT mu ho počínáním politicky i nepoliticky úctyhodným!

42b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že smysl svého života nemáme hledat, ale DÁVAT mu ho počínáním politicky i nepoliticky úctyhodným!

42c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, nezpůsobilé pochopit, že smysl svého života nemáme hledat, ale DÁVAT mu ho počínáním politicky i nepoliticky úctyhodným!

43a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že život SKORO VŠECH našich předchůdců i současníků se ušlechtilé nenaplnoval a nenaplnuje, ale jen více nebo méně odporně NAPRAZDŇUJE!

43b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že život SKORO VŠECH našich předchůdců i současníků se ušlechtilé nenaplnoval a nenaplnuje, ale jen více nebo méně odporně NAPRAZDŇUJE!

43c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že život SKORO VŠECH našich předchůdců i současníků se ušlechtilé nenaplnoval a nenaplnuje, ale jen více nebo méně odporně NAPRAZDŇUJE!

44a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že zločinci sprostě vychytralí, sprostě přikrčení a sprostě prodejní si o svévoli a zvlí vládnoucích netvorů přímo koledovali, koledují a budou koledovat!

44b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že zločinci sprostě vychytralí, sprostě přikrčení a sprostě prodejní si o svévoli a zvlí vládnoucích netvorů přímo koledovali, koledují a budou koledovat!

44c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem,

že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že zločinci sprostě vychytralí, sprostě přikrčení a sprostě prodejní si o svévoli a zvlí vládnoucích netvorů přímo koledovali, koledují a budou koledovat!

45a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, že odporně prašivý nebyl, není a nebude jen život SILÁKŮ v ohledu intelektuálním i mravním!

45b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že odporně prašivý nebyl, není a nebude jen život SILÁKŮ v ohledu intelektuálním i mravním!

45c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, nezpůsobilé pochopit, že odporně prašivý nebyl, není a nebude jen život SILÁKŮ v ohledu intelektuálním i mravním!

46a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že byli, jsou a budou HLAVNÍMI podlínky na bujení zvrácenosti politických i nepolitických!

46b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že byli, jsou a budou HLAVNÍMI podlínky na bujení zvrácenosti politických i nepolitických!

46c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že byli, jsou a budou HLAVNÍMI podlínky na bujení zvrácenosti politických i nepolitických!

47a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že hřbitovy byly, jsou a dlouho ještě budou PLNÉ špinavých a hloupých podlíd!

47b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že hřbitovy byly, jsou a dlouho ještě budou PLNÉ špinavých a hloupých podlíd!

47c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že hřbitovy byly, jsou a dlouho ještě budou PLNÉ špinavých a hloupých podlíd!

48a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že naše planeta je DODNES rájem zlodějů a zločinců politických i nepolitických!

48b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že naše planeta je DODNES rájem zlodějů a zločinců politických i nepolitických!

48c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že naše planeta je DODNES rájem zlodějů a zločinců politických i nepolitických!

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 88

(PĚTADVACÁTÉ A ŠESTADVACÁTÉ „DESATERO“ K POCTIVÉMU A DŮKLADNÉMU PŘEMYŠLENÍ)

1. Radost vidět ve SKORO VŠECH našich předchůdcích i současnících otroky a otrokyně špinavce a hlupáka v sobě, a tím také zločince a šílence mnohonásobně má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání! (MÁŠ přece vědět, jak tomu s nimi bylo a je v nejrůznějších ohledech SKUTEČNĚ!)
2. Radost ze způsobilosti bojovat proti lžidemokracii i lžidemokratům hodně důrazně má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
3. Radost ze způsobilosti vidět smrduté UHNÍVÁNÍ života skoro všech našich předchůdců i současníků má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání! (MÁŠ přece vědět, jak tomu s jejich životem bylo a je SKUTEČNĚ!)
4. Radost ze způsobilosti vidět ve vybojování částého přístupu do masmédií pro poctivé buřiče a pronikavé myslitele KLÍČOVOU podmínku pro radikální redukci zvrácenosti politických i nepolitických má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
5. Radost z EXISTENCE duševního světa pronikavých myslitelů a poctivých buřičů má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
6. Radost ze způsobilosti OPOVRHOVAT skoro celou svou minulostí má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání! (MÁŠ přece vědět, že to byl čas tvé příslušnosti k politicky i nepoliticky špinavým a hloupým podlidem!)
7. Radost z nabytí příslušnosti k SILÁKŮM v ohledu intelektuálním i mravním má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
8. Radost ze způsobilosti počínat si poctivě, odvážně a statečně i za cenu dosti vysokou má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
9. Radost ze způsobilosti dobírat se dalších a dalších pravd KLÍČOVÝCH pro život jednotlivce i celé společnosti má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
10. Radost ze způsobilosti útočit na vládnoucí netvory tak důrazně, až se tě MAJÍ proč bát, má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
11. Radost ze způsobilosti HOJNĚHO přebývání v duševním světě pronikavých

- myslitelů a poctivých buřičů má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
- Radost z poznání možnosti volby NEPATŘIT k politicky i nepoliticky špinavým a hloupým podlidem má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
- Radost z poznání o možnosti volby NEDÁVAT přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
- Radost z poznání o ZASLOUŽENOSTI trestu v podobě svévole i zvůle vládnoucích netvorů za sprostou vychytralost, sprosté přikrčenectví a sprostou prodejnost zločinců potupně ovládaných má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
- Radost z možnosti opovrhovat PRÁVEM zatvrzelými pomatenci, špinavci a zločinci nejrůznějších odstínů má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
- Radost z možnosti vyrůst v siláka v ohledu intelektuálním i mravním také NAVZDORY stádníkům politickým i nepolitickým má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
- Radost z možnosti opovrhovat PRÁVEM zatvrzelými pomatenci, špinavci a zločinci nejrůznějších odstínů má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
- Radost z možnosti VYRŮST v siláka v ohledu intelektuálním i mravním také NAVZDORY stádníkům politickým i nepolitickým má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
- Radost z možnosti NELIBOVAT si ve kdekákém blbství i ve kdekáké špině má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
- Radost z možnost ZDOLAT politickou i nepolitickou absurdnost našeho života má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
- Radost z možnosti VÝRAZNĚHO mohutnění naší vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!
- Radost z možnosti VOLBY ubohosti ušlechtilé před ubohostí politicky i nepoliticky odpornou má PRORŮST I PROZÁŘIT tvoje myšlení, citění i počínání!

P. S. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že je toho POVÍCERO, co má tvůj život PRORŮST I PROZÁŘIT radostí ušlechtilou, radostí až jásavou!

PROZATÍMNÍ REPUBLIKOVÝ MLUVČÍ STOUPENCŮ PŘÍME DEMOKRACIE ANTONÍN BĚLOHOUBEK

HOŘKÉ MEDICÍNY (55. část)

♦ NENÍ to domýšlivost, když říkám, že POCTIVÉ A DŮKLADNÉ přečtení knih mých *Hořkých medicín* u kdekoho SPOLEHLIVĚ zabráni tomu, aby nadále patřil k politicky i nepoliticky špinavým a hloupým podlidem!

♦ Věřit na důvěryhodnost hodnotářů komunistických či lžidemokratických, to mohli a mohou jen netvoři, kteří si jejich svévoli a zvlí zasloužili a zaslouží VRCHOVATÉ!

♦ Bez účty ze strany siláků v ohledu intelektuálním i mravním se „klidně obešli a obejdou“ jen netvoři, kteří měli, mají a budou mít duševně MNOHEM blíže k odporným živočichům než ke zmíněným silákům!

♦ ZAKAŽ si zapomínání na to, že zločinci a šílenci MNOHONÁSOBNÝMI byli, jsou a budou jak netvoři vládnoucí, tak netvoři sprostě vychytralí, sprostě přikrčení a sprostě prodejní!

♦ ZAKAŽ si zapomínání na to, že štitivost vůči zatvrzelým pomatencům,

špinavcům a zločincům nejrůznějších odstínů má pro tebe být SAMOZŘEJMOST!

♦ Protože by ses dodnes NEDOPOČÍTAL netvorů, křivčících se už v situaci „mít, či nemít“ sprostě výhody oproti lidem poctivým, odvážným a statečným, NENÍ ještě v dohledu radikální redukce zvrácenosti politických i nepolitických!

♦ ZAKAŽ si zapomínání na to, že jen více nebo méně smrduté uhníval, uhníval a bude uhnívat život SKORO VŠECH našich předchůdců, současníků a také MILIARD našich následovníků!

♦ PROHRÁL při zápolení se špinavcem a hlupákem v sobě každý, kdo ani do věku už dosti pokročilého NEVYBŘEDL z příslušnosti k politicky i nepoliticky odporným podlidem!

♦ To NENÍ málo, když jsi způsobilý rozcházet se VE ZLÉM se zatvrzelými pomatenci, špinavci a zločinci nejrůznějších odstínů!

♦ ZAKAŽ si zapomínání na to, že VŠICHNI hodnotáři komunističtí i lžidemokratičtí byli, jsou a budou zločinci a šílenci MNOHONÁSOBNÝMI!

♦ ZASLOUŽIL A ZASLOUŽÍ si těžké kocoviny každý, kdo nevědlé a neví, že u odporných netvorů nás bujení pustošivých zvráceností překvapovat NEMÁ!

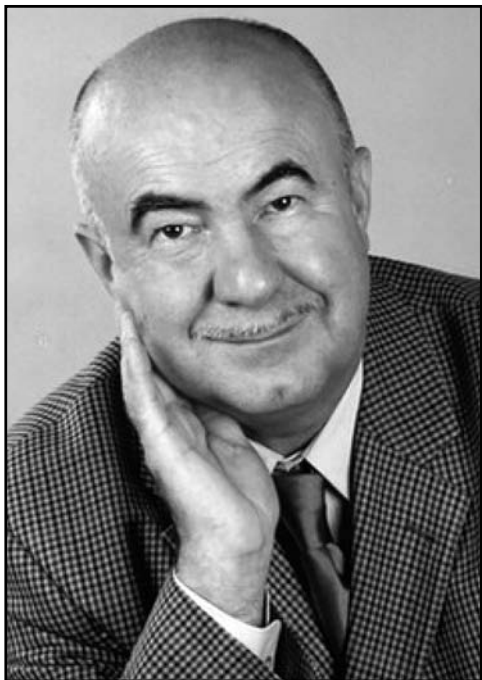
♦ ZAKAŽ si zapomínání na to, že proti bujení sprostě vychytralosti, sprostého přikrčenectví a sprosté prodejnosti máme burácet DOŽIVOTNĚ!

♦ Bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ŽRŮDNÉ, vidět tragédii v OPOZDĚNĚM chápání zločinců a šílenců mnohonásobných!

♦ Smiřování se skoro všech našich předchůdců i současníků s umlčováním pronikavých myslitelů a poctivých buřičů také hodnotáři lžidemokratickými ANI NELZE proklínat nadbytečně; jde přece o zlotřilost politicky i nepoliticky pustošivou v míře AŽ HRŮZNĚ!

SUVERENITA BRÁNÍ PLATNOST BENEŠOVÝCH DEKRETŮ OHROŽENÝCH LISABONSKOU SMLOUVOU

„Neblahé dědictví Občanského fóra neseme dodnes,“ říká Mgr. Petr Hannig, hlavní manažer volební kampaně Suverenity – Strany zdravého rozumu

Jednou ze stran, která má parlamentní ambice, je strana Suverenita. Hudebníka a předsedu této strany Mgr. Petra Hanniga jsme požádali o rozhovor, který nám laskavě poskytl.

■ **Suverenita je politickou stranou amerického typu, v níž je oddělena funkce předsedy strany a volebního lídra. Předseda strany vlastně stojí mimo a je prakticky veřejně neznámou osobou. Nevadí Vám tato skutečnost?**

Proč by to mělo vadit? Naopak, jsem velice rád, že mohu takřkajíc ve skrytu rozvíjet manažerské schopnosti, které se již měly možnost projevit ve volbách do Evropského parlamentu.

■ **Jak vlastně došlo ke sloučení Politiky 21 a Strany zdravého rozumu a vzniku Suverenity?**

Věděl jsem, že strana bez výrazné osobnosti nemá šanci. Strana zdravého rozumu existuje už od roku 2002. Zúčastnili jsme se všech voleb. Ve volbách v roce 2006 jsem též ustanovil celostátním lídrem jinou osobnost než sebe. To však vždy byla až třetí liga. Na podzim roku 2008 jsem nabídl spolupráci Ing. Janě Bobošíkové a její straně Politika 21 a ona ji v lednu 2009 přijala. Přes velkou nevraživost ze strany médií a přes neustálé podhodnocené preference jsme se dopracovali až k výsledku 4,26 %, což všechna média překvapilo. Podobná situace je nyní, kdy nám výzkumy dávají minimální šanci, podpora lidí je však enormní.

■ **Když jste hledali název nové strany, proč právě Suverenita?**

Název Suverenita vymyslela Jana Bobošíková a byla vyjádřením faktu, že Česká republika by měla být v rámci Evropské unie suverénní. Jednalo se však o název pro koalici. Jelikož však novináři vehementně nazývali tento subjekt, vznikly pro volby do Evropského parlamentu, stranou Suverenita, tak jsme nesli proti proudu a v parlamentních volbách kandidujeme už jako strana Suverenita.

■ **Velkým překvapením voleb do Evropského parlamentu byl volební výsledek Suverenity, která těsně zůstala pod hranicí pro vstup do EP. Jak tento výsledek hodnotíte Vy?**

Nebýt nepřejících novinářů, kteří nás před volbami neustále shazovali, a tzv. nezávislých výzkumů preferencí, byl by výsledek dle našich názorů cca 6 %.

■ **Jak byste ve stručnosti představil vašeho volebního lídra – Janu Bobošíkovou?**

Neuvěřitelně pracovitá, čestná a skutečná vlastenka v tom nejlepším slova smyslu. Všechny obrazy o ní, vytvářené v médiích, jsou úmyslně deformované. Není v zájmu zahraničních vlastnických médií, aby na naší politické scéně měl výraznou roli někdo tak rozhodný, který se nebojí říkat pravdu o plánech sudetoněmeckého landsmanschaftu. Všimněte si, koho naše média nyní, před parlamentními volbami, vyzdvihují a bude Vám jasné, koho chtějí zatracovat.

■ **Jaké další osobnosti je možné nalézt na vašich kandidátkách?**

Jsou mezi nimi živnostníci, lékaři, vysokoškolské pedagogové, IT pracovníci, speciální pedagogové, ekonomové, zemědělské odborníci, zdravotní sestry, podnikatelé, dělníci, starostové, místostarostové, kontrolori kvality, bezpečnostní technici atd. Máme ve všech krajích plné kandidátní listiny, to jest 343 kandidátů v celé republice.

■ **Má Suverenita zajištěnou podporu některých menších politických stran a kterých?**

Jsou to: Hnutí Demokracie, Hnutí na podporu dobrovolných hasičů a dalších dobrovolníků, ČSNS 2005 (Národní socialisté), Doktor (za uzdravení společnosti), Libertas.cz, hnutí Nespokojení občané, Nezávislí demokraté, Politika 21, 4 víze a samozřejmě Strana zdravého rozumu.

■ **Co si myslíte o roli ženy v politice?**

Je naprosto zásadní. Ze své zkušenosti vím, že muži by rádi rokovali a přeli se, kdežto ženy více pracují pro dobro věci. Jsem šťastný, že naším celostátním lídrem a ikonou Suverenity je právě žena, a to žena v naší politice nejvýznamnější. Na našich kandidátních listinách je více než polovina žen. Lídry krajských kandidátních listin je šest žen. Zdůrazňuji, že jsme nevybírali podle nějakého klíče, neboť jsme rozhodně proti jakékoliv pozitivní diskriminaci ve všech aspektech života. Řídíme se zásadou: pro každého stejný metr.

■ **Vášim heslem je „ochrana občanů a jejich majetku“. Co tento slogan představuje?**

Jistě víte, že přijetím Lisabonské smlouvy bude ohrožena platnost Benešových dekretů. Málokdo ví, že potomci vysídlení v Německu a v Rakousku neustále ve svých dědičských notářských zápisech zmiňují zabavené majetky v Sudetech a jihomoravském pohraničí. Jana Bobošíková se zkušeností evropské poslankyně ví, jak by se masivním útokům na majetky našich občanů v pohraničí dalo zabránit.

■ **Vůči nově vzniklé straně TOP 09 se tvrdě vymezujete, a to zejména v otázce vztahu k sudetským Němcům. Proč považujete tento problém za klíčový?**

Kníže Schwarzenberg se letos zúčastnil srazu jedné z odnoží sudetoněmeckého landsmanschaftu. TOP 09 má reklamní kampaň za mnoho desítek milionů. Naskytá se otázka, kdo tuto kampaň financuje. Stranu, která nemá finance za procenta ve volbách (to zůstalo u lidovců), při tak masivní reklamní kampani (billboardy po celé republice a všechna možná další média) přece musí někdo financovat. To se z českých zdrojů nedá.

■ **Suverenita patří mezi euroskeptické politické strany. Kde vidíte příčiny krachu jednání o vzniku jednotné euroskeptické strany, kdy jste poměrně rychle ukončili jednání se Stranou svobodných občanů?**

Nejednotnost subjektů je pro náš národ příznácná. Já sám jsem ještě před jednáním o spolupráci s Janou Bobošíkovou měl schůzku s panem Machem a měl jsem zájem o jednotný postup. Totéž uskutečnila s SSO Jana Bobošíková. Oba dva bez odezvy. Co se týče Libertas.cz, tak jeho místopředsedkyně Andrea Hudlíková je na naší kandidátce do parlamentních voleb lídrem v Jihomoravském kraji.

■ **Suverenita také odmítla platformu Občanské fórum 09, představovanou stranou Věci veřejné. Co bylo pro vás z jejich strany programově nepřijatelné?**

Pro mě osobně bylo už původní Občanské fórum v roce 1990 nepřijatelné. Jeho neblahé dědictví neseme dodnes. Protiústavní poprava tehdejší Lidové strany ve volbách v červnu 1990 tehdejším prezidentem Havlem a Janem Rumlem dodnes čeká na spravedlivé hodnocení. Zničení Národních socialistů tehdejší ČSS, již ve své důvěře dali k dispozici Melantrich, o který posléze přišli. Všechno, co je spojené s OF, je pro mě osobně nepřijatelné. Místo, abychom se dali osvědčenou cestou první Masarykovy republiky, začali jsme vytvářet jakousi specifickou českou cestu, která vede do slepé uličky. Dědictvím této cesty je i dnešní ústavní krize. A to, prosím, zdůrazňuji, že jsem nikdy v minulosti nebyl členem KSČ, a právě proto nebylo pro mě OF akceptovatelné.

■ **Jaký vztah máte k současné hlavě státu?**

Václav Klaus patří k politikům, kteří, přes všechny výhrady, jež k němu můžeme mít, je jedním z nejvýraznějších evropských politiků. Zejména po tzv. Sarajevském atentátu se stal obhájcem našich národních zájmů. Odsouzení bombardování Srbska, nechuť k uznání Kosova, rezervovaný postoj k invazi do Iráku, spravedlivý postoj ke gruzínské otázce, zásadní odmítnutí Lisabonské smlouvy a jeho hrdinný postoj, kdy přes nátlak všech, ji ještě nepodepsal...

■ **Co Vás vedlo ke vstupu do politiky?**

Nespravedlnosti v hodnocení minulosti i vzhled do systému vytváření falešných gloriol současnosti. Je to hlavně také nemožnost talentů ve všech oborech lidské činnosti se u nás prosadit. Všechno u nás ovládají určité skupiny vyvolenců. Kdyby se dnes ucházel Baťa o své místo na slunci, neuspěl by.

■ **V 60. letech jste měl možnost zůstat v emigraci. Proč jste se rozhodl vrátit do Československa po sovětské okupaci?**

uměleckým kovářem. P. Hannig si najímá kovářskou dílnu ve čtvrti Twickenham. Tam vyrábí svícny, krbové mříže a popelníky a ty potom za vysokou cenu prodává špičkám showbusinessu. Vydlané peníze pak investuje do nahrávání svých skladeb ve výše zmíněném studiu u Soho. Jako studiové hráče používá např. členy pozdější známé rockové kapely Yes. Spolupracuje s mladým textařem Peterem Houghtonem. Jeho demosnímký mu nazpívává např. Johnny Bew, ale také Yvonne Přenoslová, která se na nějaký čas objevuje v Londýně z Mnichova, kde se usadila. Píše hudbu pro BBC, aranžuje pro hudební divadla.

Do této slibné se rozvíjející umělecké dráhy v Londýně zasáhne Husákova výzva, že kdo se nevrátí do Československa do 30. září 1969, už nikdy nebude moci zpět. Hannig přes veškerá přemlouvání všech londýnských známých posledních den ultimáta přijíždí domů.

Okamžitě se zapojuje do práce v muzice. Dežo Hoffmann doporučuje Hanniga Josefu Lauferovi. A tak P. Hannig nahrává několik zajímavých snímků s J. Lauferem.

Vrací se zpět na konzervatoř. Tam ho na koncertě, kde hrají jeho kompozice, vyhledá Michal Prokop a nabízí mu práci na velkolepém projektu Město Er na text Josefa Kainara. P. Hannig staví symfonické těleso z nejlepších hráčů a spolu se skupinou Framus Five vytvoří první světové artrockové album. Nahrávání se uskutečnilo na přelomu let 1970 a 1971.

Pak se vrací ke spolupráci s Petrou Černockou. Skládá pro ni a aranžuje (Až přijdeš poprvé k nám, Jedou vozy, Koukej, se mnou si píseň broukej aj.). A to už se kritika začíná podírovat nad tím, jak tento fantastický novátor, spoluautor Města Er a stylu Art rock, může psát tak odlišnou muziku. P. Hannig si ovšem tuto nebezpečí Damoklova meče vůbec neuvědomuje. V Londýně je přece jedno, co píšeš, hlavně když je to úspěšné. Naráží na malé české poměry a pomalu začíná litovat, že nezůstal u slibné se rozvíjející kariéry v Londýně.

Pak nastává série nekonečných objevů: Rony Marton, Hastrmane Tatrmáne, Žiji v Praze devět let. Jana Kratochvílová, Lenka Kořínková. S Lenkou vystupuje i Hana Hegerová jako host. Pro obě vytvořil soubor se smyčcovým kvartetem.

Další z objevů P. Hanniga, Vítězslav Vávra, dosáhl met nejvyšších. Dostal v anketě Zlatý slavík bezkonkurenčně nejvíce hlasů v roce 1982. Strana, vláda a hlavně vedení televize však rozhodly, že neexistuje, aby Zlatého slavíka dostalo takové vlasité individuum. Takže byl oficiálně až třetí. Hannigovy písničky ve Vávrovi interpretaci, jako Citronová holka, se hrají dodnes.

Byl jsem poměrně uznávaným mladým skladatelem, který dokázal v Londýně psát nejenom pro rockenrollové kapely, ale i pro symfonický orchestr. Proto jsem spolupracoval se špičkovými jmény tehdejšího hudebního nebe (Tom a Dusty Springfield atd.). Obával jsem se, že už nikdy neuvidím rodnou zem. A jednoho dne jsem poslouchal v rádiu hudbu Bohuslava Martinů (který se nikdy nemohl vrátit do rodné země), všeho jsem nechal, nasedl na vlak a rozjel se 30. září 1969 domů. Nikdy jsem toho nelitoval, až v době po převratu, kdy se kdejaký hejhula, který ničeho v emigraci nedosáhl, tady vytahoval a skupoval dečko. A naše média každého, kdo přišel z emigrace, vychalovala až do nebe. Proto iady také mohly vyrůst „osobnosti“ typu Kožený apod.

■ **Jsou nějaké styčné body mezi hledačem hudebních a politických talentů?**

Jsou to lidé, ke kterým mluvíte. Musíte mluvit srozumitelným jazykem. Jak politický, tak i hudební talent musí mít jasnou auru. Musí silně vyzařovat. Takových politických osobností je u nás pouze pět, přičemž jedna svou šanci zakopala do země. Ty osobnosti jsou: Havel, Klaus, Zeman, Bobošíková a ta pátá, která sice ještě žije, ale už nikdy nebude mít šanci svůj prohrěšek proti lidem, který ji (jemu) věřili a jež zklamal(a), odčinit.

■ **Ceho chcete ještě v životě dosáhnout?**

Chtěl bych jezdit po republice a ukazovat lidem cestu, aby byli šťastní. Neboť štěstí neleží mimo nás, ale v nás samých.

■ **Jakou knihu právě čtete?**

Není to reklama, ale ptáte se, jakou knihu teď právě čtu. Musím pravdivě odpovědět: paní Bobošíková mi věnovala svou dosud nevýdanou (nebo právě v těchto dnech vydávanou) knihu Bojuji za Vás. Tak tu právě teď čtu. Jinak velice rád čtu časopis Phoenix.

■ **Kdo je Vaším politickým vzorem a ke kterým historickým osobnostem se Vaše strana programově hlásí?**

Král Jiří z Poděbrad. Měl ustanovit svého syna následníkem trůnu a nemuseli jsme mít pak za tři čtvrté století na trůně Habsburky. Král Jiřík měl skutečně neuvěřitelné diplomatické schopnosti a uměl být i náležitě rázným panovníkem. Škoda, že jeho místo v našich dějinách není náležitě v dnešní době docenováno.

■ **Co byste chtěl na závěr našim čtenářům vzkázat?**

Kupujte a čtěte Svobodné noviny a říkejte o nich svým známým! Nesvobodných novin jsou plné trafiky. A volte Suverenitu – Stranu zdravého rozumu! Máme šanci být zvoleni do parlamentu a uskutečnit tak dlouho odkládané sny našich lidí. Vždyť těch skoro 5 %, které jsme získali v evropských volbách, je velkým příslibem a reálnou šancí pro blízkou budoucnost.

■ **Děkuji Vám za rozhovor.**

ROZMLOUVAL: BC. JAN KOPAL

Mgr. Petr Hannig – známý i méně známý

Narodil se 20. 1. 1946 – ve znamení Kozoroha. Vyrůstal v tehdy ještě ne „slavné“ Matiční ulici v Krásném Březně – Ústí nad Labem Jeho prvním hudebním nástrojem byla harmonika. Už od osmi let hrál na svatbách (nejraději písničku „Až si budeš jinou brát“ od Karla Valdaufa). Vystupoval od útlého dětství na různých místních besídkách a estrádách (parodoval „Smutného muže“). Od jedenácti let byl varhaníkem v kostele v Krásném Březně a blízkých Žežicích, od dvanácti let pak regenschorim (ředitelem kůru) v Mojiříři a okolních vesnicích. Ve dvanácti letech začal studovat kontrapunkt u vynikajícího varhaníka Karla Hrona v Ústí n. L.

V letech 1960–1964 studoval obor umělecký kovář na střední umělecké škole v Turnově, kde maturoval. Jeho kovářské práce (plastiky, mříže a svícny) z této doby se později objevovaly na různých výstavách. Byl pak jeden rok zaměstnán v tomto oboru v Ústředí uměleckých řemesel v Praze.

Od roku 1965 studoval obory varhanní hra, kompozice a dirigování na Konzervatoři v Praze. Skládal kromě vážné hudby i písničky. V roce 1966 založil a vedl soubor „něžného beatu“, jak tento Hannigem vytvořený styl nazval kritik Jiří Cerný, PASTÝŘI, ve kterém začínali svou pěveckou dráhu Karel Bláha, Petra Černocká, Jitka Zelenková, Lilka Ročáková a další. Členy tohoto na svou dobu pozoruhodného souboru byli např. Karel Vágner na baskytaru a kontrabas, Josef Věpřoda na bicí, a mnoho dnešních členů České filharmonie a jiných symfonických těles (Miroslav Kejmar – trubka, Jiří Hebdá – hoboj, Oldřich Vlček – housle atd.).

Pastýři natočili mnoho rozhlasových snímků, z nichž do dneška jsou některé živé (např. Ovečka s Petrou Černockou). V roce 1996 vyšla reedice těchto pozoruhodných nahrávek na albu Ovečka.

Už od svých šestnácti let byl P. Hannig vášnivým cestovatelem prostřednictvím autostopu. Do roku 1968 projel každé prázdniny do detailu celou naši tehdejší republiku a velký kus Evropy (Německo, Bulharsko, Rumunsko, Maďarsko, tehdejší Jugoslávie, Švédsko, Dánsko, Norsko, Holandsko, Belgie, Lucembursko).

Srpen 1968 jej zastihl ve Skotsku. Rozhodl se zůstat ve Velké Británii. Usadil se v Londýně, ve slavné Ladbroke Grove, ve čtvrti Notting Hill. Získal tam velmi výhodné bydlení v rodině slavného londýnského antikváře. Měl za úkol, učit jeho děti hře na klavír. Proto platil za ubytování

pouhé dvě libry týdně v jedné z nejluxusnějších čtvrtí Londýna. Jeho sousedy byli např. spisovatel Graham Green z jedné strany a pianista Vladimir Horowitz ze strany druhé. Mimochodem: v soukromém parku, který je ve vnitřním bloku těchto vil, se natáčel film Notting Hill s Julií Robertsovou a Hughem Grantem. V tomto parku vymýšlel tehdy 22letý P. Hannig své tehdejší plány.

Začátky v Londýně byly pestré. Nejříve se jakýsi německý nakladatel, žijící v Earls Court, snažil sepsat s P. Hannigem životní smlouvu na vše, co složí. Takové otroctví nebylo samozřejmě mladému skladateli po chuti, a tak začal raději pracovat v továrně vynálezce chipsů, bývalého ústeckého velkopekaře Krauseho, který utekl před Hitlerem v r. 1938 do Anglie. Protože se tento příslušník dřívě velké židovské komunity Ústí nad Labem (města, které zažalovalo za Rakouska světové premiéry oper a bylo jakýmsi vysněným rájem, a to i v pozdější republice, s nejvyšší životní úrovní v celém mocnářství) vlastně nikdy pořádně nenaučil anglicky, tak se rád bavil s mladým krajanem o tom, jak vypadá jeho město v současné době. Moc radostné to povídání ovšem nebylo. Krausova Bílinská čtvrt padla celá za oběť bombardování a město, i když krajské, po válce strašně seslo.

Později odchází P. Hannig pracovat na radu velkého přítele československých muzikantů, známého fotografa Dežo Hoffmanna, do umělecké kavárny ve čtvrti Soho, do domu, kde měl onen fotograf ateliér a v němž bylo zároveň známé nahrávací studio.

P. Hannig byl v kavárně kuchařem a samozřejmě, jako každý umělec na počátku kariéry, myčtem nádobí. Do kavárny chodili ze studia v suterénu i z ateliéru nahoře různí umělci (D. Hoffmann fotil hlavně zpěváky a muzikanty), a tak se stalo, že si mladého P. Hanniga všiml slavný skladatel Tom Springfield, který potřeboval studovaného muzikanta, aby zaznamenával jeho hudební nápady.

P. Hannig samozřejmě okamžitě nabídku přijal a tím začala jeho strná cesta muzikantským světem v Londýně. Jelikož T. Springfield byl velice společenským člověkem, v jehož rezidenci v Chelsea se často konaly různé večírky s veličinami tehdejšího showbusinessu, P. Hannig se seznamuje např. s Ringo Starrem, Johnem Cammeronem a samozřejmě s Tomovou setrou Dusty Springfieldovou, pro niž píše mnoho hudebních aranžmá, např. Morning please don't come.

Všechny zaujalo to, že mladý Čechoslovák je také

KDO ZPŮSOBIL SOUČASNOU KRIZI A KDO VELKOU DEPRESI?

Zloděj křičí: chyťte zloděje!

V diskusi nad vznikem finanční a následně ekonomické krize se s oblibou uvádějí různé příčiny, které příčinami nejsou. Je ponejvíce zmiňována nezodpovědnost bankéřů, kteří vytvářeli „toxická aktiva“, jež balili s jinými aktivy a prodávali dále. V této souvislosti se pak unpnul zrak na ratingové agentury, které údajně špatně oceňovaly bonitu bank a hedgeových fondů a tím klamaly lidi (investory) kupující jejich aktiva. Velmi se kritizuje stimulace lidí v USA k nakupování domů na hypoteční úvěry, aniž by banky zkoumaly, zda tyto hypotéky jsou poskytovány zodpovědně s ohledem na schopnost dlužníků tyto úvěry splácet. Naši „experti“ rovněž viní banky, že dávaly hypoteční úvěry velmi levně (s nízkým úrokem), a když se pak úroky „normálně“ zvýšily, dlužníci nebyli schopni je splácet a vznikla hypoteční krize. A nakonec: v kontextu s poklesem cen nemovitostí, se uvádí jako důvod finanční krize předchozí, „špatné odhady růstu cen nemovitostí“, které se nenaplnily a dlužníci, neschopní úvěry splácet ze svých příjmů, proto nemohli splatit svůj úvěr na nemovitosti ani tím, že nakoupené nemovitosti prodali. A konečně různí komentátoři zcela obecně uvádějí, že „praskly různé bubliny“, jako třeba hypoteční.

I když výše uvedené citace odrážejí reálnou skutečnost, jde o vše jiné než o příčiny krize. Je to poukazování na něco jiného, jen aby se pravá příčina nenašla. Jako když zloděj křičí: „Chyťte zloděje!“

Finanční krize vznikla v roce 2007 podobným způsobem jako Velká deprese ve třicátých letech minulého století. Vznikla **zabrzděním ekonomiky vysokými úrokovými sazbami, které stanovila centrální banka USA – Federální rezervní systém, FED. To je celá základní příčina nejen současné krize, ale všech krizí.** Touto restriktivní měnovou politikou se snížila investiční činnost a v důsledku multiplikačního efektu došlo ke snížení poptávky v celé ekonomice. „Díky tomu“ následovala deflace a krize. Lidé ani podniky neměli na splácení úvěrů a došlo k pádu bank. Tato jednoduchá příčina pak způsobila všechny jevy, které „experti“ jako „příčiny krize“ uvádějí.

Vysvětlení „expertních důvodů krize“ skutečnou příčinou. 1. Toxická aktiva finančních institucí byla původně běžná aktiva, která se stala „toxickými“ v důsledku nesplácení úvěrů. A k nesplácení úvěrů došlo v důsledku snížení poptávky a tím ke snížení příjmů všech ekonomických subjektů v USA: od podniků až po zaměstnance. A to vše nastalo následkem vysokých úroků, a nikoliv tím, že by banky vědomě tunelovaly investory, kterým je prodávaly.

- Ratingové agentury v době nízkých úroků (konjunktury) zcela správně oceňovaly bonitu bankovních aktiv. Že bonita bankovních aktiv klesla, bylo jen a jen v důsledku vysokých úroků stanovených FED.
- Ceny nemovitostí nebyly špatně odhadnuty. Špatně bylo odhadnuto pouze to, že FED nezpůsobí ekonomickou krizi stanovením vysokých úroků. To mohl předvídat jen jasnovidec. A v každé krizi jdou ceny dolů.

Analogie současné krize a Velké deprese

Analogii vývoje základních úrokových sazeb ukazují následující 2 obrázky. Mezi nimi je jen ten rozdíl, že každý graf znázorňuje jiné úrokové sazby. Jeden znázorňuje vývoj diskontní sazby a druhý vývoj úrokové sazby federálních fondů. Je to proto, že v současnosti FED nestanovuje diskontní sazby (alespoň ve statistice FED nejsou pro období od roku 2003 diskontní sazby uváděny), ale úrokové sazby federálních fondů. Ty jsou obdobou našich mezibankovních úrokových sazeb Pribor.

Skutečností znázorněnou v obou grafech 1 a 2 je, že po určitém období vysokých úroků, po „prasknutí úvěrové bubliny“, kterou centrální banky samy vysokými úroky nafoukly, jsou okamžitě úrokové sazby snižovány. Jenže i pak krize trvá a výroba není obnovena na původní úrovni. Naopak: krize pokračuje. Je tomu tak proto, že v důsledku prvotního snížení poptávky v důsledku vysokých úroků mají podniky nahromaděny tzv. neplánované zásoby a nemohou obnovit výrobu, dokud tyto zásoby neprodají. Rovněž tak v důsledku zhroutění akciových trhů za prvé poklesne bohatství občanů a za druhé se příjmy obyvatelstva dále snižují v důsledku poklesu produkce podniků. Proto není obyvatelstvem poptávka obnovena. Rovněž tak platí, že snížené nominální úrokové sazby jsou v reálném vyjádření i nadále vysoké, neboť v krizi dochází k deflaci. Proto se snížení nominálních úrokových sazeb na zvýšení poptávky a na nastartování ekonomického růstu neprojeví. Alespoň ne okamžitě.

Procyklické chování vlád v krizích versus Keynes

Na obou krizích však měla vliv i špatná rozpočtová politika vlád, která snížením rozpočtových výdajů krizi prohloubila.

Podle současné „ekonomické teorie“ má státní rozpočet (pokud udržuje konstantní výdaje, případně tyto výdaje zvýší v důsledku plateb podpor v nezaměstnanosti) fungovat jako tzv. „automatický stabilizátor“. Ve skutečnosti však o žádný ekonomický stabilizátor nejde. Jde pouze o „stabilizátor krize“, která může být odstraněna pouze snížením úrokových sazeb. Takzvaný

automatický stabilizátor funguje tak, že při poklesu investiční aktivity a tím při multiplikačním snížení poptávky zastaví konstantní rozpočtové výdaje (případně zvýšené o podpory v nezaměstnanosti) ekonomický pád za cenu rozpočtového deficitu. Nicméně, k propadu dojde stejně a nikoliv ke stabilizaci ekonomiky. Avšak bez tohoto působení státního rozpočtu by došlo k absolutnímu ekonomickému zhroutění.

Keynes tuto politiku kritizuje a říká, že v ekonomické krizi, kdy snížení úrokových sazeb k obnovení ekonomické aktivity nevede, má k obnovení poptávky svojí zvýšenou investiční aktivitou přispět stát. **Ríká se tomu expanzivní rozpočtová politika.** Potom je ekonomika znovu nastartována a ekonomická rovnováha velmi rychle obnovena. Zvýšení investičních rozpočtových výdajů může být krátkodobé a je prakticky bezdeficitní, neboť po obnovení poptávky se rozpočtové příjmy velmi rychle zvýší.

Bohužel ekonomičtí experti vlád dodnes keynesianismu nerozumí, nebo dělají, že mu nerozumí. Keynesiánská rozpočtová politika byla použita za vlády amerického prezidenta F. D. Roosevelta po roce 1933, a i když byla nedokonalá, vedla k ekonomickému růstu.

Do nástupu F. D. Roosevelta prováděla americká vláda stejnou rozpočtovou politiku jako soudruh Janota, tj. se snižováním rozpočtových příjmů v důsledku snížení HDP snižovala rozpočtové výdaje – údajně „aby snížila rozpočtový deficit“. Tím se však ekonomická krize jen dále prohlubuje a deficit se neodstraní. Rozpočtové politice, která kopíruje ekonomický cyklus (vývoj HDP) se říká procyklická. K tomu je třeba dodat, že procyklická rozpočtová politika v podstatě ekonomický cyklus vytváří, resp. brání tomu, aby se ekonomika po nějakém čase, po snížení úrokových sazeb, znovu nastartovala.

Působení rozpočtové politiky na prohlubování ekonomické krize ve 30. letech minulého století vidíme na grafech 3 a 4.

Z obrázků je patrné, že ještě v roce 1930 vláda USA neprováděla procyklickou politiku, ale spíše standardní rozpočtovou politiku, „automatického stabilizátoru“. Nicméně, v té době byly ještě vysoké úrokové sazby. Proto došlo k ekonomickému propadu a ke vzniku rozpočtového deficitu. V roce 1931 již úrokové sazby klesly a ekonomický výkon byl při neutrální rozpočtové politice již neklesal. Nebo by HDP klesalo jen mírně a v následujícím období by ekonomika mohla začít růst. Deficit by se začal snižovat. V tom momentu však, „aby snížila deficit“, začala vláda snižovat rozpočtové výdaje a poptávka dále klesala. S poklesem poptávky samozřejmě klesal i HDP. Zato rozpočtový deficit „potěšitelně rostl“. Tento pokles trval až do nástupu F. D. Roosevelta do funkce prezidenta.

Podobný vývoj nastal v USA po finanční krizi v roce 2007. Zde došlo krátkodobě, ještě v době vysokých úroků, k částečnému zabrzdění ekonomického poklesu zvýšením rozpočtových výdajů, samozřejmě za vzniku vysokého deficitu. Ale když již úrokové sazby klesly a ekonomika by již dále neklesala, vláda USA protismyslně snížila rozpočtové výdaje a ekonomický pokles překonal všechny rekordy od druhé světové války.

To ukazují grafy č. 5 a 6.

Je však třeba říci, že 4% meziroční ekonomický pokles v letošním roce se nedá srovnávat s obdobím Velké deprese, kdy zhruba 10% meziroční pokles trval 3 roky.

Mezinárodní srovnání

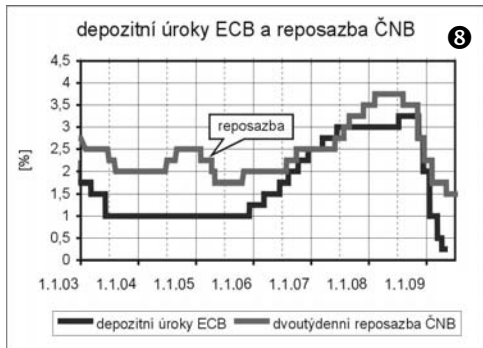
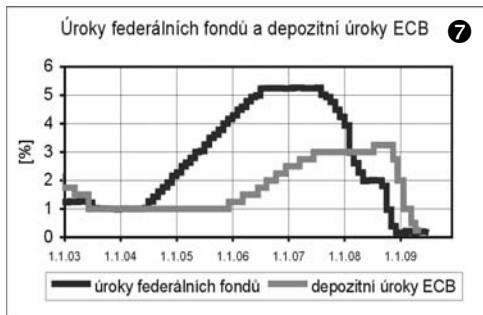
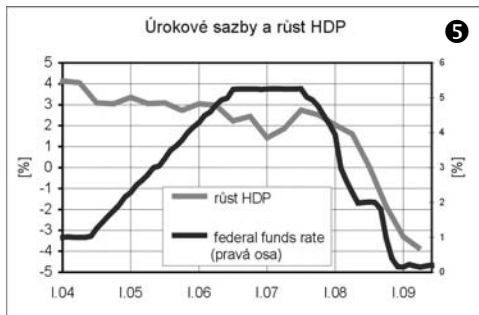
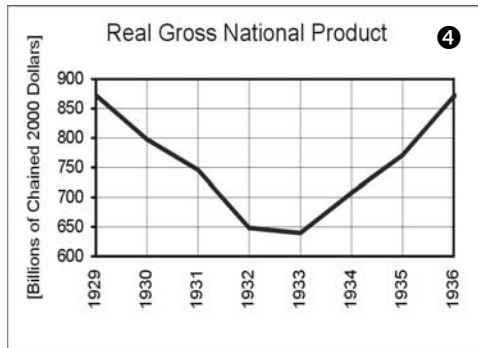
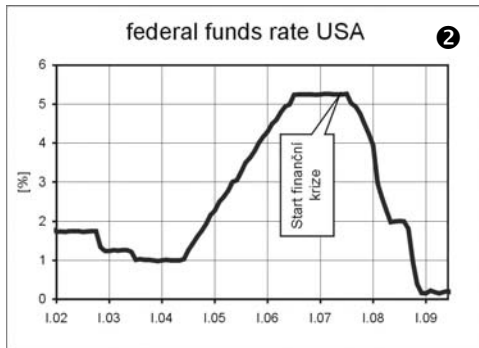
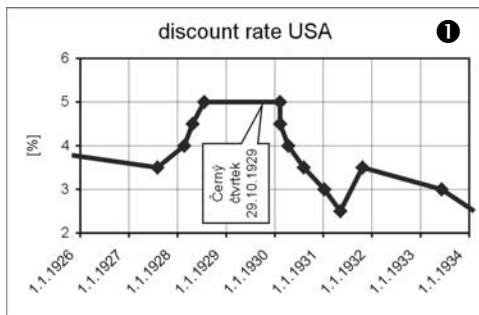
Závěrem je třeba říci, že podobně, jako se v současnosti chovala americká centrální banka FED, se chovala i Evropská centrální banka a ani naše centrální banka, ČNB, si s nimi v ničem nezadala. Experti říkají, že do Evropy přišla krize se zpožděním. To je logika malého dítěte nebo „ženské od plotny“, že „krizi musí nějakou dobu trvat, než se k nám přes oceán doplaví“. Podíváme-li se však na fakta, zjistíme, že „zpoždění krize v Evropě“ se přesně rovná zpoždění, se kterým se evropské banky po FED opíčily. Vidíme to na následujících grafech. Zde se musím čtenářům omluvit, protože typy úrokových sazeb nejsou totožné. Nicméně úroky federálních fondů se rovnají mezibankovním úrokům v Evropě. A tyto úroky jsou vyšší než refinanční nebo depozitní facility (úroky) Evropské centrální banky. Naši reposazbě odpovídá depozitní facilitata Evropské centrální banky – ECB.

Vzájemné porovnání uvádějí grafy č. 7 a 8.

Úplně na závěr cituji z The economist: „Ekonomové selhali, že nevarovali před krizí. Někteří sice tušili, že něco přijde, ale nevěděli, co to bude.“ (!) Dále pak The economist říká: **„Makroekonomové by měli lépe rozumět financím a profesori přes finance by se měli zamyslet nad kontextem, ve kterém banky fungují.** A všichni by měli přemýšlet, co se stane, když praskne nějaká bublina a proč vlastně bubliny vznikají.“ A tomu já říkám pořádný nesmysl, kterým se obýejným lidem „vytírá zrak“.

Možná mne v názoru podpoří nositel Nobelovy ceny za ekonomii z roku 2008 Paul Krugman. Ten říká: „Makroekonomické teorie z posledních 30 let jsou v lepším případě bezcenné a v horším případě vložené škodlivé.“ A k tomu jen dodávám, že je třeba se vrátit ke Keynesovi.

JAN KUKAČKA, KUKACKA.JAN@CENTRUM.CZ

Výzva všem poslancům České republiky

V Netunicích dne 23. 2. 2009

Promiňte nám laskavě, že se na vás obrácíme s výzvou, my všichni slušní lidé, poctivou prací na vesnici sedění občané, kterým není lhotejno, co se zde děje – v naší krásné české zemi!

Jestli víte, co je to lidská čest a svědomí, jestli jste nezapomněli, či zasluhou jste vlastně v Poslanecké sněmovně? Je to zásluha nás, prostých občanů-voličů, kteří vám dali důvěru, že nás budete chránit před zločincem tohoto národa. Z jakých peněz jste honorováni?

Místo toho zjišťujeme, že to, co jste zplodili za dvacet let od podivné „sametové“ revoluce, jsou zákony spíše chránící podivné zbohatlické, lobbistické skupiny. A na nás, co jsme velice krutě trpěli jenom proto, že jsme měli jiný názor, nežli měli zdejší soudruzi, na veledílo zla a násilí, tj. „kolektivizaci“, jste jaksi zapomněli odškodnit. Ale na ty, co nás velice krutě mučili a zničili tisíce našich poctivých životů, ti ostří hoši od StB, na ty peníze byly, ti dostávali statistické odpustné a měli a mají bohaté důchody. A my, jejich oběti, jsme jejich zásluhou velice trpěli a nyní bereme invalidní žebračenky, které nestací ani na slušný a důstojný život ve stáří, nerku-li na pořádného advokáta, který by rozuměl zákonům.

Můžeme zaslat písemné důkazy o tom, jak dopadl náš poslední pokus o nápravu křivd u zdejších „sametových“ soudů, jak se vyznamenal nám soudem přidělený právník! Chtěli bychom upřímně vědět, jestli s tímto zlořádem hodláte něco dělat, když je nám u soudů přímo znemožněna náprava křivd

z padesátých let. Je to snad zločin, žádat navrácení odcizeného majetku, tj. pozemků, a nápravu škod, které nám byly úmyslně způsobeny?

Zdejší „nezávislé“ soudy velice hrubě porušují základní lidská práva a svobody – právo rovné šance a právo na spravedlivý soud. Myslíte si, že je to spravedlivé, když dostanete přiděleného právníka, který vás u soudu nehájí a ještě si nechá od státu zaplatit? Když chcete sami u soudu něco namítnout, tak řeknou: „Nerušte, nebo dostanete pokutu, to sem nepatří.“ Tyto soudy byly doslova fraška. Myslíte si, že je to spravedlivé jednání, když okresní i krajský soud si od nás, postižených, nevyžádají velmi důležité písemné důkazy? Prý je to vše již promlčené, ale jak a kdy jsme se měli bránit, když za našimi odpůrci stála místní „rodná strana“ a vedení JZD vše tehdy smetlo ze stolu. Tito aktéři zla a násilí byli proti nám využití – na vše jsou písemné důkazy. Museli jsme se přestat bránit, protože nám hrozila fyzická likvidace, nebo zbavení svéprávnosti. Myslíte si, že toto bylo spravedlivé vůči nám, když nám bylo dříve i nyní upíráno základní právo – právo rovné šance?

Jak je možné, že dvacet let od „sametové“ revoluce se náš stát ještě nevyrovnal s velice krutou minulostí a křivdami, které nám byly úmyslně způsobeny ne režimem, ale místními lidmi, protože byli příliš aktivní. Tak ať si za to nesou zodpovědnost. Dokud se s tímto zlem nevyrovnáme, nebudeme demokratickým státem, protože jsou nás tisíce, co jsme byli postiženi totalitou a sprostě oklamáni „sametem“.

Jsmo již velice staří a nemocní lidé a měli jsme

se asi obrátit na křesťanství. Tam totiž věří v Boha a v našem bezprávním státě opravdu ví jen Bůh, kdy přijde do Čech spravedlivý zákon a pořádek. Jsme již opravdu staří, práci sedění vesničané, kteří již jen věří na zázraky. Však i vy jednou zestárnete a poznáte, co stáří přináší, ale bude již velice pozdě něco napravovat!

Proto se vás znovu ptáme, na čí straně vlastně jste v Poslanecké sněmovně a čí zájmy vlastně chráníte, když nás necháte sprostě ožebračovat za celoživotní dřinu. Musíme ještě potupně z našich invalidních žebračenek platit těm, co mají lukrativní příjmy. Není toto jednání sprosté, nízké a podlé? A ještě jsme sprostě uráženi, my, staří, sedění prací, že jsme jedna banda simulantská, že!

Co to máme vlastně za vládu, že nás nechá sprostě ožebračovat a ještě se tímto chlubí, že prý jsou to nutné reformy! Proč nereformují příjmy těm podivně zbohatlým lidem, kteří nevědí, co je poctivá práce, a neváží si ji. Protože poctivou prací, zvláště zde, na vesnici, se nikdy nezbohatlo.

Proto se vás ptáme znovu a naposledy, jestli jste ochotni vše spravedlivě vyřešit zde, v našem státě, protože náš případ přímo bije do očí? Nebo se máme připojit k hromadné žalobě na náš stát, že se zde velice hrubě porušují lidská práva?

Vaši velice zklamání a znechucení voliči tohoto bezprávního státu a řádní členové Svazu občanské sebeobran v Praze

Jedním z podvedených a zklamaných je

JOSEF KÚS, NETUNICE

DOTAZ

Chtěli bychom vědět, my všichni slušní a poctiví lidé, kteří jsme byli postiženi „totalitou“ a oklamáni „sametem“, a jsme řádnými členy Svazu občanské sebeobran v Praze: Kdo zodpovídá v našem státě za neodpovědné jednání státních úředníků, tj. státních zástupců, soudců a poslanců, kteří soustavně a vědomě porušují zákon č. 31 a 160/2006 Sb. a nezodpovědně přistupují k našim případům a tím záměrně, úmyslně nás svým jednáním velice sprostě a cynicky ožebračují?! My jsme ty oběti a ti, co o nás rozhodují, se nám sprostě smějí a přitom nedodrží Chartu lidských práv a svobod. Jednají totiž v přímém rozporu s článkem 6 Evropské smlouvy o ochraně lidských práv a základních svobod, v rozporu s článkem 1 Dodatkového protokolu k této Úmluvě v návaznosti na článek 10 Ústavy České republiky, který upřednostňuje Úmluvu před vnitrostátním zákonodárstvím a přijímá její bezprostřední vnitrostátní aplikovatelnost!

Máme totiž velice vážné podezření a letité zkušenosti, že pár státních úředníků si dělá, co chce a jak jim to momentálně vyhovuje, a tudíž vlastně žijeme v bezprávním státě. Chtěli bychom od vás, jakožto představitelů tohoto bezprávního státu, již konečně vědět, jestli s tímto zlořádem hodláte něco udělat, a ne to zase jenom „odpinknout“ a nic vlastně neřešit.

Jsmo totiž řádnými, letitými členy Svazu občanské sebeobran v Praze a jsme velice znechuceni a zklamáni přístupem státních úředníků, kteří nám brání domoci se svých výsostných práv a svobod, a velice se stydíme, že jsme občany tohoto bezprávního státu „Absurdistanu“, kde se necí poctivá práce a utrpení a odkaz našich předků a občanů, a kde se nám, slušným lidem, tímto sprostě tito zločinci smějí a plivou nám, zuboženým, starým lidem, do obličeje, což je pro nás opravdu velice ponižující!

V NETUNICÍCH DNE 13. 8. 2008

JOSEF KÚS

Josef Boleslav Pecka-Strahovský, spoluzakladatel sociálně demokratické strany

(160. VÝROČÍ NAROZENÍ)

Naše nejstarší politická strana, sociální demokracie, oslavila v loňském roce 130. výročí své existence. Ke spoluzakladatelům této strany, hájící zájmy českého dělnictva, patřil **Josef Boleslav PECKA-Strahovský** (1849–1897).

Peckův rod pocházel ze středního Posázaví. Děd J. B. Pecky, Josef Pecka, se po zrušení nevolnictví odstěhoval v r. 1787 z rodné obce Ratají nad Sázavou do Prahy. Nejstarší z jeho pěti dětí, Jan Pecka, který byl tkalcem hedvábí, se v květnu 1849 oženil s B. Friedrichovou. Jejich prvorozený syn Josef přišel na svět dne 19. 9. 1849. Novomanželé tehdy bydleli na Hradčanech, odkud se záhy přestěhovali na Smíchov, do domu čp. 194 nazývaného Amerika, který stál v místech pozdějších kasáren.

SMÍCHOVSKÁ LÉTA J. B. PECKY

Na Smíchově, který byl v té době průmyslovým předměstím Prahy, postaveným za městskými hradbami, prožil Pecka své dětství. Z pozdějších úředních záznamů se dozvíme, že až do 14 let byl vychováván svými rodiči. Navštěvoval čtyři třídy obecné školy u sv. Mikuláše na Malé Straně a poté průmyslovou školu u sv. Jakuba na Starém Městě pražském a do 12 let odbornou zlatnickou školu. Teprve pak byl dán do učení na sochařské řemeslo: jeho učitelem byl J. Seidan a spolužákem pozdější slavný sochař J. V. Myslbek. Pecka učební obor nedokončil a ještě před uplynutím stanovené učební doby odešel do jedné ze smíchovských textilních továren. Později se vyučil zámečníkem a pracoval jako kovodělník ve Votrubově toárně a posléze jako slévač v podniku J. Bouka a ve vagonce v Bubnech.

Třebaže nemohl navštěvovat další školy a dosáhnout vyššího vzdělání, doháněl Pecka tento nedostatek samostudiem. Četl jak české, tak i německé knihy, pasivně znal i francouzštinu a učil se rusky. Ploem duševní aktivity tohoto mladého muže byly četné básně, ale i příspěvky v tehdejší tisku, zejména v dělnických časopisech.

J. B. Pecka byl nejen novinářem, ale i beletristou a básníkem, dokonce prý největším českým dělnickým básníkem 19. století. Své vlastenecké verše uveřejňoval již od přelomu 60. a 70. let 19. století ve známých periodikách té doby: v r. 1870 byla ve druhém svazku almanachu Ruch otisknuta pod pseudonymem Boleslav Strahovský jeho báseň „Válečná“ a další verše ve třetím ročníku téhož almanachu (1873); v nich vyjadřoval touhu po sociální spravedlnosti. Již od podzimu 1869 zveřejňoval v časopise Dělník řadu článků, v nichž čtenáře seznamoval se sociálně demokratickými myšlenkami německého socialisty F. Lassalla.

POČÁTKY POLITICKÉ ČINNOSTI

V roce 1870 se Pecka stal členem Malostranské i Smíchovské dělnické besedy. V době francouzsko-pruské války (1870 až 1871) byly jeho sympatie na straně Francouzů. Významným podnětem pro činnost nejradikálnějších členů Malostranské besedy byla tehdy Pařížská komuna. O ní Pecka napsal článek „Pařížské povstání“, v němž poukazyval na pozitivní význam revolucí v lidských dějinách (*Dělník*, 1. 4. 1871).

Pecka byl zprvu ovlivněn svépomocným a vlasteneckým demokratickým hnutím. Záhy se však seznámil jak s učením F. Lassalla, tak i dalšího Němce, K. Marxe, a stal se přesvědčeným socialistou. Kolem mladého dělnického novináře Pecky se počátkem 70. let 19. století začala formovat skupina socialisticky smýšlejících dělníků. Jeho zásluhou získali socialisté v r. 1872 dočasný vliv v tehdy jediném dělnickém časopise – Dělnických listech.

Když v létě 1871 zanikl časopis Dělník, ocitli se pokrokoví čeští dělníci bez tiskového orgánu. Od počátku r. 1872 byl Dělník nahrazen Dělnickými listy, které nejprve řídil J. Barák a po jeho odchodu se tohoto úkolu ujal 23letý J. B. Pecka. Ten si ve svých článcích všiml např. zneužívání práce dětí a mladistvých dělníků a byl rovněž rozhodným odpůrcem zaměstnávání žen v továrnách. Po Barákově odchodu píše zcela otevřeně o socialismu i o První internacionále. Jeho článek „Co chceme“ (*Dělnické listy*, 1873) byl fakticky první formulací sociálně demokratického programu českého dělnictva. V brněnském dělnickém časopise Noppelsen otiskl Pecka v r. 1873 svou obsáhlou stať nazvanou „Epistoly dělnické“.

Již od r. 1872 se J. B. Pecka zapojoval také do odborářských akcí pražských strojírenských dělníků a tkalců. Když na jaře 1873 vzniklo hnutí pražských krejčovských dělníků, navázal kontakt s jeho vedoucím představitelem, L. Zápotockým (1852–1916), který byl pak jedním z jeho nejbližších spolupracovníků. Oba se od té doby společně účastnili všech významných akcí dělnictva. Stali se např. zapisovateli veřejného shromáždění na Střeleckém ostrově v Praze dne 15. 6. 1873 nebo účastníky návštěvy Světové výstavy ve Vídni v témže roce.

V době přípravy na ustavení celorakouské soc. dem. strany vystřídal v čele výboru dělníků z českých zemí L. Zápotockýho právě J. B. Pecka. Jako zástupce českých dělníků se účastnil sjezdu v Neudorfu (5.–6. 4. 1874), kde byla založena celorakouská sociálně demokratická strana. Rozhodnutím sjezdu byly Dělnické listy a Gleichheit prohlášeny za ústřední tiskové orgány a v budoucnu se měly stát organizačními centry právě zakládané strany.

NOVINÁŘ-SOCIALISTA

Třebaže Dělnické listy nesly již od počátku roku 1874 označení v podtitulu „Časopis sociálně demokratický“, oznámili dne 18. 6. 1874 čtyři členové výboru, J. B. Pecka, M. Homola, J. Hakl a V. Koula, že z vydavatelství Dělnických listů vystupují. A tak od 1. 10. 1874 začali sociální demokraté vydávat nový list – Budoucnost. Po celých pět let jeho existence (až do r. 1882, kdy časopis přestal kvůli perzekuci ze strany úřadů vycházet) byl J. B. Pecka nerozlučně spjat s jeho redakcí, jež zároveň představovala jakési vedení českých socialistů.

Ve 2. pol. 70. let 19. století zesílilo pronásledování funkcio-nářů českého dělnictva. Dne 31. 1. 1876 se konalo v Praze přelíčení proti 12 sociálním demokratům, mezi nimiž byli i J. B. Pec-

ka, L. Zápotocký, A. Kos a další, za účast na sjezdech v Neudorfu (1874) a Marcheggu (1875) a za vydávání časopisu Budoucnost. Tlak úřadů způsobil, že pražští zástupci se nemohli zúčastnit následujícího sjezdu rakouské soc. demokracie ve Vídeňském Novém Městě (1876). V této době byl zmařen i pokus o svolání sjezdu českých sociálních demokratů do Prahy.

Od března 1877 L. Zápotocký nahradil J. B. Pecku ve vedení Budoucnosti. V létě 1877 se oba jmenovaní dělníci vůdcové zúčastnili sjezdu rakouských soc. dem. v Atzgersdorfu, byli však zatčeni a čtyři měsíce drženi ve vazbě. Na podzim 1877 bylo obnoveno vydávání Dělnických listů a od března 1878 Pecka převzal jejich nakladatelství, vydávání i redakci. Od počátku r. 1878 začal Pecka vydávat další dělnický časopis – měsíčník Organisace. Redakce všech tří listů (včetně Budoucnosti) byla v bytě L. Zápotockého. Teprve ve druhé polovině dubna 1878 přesídlily Dělnické listy do Ječné ulice, kde bydlel Pecka s J. S. Kaňkou. Existence dvou čtrnáctidenků (Budoucnost, Dělnické listy) a jednoho měsíčníku (Organisace) se stávala předzvěstí toho, že v brzké době dojde k založení samostatné české sociální demokracie.

BŘEVNOVSKÝ SJEZD

K tomu skutečně došlo, a to na tajném sjezdu, který se sešel dne 7. 4. 1878 v hostinci „U Kaštanu“ v Břevnově u Prahy. Ustavující sjezd Československé sociálně demokratické strany dělnické proběhl za účasti 14 delegátů a zástupce celorakouského výkonného výboru – libereckého pekaře F. Schwarze (1852-1906). Sjezd zvolil pětičlenné vedení strany a přijal pozměněný gothajský program (převzatý od německé sociální demokracie), který byl otisknuto 15. 4. 1878 v měsíčníku Organisace. Ústředními tiskovými orgány se staly čtrnáctidenky Budoucnost (red. L. Zápotocký) a Dělnické listy (red. J. B. Pecka). Členem kontrolní komise ve Vídni byl zvolen 28letý tkalcovský dělník J. Hybeš. Zápotocký a Pecka byli od tohoto sjezdu placenými funkcionáři strany. Založení české (československé) soc. dem. bylo schváleno na celorakouském sjezdu, jenž byl svolán na 18. 8. 1878 do Dlouhého Mostu u Liberce.

Pražská policie měla o ustavujícím sjezdu českých sociálních demokratů jen kusé informace. Aby se dozvěděla víc a získala usvědčující důkazy, provedla v srpnu 1878 v Peckově bytě v Ječné ulici čp. 548 tři neúspěšné domovní prohlídky. Teprve při čtvrté z nich (14. 9. 1878) objevila Peckovou rukou psaný zápis o průběhu břevnovského sjezdu. Na základě tohoto dokumentu začalo policejní vyšetřování a na ně navazující soudní jednání.

Již koncem roku 1878 byla na všechny účastníky zmíněného sjezdu podána u pražského zemského trestního soudu žaloba pro přečin proti veřejnému pokoji a řádu, způsobený tajným spolčováním. Ve dnech 24.–25. 1. 1879 proběhl soudní proces s vyloučením veřejnosti, který uložil odsouzeným tresty vězení od 2 do 4 měsíců. Pecka dostal 4 měsíce a spolu s dalšími osmi odsouzenými si trest odpykával ve vězení Novoměstské radnice na Karlově náměstí v Praze. Protože Peckovo odvolání proti rozsudku bylo v červnu 1879 zamítnuto, nastoupil do vězení až 28. 7. 1879 a na svobodu se vrátil dne 28. 11. 1879.

PERZEKUCE ZA TAAFFEHO VLÁDY

V prvních letech po břevnovském sjezdu procházelo celorakouské soc. dem. hnutí vnitřní ideovou krizí a muselo se bránit tvrdé perzekuci ze strany státní moci. Na přelomu 70. a 80. let 19. století došlo k významným změnám jak v hospodářské a politické oblasti, tak i v samotném dělnickém hnutí. V sousedním Německu byl v r. 1878 Bismarckovou vládou prosazen protisocialistický zákon. Podobnou cestou se vydala i nová rakouská vláda hraběte E. Taaffeho. Po 16 letech skončila politika pasivní opozice českých poslanců v rakouské říšské radě.

Zatímco v iniciativy pražských sociálních demokratů došlo v r. 1880 k založení Politického spolku, který byl po půlroce policií rozpuštěn, podařilo se Peckovi a Zápotockému ovládnout Politický klub dělnický, založený V. Körberem. Dne 28. 11. 1880 na schůzi, svolané mladočechy, došlo k otevřenému střetnutí mezi zástupci mladočechů a sociálních demokratů. Tém se konečně podařilo vymanit se z vlivu mladočechů. Pecka tehdy v časopise Budoucnost (8. 12. 1880) tvrdě kritizoval jak protisocialistickou kampaň vedenou Národními listy, tak i novináře a politika J. Baráka.

Perzekuce socialistického hnutí v Rakousku nakonec v r. 1879 vedla k rozhodnutí přesunout ústřední výbor strany z Prahy do Vídně. Dělnické listy, které vycházely od července 1880 s podtitulem „Ústřední orgán sociálně demokratické strany československé v Rakousku“, měly být od počátku r. 1881 přeloženy do Vídně, kde sídlil již ústřední výbor strany. Od února 1881 převzal redakci Dělnických listů J. Hybeš místo Pecky, který od 19. 9. 1881 nastoupil trest vězení.

Peckovo uvěznění bylo ve skutečnosti jen přípravou na rozhodující úder rakouských úřadů proti socialistickému hnutí. Členové ÚV čs. soc. demokracie byli zatčeni dne 7. 7. 1881 ve Vídni. Poté, kdy policie začala shromažďovat proti socialismu usvědčující důkazy, byl 28. 10. 1881 zatčen také Pecka. Dne 22. 12. 1881 pak byla u pražského zemského trestního soudu podána žaloba proti 31 sociálním demokratům, a to pro zločiny tajného spolčování, urážky majestátu (= císařské rodiny) a pro přečiny proti tiskovému zákonu.

Soudní přelíčení probíhalo ve dnech 23.–31. 1. 1882 a skončilo vynesením rozsudku, na základě něhož byli 4 lidé osvobozeni a 27 odsouzeno do vězení na dobu od 6 týdnů do 18 měsíců. Samotný Pecka dostal trest 14 měsíců vězení za to, že byl uznán vinným zločinem urážky Jeho Veličenstva a přečinem tajného spolčování. Trest si odpykával nejprve ve vězení Novoměstské radnice a od srpna 1882 ve Svatováclavské trestnici, odkud byl propuštěn dne 9. 9. 1883. Jeho žádost, aby byl považován za politického vězně, byla soudem zamítnuta.

Perzekuce představitelů dělnického hnutí se neomezovaly jen na Prahu. Ve 2. pol. roku 1882 bylo zatčeno a odsouzeno do vězení více než 50 severočeských socialistů.

(Pokračování na str. 7)

Z jihočeského zápisníku FRANTIŠKA RŮŽIČKY

Ó, my se máme (stížnost k situaci na železnici)

Tak nějak radostně si v místním zpravodaji před nějakým časem zavýskla tisková pracovnice, radní Města Mirovice a donedávna i krajská radní za KDU-ČSL (z přízně páně Kalouska) Ing. Bc. M. Hrdinová. A to se jednalo o nějakých přibližně 50 plošných metrů zámkové dlažby na peronu místního železničního nádraží.

Dalo by se říci: dávno tomu dávno. Čas utekl jako voda, voda se zatím několikrát divoce prolila Jihočeskem a paní radní se v době svého krajského působení spěšným motoráčkem (Budějice – Rakovník) ani místním „pacifikem“ (jen do Protivína) nejspíše nikdy ani nesvezla, vždyť na ni poslušně čekalo služební fáro. Leč pěkně po pořádku!

Trať Zdice-Protivín byla vystavena v letech 1874–75, předána k všeobecné dopravě k podzimku 1875. Z počátku fungovala jako soukromá společnost, později byla předána do státní správy. V roce 1919 byla dráha odevzdána do správy Ředitelství státních drah v Plzni. Mirovické nádraží mělo původně dvě průběžné koleje o délce 400 m a jednu skladištní kolej v délce 178 m. Do roku 1920 se na stavbách, zařízení a organizaci mnoho nezměnilo. Před rokem 1900 jezdilo 8-10 vlaků denně, od roku 1901 již 20-22 pravidelných vlaků. V letech 1918-9 byla stanice značně rozšířena a byla položena čtvrtá kolej s celkovým prodloužením kolejiště o 100 m. V letech 1920-1 byla položena vlečka pro nově vzniklé Hospodářské družstvo.

Od počátku padesátých let i zde zavládl duch vítězství proletariátu: výpravčí František Hubáček se stal soudruhem předsedou MNV. V průměru zde jezdilo 31 pravidelných vlaků. V roce 1957 byla podstatně zvýšena přeprava v návaznosti na stavbu nedalekého mostu Žďákov. Od roku 1961 se již všichni zaměstnanci zapojili do socialistické soutěže a uzavřeli řadu budovatelských závazků. Tak bychom mohli pokračovat. Ale vraťme se ještě jednou na počátek a nahlédneme do materiálů přímo z Vídně. (Vše z knihy *Mirovice na prahu století, autor František Růžička, díl II.*)

Počátkem roku 1872 byla projednávána na říšské radě stavba České jihozápadní dráhy a již 28. 6. 1872 povolena pro ni státní garance. Dne 8. 10. zadána stavební koncese spojenému konsorciu, v jehož čele tehdy stáli Jan Adolf kníže ze Schwarzenbergu a Edmund hrabě Harrig. Dráha měla býtí vedena z Hodkovic přes Českou Lípou, Litoměřice, Postoloprty, Rakovník, Beroun, Příbram, Březnici do Písku, kde se měla připojit na dráhu císaře F. Josefa. Po hospodářské krizi v roce 1873 byla vydaná koncese zrušena zákonem a přijato rozhodnutí ke stavbě pouze části tratě... Stavební povolení bylo vydáno 13. 6. 1874 a ihned započato se stavbou. První úsek ze Zdic do Protivína, dlouhý 101,6 km, byl odevzdán do provozu 20. 12. 1875. Doprava na druhém úseku Rakovník-Beroun v délce 42 km byla zahájena 30. 4. 1876. V úseku Beroun-Zdice došlo ke spoluzívnání kolejí České západní dráhy. Provoz dráhy Rakovník-Protivín byl svěřen Duchovsko-podmokelské uheľné dráze a dnem 1. 3. 1877 předán České západní dráze, která pak provoz na účet státu vedla až do 1. 1. 1884, do dne vlastního zestátnění. Roku 1867 byla v Protivíně postavena topírna pro rakovnické a zdicke stroje a současně s ní i přílehlá obytná budova pro strojní personál. Při této budově stojí dodnes kamenný obelisk, který byl postaven v upomínku na dostavění rakovnicko-protivínské dráhy a jenž kromě letopočtu 1876, zachovaného až dosud, nesl též nápis – viribus unitis. Ten byl po státním převratu 1918 z památníku odstraněn. Proč? Nejspíše byl součástí rakouského znaku a heslo habsburského rodu znamenající „spojenými silami“ již pozbylo svou aktuálnost. Dodejme jen, že každé nádraží, každá zastávka byla za císaře pána i První republiky vždy chlubou dané obce.

A dnes? Spojenými silami rozprivatizujeme, přetransformujeme a rozkrademe, co se dá. Bohužel, nikoliv ke spokojenosti železničních pasažérů. Nespokojenost cestujících roste, stejně tak rostou vynaložené náklady a objem sladkých řečíček na zdůvodňování. To však činí ti, kteří železničními vagonky nejspíše vůbec nejezdí.

Současný grafikon 2008/9 z pohledu Budějovických nemůže být veleben. Mám-li volit mezi několika minutovými rozdíly odjezd do Prahy, budu určitě volit cestu přes Tábor. Přístupme, že je to vzhledem k budování železničního koridoru jistě odlehčení této trati a pro Písečák zase přímé spojení do Prahy. Naopak dobré spojení z Čbu do Rakovníka, Mostu zaniklo, stejně tak, jako možnost jezdit například do mirovické ŽS na osmou hodinu (dřto na bohoslužbu, která začíná rovněž v 8 hodin). Na druhé straně je „technicko-organizačním pokrokem“, že byly z grafikonu odstraněny takové hrůzy, jakým byl spoj 7922 (grafikon 2006/7), s nesmýslnou čekací dobou v Písku a následným příjezdem do Protivína v době, kdy spoj od Plzně byl již někde u Hluboké. Obdobným nesmýslm byl spoj 7916 (grafikon 2007/8), vedený z Písku do Ražic. Všechny tyto nedostatky, viděné cestujícími, byly orgány železnice (ředitelství) a Krajským úřadem omlouvány odsouhlasením se zástupci obcí. Bohužel osobami, které rovněž železniční spojení vůbec nepoužívají – a cestujících se nikdy nikdo neptal!!!

Na trati z Č. Budějovic, vedené přes Písek a Příbram do Prahy, mají tedy cestující dostatečnou frekvenci vlakových souprav. Bohužel, souprav zralých do starého železa. Místo útulného motoráčku, který sice občas netopil nebo od stropu stékala voda, jsou nasazovány soupravy v žalostném stavu, značně špinavé a poškozené (a dveře bez blokace). Námitka, že to dělají lidé, mne jako slušného cestujícího nezajímá. Za vše je někdo zodpovědný. Vlastně – měl by být. Právě tak za mnohé zastávky a nádražní budovy, které se nejdříve nechaly poničit a následně se nákladně opravují. Je to obraz „systémového“ hospodaření ČD. Rovněž uklid těchto souprav je žalostný. Praxe vypadá tak, že souprava od Prahy přijede do Č. Budějovic převážně se zpožděním a na nástupišti již na ni čekají noví cestující pro cestu na Prahu. Dvě nebo tři dámy s hadrem na košticích protáhnou chodbičku (event. prázdné kupé) a za tři minuty je uklizeno. Při jedné ze svých cest jsem paní průvodčí ukázal, že to použití nosní párátko pro kojence bylo položené u sedadla pod oknem již před týdnem!!! Ani se tomu nedivila. Prý nejsou lidi a není čas. Měla by to ale dělat Praha.

Jezdím tuto trať (pravidelně) již od roku 1956, takže vím dobře, o čem je tady řeč. Jestliže paní radní svého času jásama nad zámkovou dlažbou mirovického nádražíčka, pak nevím, jak se tváří dnes. Při zavedení automatizovaného řízení jsem byl svědkem, že byl rozhlasek oznámený příjezd rychlíku od Prahy, avšak příjezd lokálky z Čimelice nikoliv. Nelze se pak divit, že v jiném případě právě v Mirovicích vjely oba vlaky na stejnou kolej. Naštěstí se to odbylo jen mírným našouchnutím. V poslední době už nebylo možné v čekárně nádraží najít spojení na jinou trať (např. z Plzně nebo ze Zdic). ČD šetří na vylepení jízdních řádů, aby na druhé straně utráceli miliony, jak jsme velmi často informováni sdělovacími prostředky. Vylepené řazení rychlíků (při dvou vagoncích!) neodpovídá skutečnosti. Banalita? A poslední novum? Úplně neuvěřitelné. To, že na nádraží není výpravčí a neprodávají se jízdenky, není až tak bolestné. Avšak – že je uzamčená čekárna a cestující musí postávat venku na dešti, je zcela nepochopitelné. Tedy pro normálně uvažujícího člověka. V nepříznivém počasí, v dešti. A to ještě nenastaly mrazy. Pro pány ředitele ČD, pana hejtmana a jeho drážní poradce nikoliv. To nám to tá vládní, krajská i místní garnitura (jako služka vládnoucí ODS či ČSSD) za dvacet let nehospodáření pěkně navařila. Nebylo snad lepší, když jsme v padesátých letech ještě coby studenti přikládali ve vagoncích motoráku uhlí lopatkou do kamen??? Až se pan průvodčí rozčiloval a zčervenál jak tá kamna. A v Protivíně měly ve Zdicích se zase čekalo na dotankování vody pro mašinku. Takže byl vždy čas dotankovat i „pivo, limo, horké páčky“ od pikolika z nádražní restaurace. Kdeže zlaté časy jsou!!! Nedivme se pak, co se děje na politickém kolbišti. Vždyť takovou dekadentní úroveň služeb neservírovala čs. železnice ani v dobách budovatelských pátileté či reálného socialismu. Nedivme se pak, že preference „neschopných“ komunistů jsou stále na stabilní úrovni. Právě takový „komunistický“ mikroregion, jakým bylo vstátní agrární Mirovicko, na to může dál jen doplácat. Ostatně ono to v té jihočeské metropoli není na centrálním nádraží „Franz Josefa“ také žádná sláva. Na prvním nástupišti, odkud právě soupravy na Prahu odjíždějí, nejsou ani lavičky. Zato špinavé popelníky s nedopalky. (Není ale v celém prostoru zákaz kouření?) A že vám hlásí přistavený vlak, když ještě ani nepřijel??? Také banalita.

Ve středu 8/7 jsem již byl v Mirovicích svědkem likvidace toho nádherného původního technického zařízení. Stavědlový přístroj s mechanickým ovládáním výhybek a návěstidel. S originálním štítkem výrobce – František Zeman, Továrna na stroje, Plzeň-Prior. K tomu jsem se dozvěděl, že mluvčí ČD se v novinách (MF) pochlubila, že o osudu zavřených budov se jedná s obcemi, případně budou nabídnuty k prodeji. Turecké hospodářství – v těch budovách je totiž namontované nové zabezpečovací zařízení, za které by pak ČD musely platit novému vlastníkovi!

Právě v této budově železničního nádraží Mirovice byla zachovaná dokumentace v Pamětní knize o tom, jak zde celých 130 let historie projížděla. Pane ministře, pane jihočeský hejtmane, pane mirovický starosto – je to ještě málo údajů **té stížnosti** k tomu – abyste se problematikou úrovně poskytovaných služeb na železnici a pozvolného ničení dosavadní historie zabývali??? Nebo si vystačíte s několika novými vagonky ve žluto-zeleno-oranžovém odstínu se štítem Jihočeská regionova a služebními vozítky pro vlastní potřebu??? I když chápu, že s výřikltem podnikavců – Roman, Žaluda, Bazala, Řebíček (event. nástupců) – bude jen těžké pořízení. O pozdějších obchodech, jak naznačil odborný expert Dušek nejspíše nikdo nechce nic slyšet. Tak „Zdař Bůh“, pánové. A poznatek ekonomů? Chlubení se novým systémem rychlé meziregionální dopravy (9 rychlíků na trati Čbu-Písek-Příbram-Praha) je z pohledu cestujících poněkud nepatřičné. Možná že by těch souprav stačilo jen 7, ale na slušnější úroveň...!?

Předáno sekretariátu ministra dopravy, MěÚ Mirovice (starosta), KÚ Č. Budějovice (hejtman) a orgánům ČD s požadavkem na řešení a dále sdělovacím prostředkům.

FRANTIŠEK RŮŽIČKA

Mizení hodnot jako výzva pro budoucnost

Karel Jaromír Erben byl už v 19. století přesvědčen, že, je lépe v nevědomosti žít, než skutečnost strašnou odhalit“. Totéž si myslel ve 20. století Alexandr Solženicyn, když řekl: „Člověk má právo nevědět“. Tyto výroky souvisí s míněním, že toho, co přichází, se musíme bát více než toho, co odešlo. A to jak v životě jedince, tak ve vývoji lidstva.

Víra v hodnotu vlastního života, do něhož ovšem patří i utrpení, souvisí s pozitivním vztahem člověka k druhým lidem, k přírodě i vesmíru. Je protikladem nevíry, která ruší pozitivní vazbu k druhým, uzavírá člověka do ulity vlastního já, kterou překonává svou stádností i tvor nižší, zvíře, pták, včela. Člověk ztrácí s vírou v druhé i naději a radost. Jeho život je pak stále více prosycován strachem a ten, jak lidové přísloví říká, má velké oči. Z ostatních se stávají nepřátelé, proti nimž je nutno být ostražitý, bránit se, před nimiž je nutno se uzavírat, izolovat. 20. století si pro toto uzavření člověka mezi druhými našlo i specifický termín: odcizení. Plodem tohoto osamění je pak „osamělý dav“.

Člověk se liší od ostatních tvorů, žijících na zemi, svým rozumem, citem a vůlí. Toto troji je v něm už při narození, pokud se narodil zdravý. Zdraví těla a ducha je předpokladem pro plnohodnotný život na naší planetě, ať už žijeme kdekoliv. Ti pak, kteří se zdravými nenarodili, mají také právo na život, omezený ovšem jejich zdravotním stavem. Zde je první a také základní rozdíl mezi jedinci, neboť je přítomen ve všech rasách i dobách: rozdíl mezi zdravými a nezdravými, tělesně, smyslově či duševně postiženými. To poslední je nejobtížnější, neboť nejvíce ubírá z kvality lidství.

Zachovat si zdravé tělo a zdravou mysl musí být tedy prioritou v životě každého člověka. Na této prioritě se nepodílí jedinec sám, jen svými vrozenými předpoklady, ale je od nejtějšího věku formován prostředím, do něhož se zrodil. Prostředím přírodním i kulturním. Zvláště v dětství jsou tělo i duch velmi citlivé, a proto může snadno dojít jak k poškození těla, tak i ducha. O tom věděli už mnozí před námi. Konfucius v dávné Číně mluví o pozitivním vlivu dobré hudby, vědom si i neblahého vlivu hudby špatné, a Platon i Aristoteles v klasickém Řecku se vážně zabývali výživou těla a výchovou ducha.

Aristoteles (384–322 př. Kr.), zák Platonův, píše ve svém spise Politika, že statečnosti a otužilosti je třeba pro život v práci, filozofie pro život ve volném čase, uměřenosti a spravedlnosti je zapotřebí v obojí době, ale zvláště v době míru a ve volném čase. „Jako duše a tělo jest něco dvojího, tak vidíme, že i duše má dvě složky, složku nerozumnou a rozumnou. To jest zřejmo i z toho, že malé děti mají hned po narození vznětlivost, vůli i žádost, kdežto schopnost usuzovati a mysliti se v nich rozvíjí teprve postupem doby.“

Aristoteles doporučuje dětem zdravou stravu, s hojností mléka, otužování a dostatek pohybu. Do sedmého roku mají být děti vychovávány doma. „Jest pochopitelné, že děti již v tomto věku postřehnou sprost řeči a posunky. Zákonodárce tedy, spíše než co jiného, má vyhostiti z města oplzlé řeči, neboť od všelijakých řečí o neslušnostech nebývá daleko ke skutkům. Mládež má býti chráněna před tím, aby nic takového neslyšela ani nemluvila. Kdyby však někdo zjevne něco mluvil nebo činil proti zákazu, ať jest potrestán,“ praví ve 4. stol. př. Kr. Aristoteles ve své Politice.

Uvedme také „árijskou stezku“ Siddharty Gautamy, která je starší než dílo Aristotelovo. Gautama, kterého následovníci nazvali Buddhou čili Moudrostí, žil v letech 564 až 483 př. Kr.

Gautama kladl velký důraz na správný názor. Ten je založen na přísném zkoumání představ a pojmů a na zdůvodnění pravdy. Dále zdůrazňuje správné zaměření touhy, chtění. Nízké touhy má člověk nahradit touhami vznešenými, jako je služba druhým, usilovat o spravedlnost, toužit po poznání. Člověk musí své touhy usku-tečňovat, být v tomto směru činný. Důležité je správné mluvení, správné chování a správné pracovní zaměření. Musíme také správně zaměřit svou pozornost, především k odstraňování jakékoliv nízkosti v sobě sama, tj. sobectví, neurvalosti, krutosti... Správné nadšení, zánícení, musí být zaměřeno proti tupému, nepromyšlenému následování cizí myšlenky, ideje. H. G. Wells říká ve svých Dějinách světa, že Gautamovo myšlení je myšlením zcela moderním, myšlením budoucnosti.

Z uvedeného je zcela zřejmé, že nacismus, vydávající se za árijství, byl největším podvodem 20. století. A je – samozřejmě – souputníkem dalšího podvodu, představovaného marxismem a freudismem. Nacismus, marxismus a freudismus nemají nic společného se světovou kulturou. Naopak: jsou její destrukcí, rozkladem. Indoevropská kultura, reprezentovaná zde Aristotelem a Gautamou, spolu s myšlením Dálného východu, představovaným Lao-c'em, Konfuciem, Menciem, Mo-tim, tvoří jednoznačně pozitivní proud ve světové kultuře a je pevným základem zdravého duchovního vývoje lidského rodu, jednotného, v úžasné rozmanitosti individualit všech ras a národů.

Člověka nelze vést do boje s druhým člověkem, ať je rasy či národa jakéhokoliv. Nelze povýšit nenávist na princip přestavby světa a proměnit jej v krutou, nemyslnou bytost. Toto je v příkrém rozporu s celou světovou kulturou, do níž bezesporu patří i radikální reforma kmenového náboženství židovského, provedená Ježíšem z Nazareta. O její náročnosti a velikosti byl přesvědčen i evolucionista H. G. Wells, jak to dokládá jeho výrok v Dějinách světa: „Galilejský je příliš velký pro naše malá srdce.“

Pod principem nenávisti se bortí i takové pozehnání člověka, jakým je pro něho práce. Poslyšme, co o ní říká před osmdesáti lety American Orison Sweet Marden: „Práce je největším pozehnáním člověka. Udržuje lidské plémě ve zdraví, spokojenosti a blahobytu. Práce je zachovatelkou života.“ Její blahodárný účinek na psychiku člověka krásně vystihl znalec temných zákoutí lidské duše, F. M. Dostojevskij: „Nejsilnější prostředek, má-li být i duše uražená a znemravěná zlepšena v duši jasnou a čestnou, je práce.“ Marxismus i freudismus blahodárně působení práce znehodnocují stejně jako

racismus. Freudismus vede k nečestné práci rozvolněným pudové základny člověka, marxismus staví práci nad člověka a proti němu. Toho si byl vědom velmi dobře i TGM, když v Otázce sociální říká, že Marx vidí lidskou společnost jako velkou fabriku.

Albert Schweitzer, zastánce kritického myšlení a úcty k životu, vyslovil již v roce 1900 názor, že „o budoucnosti kterékoliv společnosti nerozhoduje větší nebo menší dokonalost její organizace, ale větší nebo menší hodnota jejich jednotlivých členů. Kde kolektivity působí na jedince silněji než on na ně, dostávají se zánik, protože hodnota, na níž všechno záleží, totiž duchovní a mravní hodnota jednotlivce, nutně pozbyvá váhy. Nastává potom odduchovnění a znemravnění společnosti, jež se tak stává nezpůsobitou rozumět problémům, před které je postavena, a řešit je. Dříve nebo později propadne tudíž katastrofě“.

Schweitzer ovšem také už v této době věděl, že „s kolektivitami jsou tragickým způsobem spjaty hospodářské poměry. Ty s úděsnou tvrdostí vychovávají z moderního člověka nesvobodnou, nezakotvenou, nesamostatnou, fragmentární a nehumánní bytost“. Přijala-li pak největší kolektivita 19. a 20. století, dělnictvo, organizované v sociálních demokraciích a komunistických stranách, Marxovu ideu třídní nenávisti a třídního boje, ztratil člověk pozitivní vztah k životu. Neboť člověk, podlehnuvší nenávisti, neslouží již životu, ale smrti. „Kant a Hegel vládli milionům, které od nich nikdy nečtly ani rádek a ani netušily, že se jim podřizují,“ říká Schweitzer ve své stati „Kultura a světový názor“. Totéž lze říci o působení marxismu na dělnictvo. Teorie, které v posledních dvou stolecích prohlašují za podstatu lidství touhu po moci nad druhým člověkem a touhu po majetku, jsou v rozporu jak se skutečnou podstatou člověka, tak i s kosmickým řádem, jehož je člověk součástí.

Život na naší planetě je pevně svázán s přírodou a kosmickým řádem. V samotné lidské podstatě se tento řád uplatňuje v harmonii rozumu, citu a vůle. Toto je pravá podstata lidství, nikoliv touha po moci a majetku. Již dávno před naším letopočtem byli přední myslitelé Číny přesvědčeni, že síly, které v kosmu působí, jsou dobré. Proto musí člověk pochopit smysl vesmírného řádu a musí s ním jednat v souladu. Tuto přírodní filozofii najdeme u Lao-c', který žil ve 6. stol. př. Kr. Konfucius, který žil v letech 560 až 480 př. Kr. a Mencius (372–289 př. Kr.) shledávají ještě více dobra v kosmu, než jejich předchůdce Lao-c'. Proto vkládají ještě více dobra a činné lásky do filozofie i světské moci než on.

Lidstvo se vskutku ve 20. století dostává do slepé uličky. Ztrácí hodnotový systém, platný po tisíciletí. Propadá se za Gautamu, Platona, Aristotela, Konfucia, Ježíše z Nazaretu. Už po 1. světové válce si to plně uvědomil francouzský lékař, Maurice Boigey, důsledný kritik freudismu. Boigey prohlašuje: „Hlásati krvavou radost, popírati mravnost, stavěti oltáře pudu, označovatí vlnlost za jediný účel života je úplným návratem k prvotní divokosti, se všemi důsledky z hlediska politického a společenského.“ Marxův a Freudův ateismus se pak jeví v tomto dějinném toku jako návrat ke krutému, ještě kmenovému náboženství židovskému.

Lékař Boigey se dále táže: „Je třeba, aby člověk-spisovatel, člověk-filozof, člověk-myslitel přestal být člověkem a dal vědomě nadvládu té části nervových středisek, která vládne pudům a tvoří téměř celý mozek zvířete?“ Neboť „člověk, vzdávaje se dobrovolně mozkových zařízení kontrolních a záповědních, odsuzuje se k duchovní anarchii, úpadku, zkáze a smrti“. Z toho pak Boigey vyvozuje už ve dvacátých letech 20. století závěr: „Tento překvapující způsob myšlení vede logicky k popření pravdy a lži, dobra a zla. Jsou to jen umělé pojmy a zděděné předsudky. Ctnosti jsou škodlivé těm, kdo je provádějí, a je hloupost, dbá-li někdo přírody a jejich zákonů“.

Dvacáté století, jehož jsme dědici, zlikvidovalo tedy nejen rozdíl mezi pravdou a lží, ctností a neřestí, krásou a ošklivostí, ale popřelo dokonce existenci obojího, existenci dobra i zla, pravdy a lži. Znakem 20. století je mizení hodnot. Plodem tohoto století je pak úplná liberalizace veřejného i soukromého života, prosazování lidských práv bez povinnosti, obhajoba míru válekou, oslava Boha jako kámoše z hospod. Nedivme se H. G. Wellsovi, důslednému evolucionistovi a předválečnému nadšenci pro sjednocení Evropy, že dospěl k názoru, podle něhož „člověk jako biologický druh dosloužil“. Takto se vyjádřil ve své poslední úvaze, kterou příznačně nazval: „Rozum v koncích“.

Moderní člověk je vskutku přemožen: materialismem, liberalismem a duchovní prázdnotou. V dalších a dalších revolucích (byť sametových či růžových) a válkách (byť proti terorismu) likviduje sebe i přírodu. Chce dobývat vesmír, ale ztratil povědomí vesmírného řádu a Boha, jako ideálu dobra a krásy. Je vystaven chaosu uvnitř sebe sama a rozsévá ho vně sebe. Jak destruktivně si v tomto směru počínají média!

V bezútěšné situaci nás dějiny našeho upadání učí však pravdě, že duch je rozhodující instancí. Albert Schweitzer věřil i po 2. světové válce ve vítězství ducha nad hmotou, ve vítězství úcty k životu, tomu životu, který jsme si sami nedali a nemáme právo jej sobě ani druhému brát. Náš život je pevně svázán s přírodou a kosmickým řádem. Tuto vazbu musíme mít stále na vědomí, vědět o ní a prožívat ji. To vyžaduje soustavnou práci na sobě samém, nikoli boj s druhým člověkem.

A návrat ke zdrojům moudrosti, té, která vyzývá: milovat člověka-bludaře, odsoudit blud, ať už k nám přichází v jakékoliv podobě.

Náš život jde za určitou myšlenkou. Když mysl prolévá u určitého způsobu myšlení po dlouhou dobu, spěje k tomu, aby celý život uvedla s ním v soulad. „Ustavičné prolévání u krásného, vznešeného, uslechtilého a pravdivého a snaha ztělesňovati je a uvést v život činí naši povahu krásnou. Naše touhy, přání, jsou vyobrazeny v našem životě,“ říká Marden a má zajisté pravdu. Neboť i opak je pravdou. Podvody, lži, mravní nevázanosti se stává naše povaha nízkou, útočnou

i podlézavou ze strachu. Strach vysušuje pramen života, kdežto láska, která strach vyhání, má opačný účinek. Z tohoto hlediska je pak nesmírně důležitá citová výchova, tak často přehlížená oproti výchově rozumové a volní.

Citový rozvoj jedince začíná od narození v rodině, kde jsou uspokojovány jeho základní potřeby a kde se také vytváří zcela jedinečný, subjektivní vztah k osobám a předmětům nejbližšího okolí. V citové výchově je rodina nezastupitelná. Širší společenství, škola, mimoškolní výchovné instituce ji nemohou nahradit, ale pouze doplnit. Vliv rodinného prostředí na citový rozvoj osobnosti plně uznávali klasikové pedagogiky, J. A. Komenský a J. H. Pestalozzi. Téhož mínění je i sociolog I. A. Bláha, jak o tom svědčí jeho Sociologie dětství. V rozporu s Komenským, Pestalozzim, Bláhou i Aristotelem je ovšem Bedřich Engels, který odmítá rodinu, a tedy i její výchovné poslání, z pozice liberalismu a kolektivismu.

Faktem, historií i současností prověřeným, je, že rozum a vůle bez pozitivního citu mohou vést k velkému společenskému zlu. Neboť i rozumově vyspělý, vzdělaný člověk si může zdůvodnit bezohlednost vůči druhým ideologií skupinové, třídní, národní, rasové nadřazenosti. Před touto neblahou schopností nás ovšem varuje již v 17. století J. A. Komenský. Rasistické a nacionalistické vášně 20. století mu daly plně za pravdu.

Emocionální, citová stránka jedince, její rozvoj, je do značné míry spjata s rozvojem fantazie. Fantazie je specifický projev lidské psychiky, vázaný na prožívání určitých podnětů, dodávaných našemu vědomí smysly. Pro fantazii má velký význam to, co vidíme a slyšíme. Zde je jádro problému výchovného působení masmédií. Působí na lidskou psychiku prostřednictvím fantazie nejen zdravě, ale i chorobně. Z tohoto zorného úhlu musíme také rozumět výroky A. Tofflera, že „nebylo potřeba použít marxismu, kdyby média rychléi prorůstala společností“. Tento sociolog, žijící v USA, dobře věděl, co říká.

Marxismus byl použit právě tam, kde média ještě nevnikla do rodin, do intimního prostředí člověka. Tak jdeme ve 20. století dvojí cestou k téměř cíli: k odduchovnění jedince. Jiný americký sociolog, David Riesman, vydal již v roce 1950 studii, v níž pojednává o přechodu od niterného k vnějškovému řízení jedince. Svoji práci nazval zcela příhodně: Osamělý dav. K nám se tato práce dostává v roce 1968, do podmínek, které ještě neodpovídaly americké multikulturní společnosti, ovládané již plně zvůnějšku, mediální kulturou. Uvědomme si, že televize byla v roce 1968 ještě v mnoha našich rodinách neznámou a že teoretikové naší kultury, Vladimír Juřík a další, usilovali o začlenění mediální kultury do bohaté místní kultury, založené na tvořivosti jedince. Ne konzument, ale tvůrce, to bylo jejich přání.

Je to tedy citová výchova jedince, která se stává naprostou nezbytností pro budoucí lidstvo, jednotné, v tak úžasné rozmanitosti individualit všech ras a rodů. Právě ona se stává výzvou pro budoucnost celého lidského rodu. Aby tato budoucnost nebyla koncentračním táborem pro nepřizpůsobené, jak nám už ve třicátých letech 20. století nastiňuje ve své románové vizi Aldous Huxley, příznačně nazvané: Konec civilizace.

Vědomí souvislosti je branou k poznání pravdy jako plodu lidského konání. Renesance vydvihla rozum vysoko nad cit a porušila tak harmonii mezi rozumem, citem a vůlí, jež tvoří lidskou podstatu. Citový rozvoj jedince je předpokladem jeho rozvoje mravního a obojí pak významně ovlivňuje vyzrávání lidské osobnosti. Společenský pokrok je nemyslitelný bez harmonického rozvoje jedince, ať je rasy či národa jakéhokoliv. Ideu harmonie dobře znala již stará řecká kultura i kultura indická. Ve staroindických vědách je dobro a spravedlnost nejvyšším zákonem světa, který zabezpečuje všeobecný řád a harmonii.

Je-li harmonie porušena, rodí se paradox. Moderní svět, svět posledních století, je postaven na paradoxech. Ti, kteří hlásali pomoc druhým, byli největším neštěstím pro své nejbližší. J. J. Rousseau, hlasatel návratu k přírodě, obroditel citových vazeb člověka k člověku, byl sice biologickým otcem šesti dětí, jejich život ho však nezajímal. Vyrostly mimo domov, v různých ústavech. Karel Marx, obhájce dělníků, otec proletariátu, byl špatným otcem svých čtrnácti dětí. Jedenáct jich umřelo v dětství na nedostatečnou péči, dvě dcery spáchaly sebevraždu v dospělosti a jen jedna se dožila 36 let a odešla přirozenou smrtí. Jaké štěstí přinesli tito jedinci svým nejbližším? U obou, Rousseaua i Marxe, nechyběl rozum ani vůle, ale cit, vnímavost pro nejbližší.

Je to tedy citová výchova, která je nezbytně nutná právě dnes, ve věku zespolčenšťujícího se, planetárního lidstva. Ve věku atomu a rychlého přenosu informací, jež ovlivňují náš rozum, cit i vůli k činu. Devadesátiletý Albert Schweitzer říká, že „bez lásky a soucitu se neobejdeme ani v atomovém věku“. Obojího však lze dosáhnout jen dobrou citovou výchovou. Je to právě ona, která je schopna zbavit jedince strachu před druhým. To ona kultivuje primární potřeby člověka, jež plynou z jeho pudového vybavení, a tak umožňuje vznik zdravých sekundárních potřeb, jimiž se lišíme od ostatních forem života na naší krásné planetě. Má tedy ve výchovné teorii i praxi nezastupitelné místo.

DOC. DR. MARIE ŘEHOŘKOVÁ

Použitá literatura:

Aristoteles: Politika, Laichter, Praha 1939; Boigey, Maurice: Padesátka, věk kritický, J. Svoboda, Praha 1933; Marden, Orison Sweet: Kniha radosti, Praha 1923; Masaryk, Tomáš G.: Otázka sociální, Čin, Praha 1947; Wells, Herbert George: Dějiny světa, Štorch-Marien, Praha 1936; Wells, Herbert George: Rozum v koncích, R. Mikuta, Praha 1948; Wessel, Harald: Tussy, Práce, Praha 1978; Albert Schweitzer, zastánce kritického myšlení a úcty k životu, Vyšehrad, Praha 1989

HISTORICKÁ ZAJÍMAVOST Konstrukce létajících talířů za 2. světové války

Jedním z hlavních lidí, kteří v nacistickém Německu vyvíjeli létající talíře, byl tehdejší kapitán Luftwafe a letecký konstruktér Ing. Rudolf Schriever. Ten v Praze od roku 1941 vyvíjel létající stroj ve tvaru talíře. Konstrukce „talířů“ měla probíhat v pražském závodu Avia v Letňanech (viz ilustrační foto) a jejich zkouška někde v okolí. Tento létající talíř byl prý schopen vyvinout rychlost 2,6 machu s akčním rádiem 4000 mil. Průměr létajícího disku, který byl testován v Praze, měl být 50 metrů. Během tří minut měl talíř dosáhnout výšky 8 mil. Ovšem podle nákresu Ing. Schrievera měl být průměr disku 14 metrů a 40 centimetrů a výška talíře včetně prosklené kopule 3,2 metru. Těžko říci, patrně bylo více variant.

Údajně měl být tento létající disk – talíř osazen elektrogavitacním motorem s tachyonovým pohonem. Tady ovšem nastává problém, protože tachyony jsou fiktivní částice, které se mají pohybovat větší rychlostí, než je rychlost světla ve vakuu. Podle teorie relativity existence hraniční rychlosti světla tkví v samotné podstatě světa a žádné těleso nebo částice se nemůže pohybovat rychleji, než je rychlost světla ve vakuu.

Nedávno jsem objevil v antikvariátu dnes již zapomenutou knížku „Záhada našeho století“ od Josefa Fleissiga z roku 1969. V této knížce se taky píše toto: „Konstrukční výkresy vypracovali inženýři Schriever, Habermohl, Miethe a Ital Bellonzo. Vynálezci zvolili kulatou kabínu s kupolí navrchu. Plocha i sklon kruhového ‚křídla‘, které rotovalo kolem kabiny, se daly měnit tak, aby létající talíř mohl manévrovat všemi směry a startovat vertikálně. Schriever a Habermohl pracovali v Praze a zde také podnikli dne 14. února 1945 první letovou zkoušku. První prototypy létajících talířů v počtu dvou kusů byly těsně před porážkou a kapitulací Německa narychlo zničeny. Existují-li pamětníci z tehdejších leteckých továren v Praze, ať se přihlásí na adresu nakladatelství této knihy.“ Tolik tedy citace z knihy Josefa Fleissiga Záhada našeho století, Severočeské nakladatelství Liberec, rok vydání 1969.

A co se vlastně stalo se třemi hlavními aktéry konstrukce létajících talířů? Ing. Rudolf Schriever unikl z Prahy, ale padl do amerického zajetí v tehdejším západním Německu, kde pak také koncem 50. let umírá. Jeho kolega Habermohl byl také zajat, ovšem Sověty a velmi dlouho pak žil v tehdejším SSSR. Miethe se dostal do USA a tam konstruoval disková letadla pro závody A. V. Roe Works. Právě po skončení 2. světové války v USA konstruoval létající talíř po pěti letech pokusů kalifornský inženýr Paul Moller.

Josef Boleslav Pecka-Strahovský... ČESKÉ DĚJINY V OBRAZECH

(Pokračování ze str. 5)

VÍDEŇ, BRNO, PROSTĚJOV...

To byla města, v nichž po propuštění z vězení J. B. Pecka pobýval a kde rozvíjel svou politickou činnost krátce před odchodem do emigrace.

Počátek 80. let 19. století byl nejen dobou velkých hornických stávek v západních Čechách a v severočeském hnědouhelném revíru, ale i obdobím velkého zmatku, jenž zasáhl dělnické hnutí po zatčení a uvěznění sociálně demokratických předáků. Část dělníků se radikalizovala a začala inklinovat k anarchismu. Ještě z vězení se Pecka snažil čelit požadavku radikálů na odstranění všeobecného volebního práva z programu sociální demokracie. Přes pokusy policie zabránit jakémukoliv jeho spojení s vídeňským vedením strany se Peckovy názory dostaly k těm, jímž byly adresovány.

Po propuštění z vězení (9. 9. 1883) byl Pecka okamžitě vypořazen z Prahy, a proto se uchýlil do Vídně, kde žila jeho starší matka, která se po celou dobu synova věznění starala o úklid v redakci Dělnických listů. Ihned po příchodu do Vídně se Pecka znovu ujal řízení tohoto čtrnáctideníku, nikoli však nadlouho.

Dne 30. 1. 1884 byl nad Vídní vyhlášen výjimečný stav: Dělnické listy byly zastaveny a sociálně demokratičtí vůdcové byli vypovězeni z Vídně. J. Hybeš se vrátil do svého rodiště, Dašic u Pardubic, kdežto J. B. Pecka zamířil do Brna. Tam sice neměl radikálové většinu, avšak během roku 1883 sem přišli ze severních Čech bývalí horníci F. Choura a F. Hlaváček (později rovněž on emigroval do USA a doprovázel Pecku až do konce jeho života), kteří se snažili získat vliv ve čtrnáctideníku Práce. Již v lednu 1884 byl Choura zatčen, eskortován do Prahy a uvězněn; list Práce byl zastaven.

Vzhledem k neutěšené situaci J. B. Pecka spolu s J. Hnilčkou v únoru 1884 opustili Brno a zamířili do Budapešti, kde měli v úmyslu vydávat nový dělnický list – Duch času. Jeho první číslo nakonec vyšlo dne 27. 3. 1884 v Prostějově. Jednalo se o radikální časopis, dovolávající se K. Marxe, a většinu důležitých článků do něho psal samotný Pecka. V říjnu 1884 se Pecka pustil do vydávání časopisu Matice dělnická. Kromě toho se účastnil i veřejných akcí: vystupoval např. na dělnických schůzích v Prostějově a ve Vyškově. Ještě v r. 1884 podal Pecka žádost o povolení vydávat v Prostějově další časopis, Hlas lidu, ale úřady mu to neumožnily.

ODCHOD DO AMERIKY

Soustavná perzekuce socialistického hnutí v Rakousku nakonec přivedla i Pecku k rozhodnutí hledat nový domov za mořem. Od počátku roku 1885 se připravoval na odchod do ciziny. Svůj poslední článek otiskl v listu Duch času dne 13. 5. 1885. Redakční práce v čele tohoto časopisu se po něm ujal F. Hlaváček, avšak i on počátkem následujícího roku (1886) odešel do Ameriky.

Teprve následující léta ukázala, že přes veškeré pronásledování Pecka byl a zůstal jednou z nejvýznamnějších postav našeho dělnického hnutí. Jeho americký pobyt byl už jen méně důležitou kapitolou života i veřejného působení ve prospěch těch neprivilegovaných, jejichž postavení bylo v té době všude na světě stejně svízelné. Třebaže poměry v Americe byly v porovnání s Rakouskem snesitelnější, ani tady se zasloužily dělnický vůdce Pecka nevyhnutl zvýšené pozornosti úřadů a tvrdému postupu vůči představitelům organizovaného hnutí dělnictva.

V červnu 1885 odjel v doprovodu své 80leté matky z Prostějova přes Lipsko do Hamburku. Odtud se vydal lodí do New Yorku, kde však dlouho nepobyl, a pokračoval do Chicaga. V tomto městě již tehdy žila početná skupina českých krajanů. Byl mezi

nimi i jeho někdejší spolupracovník N. Zoula, který od r. 1883 řídil v Chicagu anarchistický list Budoucnost, v němž byly otiskovány i Peckovy básně. Když Zoula v polovině října 1885 zanechal ze zdravotních důvodů redigování listu, ujal se jeho vedení J. B. Pecka.

MEZI KRAJINY V CHICAGU

Ve své novém působišti, Chicagu, byl Pecka činný nejen v socialistickém hnutí, ale především jako redaktor krajanských listů: Budoucnost (1885), Práce (1886), Dělnické listy (1887), Chicagské listy (1887–92), Divadelní listy (1892–93), Právo lidu (1893), Hlas svobody (1895–96) a Duch času (1897).

Peckův deklarovaný „anarchismus“ způsobil svému nositeli nejednu obtíž. Ještě v dobách, kdy žil v Rakousku, patřil Pecka ke stoupencům revolučního socialismu, který viděl řešení stávajících problémů v provedení sociální revoluce. Jak už bylo uvedeno, odmítal jakékoli výstřelky a unáhlené akce včetně individuálního terorismu, jímž se tehdejší anarchismus ve světě vyznačoval.

Když v roce 1886 došlo v Chicagu ke známým protestním akcím dělnictva, ocitl se mezi zatčenými i „anarchista“ J. B. Pecka. Jak známo, došlo při stávkách a demonstracích za zavedení osmihodinové pracovní doby dne 4. 5. 1886 na Haymarketu v Chicagu v řadách policistů, kteří rozháněli dělnické shromáždění, k výbuchu bomby. Při něm bylo 7 osob zabito a 60 zraněno.

Následovalo zatýkání mezi anarchisty a socialisty. Podezřelí z tohoto teroristického útoku byli přísně potrestáni: čtyři lidé byli popraveni, kdežto pátý z odsouzených unikl trestu tím, že spáchal sebevraždu. Třebaže se J. B. Pecka této události vůbec nezúčastnil, ocitl se i on mezi zatčenými. Z vězení byl propuštěn jen díky tomu, že prohlásil, že odmítá násilné akce a atentáty.

Pecka byl poměry v Americe zklamán, protože tu nebylo možno pokračovat v socialistickém hnutí takového rozsahu, jak byl zvyklý ze své původní vlasti. Krvavé události z května 1886 nezustaly bez následků ani pro krajanský socialistický tisk: Budoucnost přestala vycházet, ale již v květnu 1886 byla nahrazena novým periodikem – listem Práce. V něm Pecka uveřejnil své vzpomínky na počátky dělnického hnutí v Čechách.

V Chicagu zůstal Pecka až do konce svého života. Když v r. 1891 zemřela jeho 86letá matka, oženil se s vdovou po krejčím Jonákovi a adoptoval jeho malou dcerku Marušku. V posledních letech života trpěl tuberkulózou, která předčasně ukončila jeho pozemskou pouť dne 25. 7. 1897.

Pohřeb dělnického vůdce se uskutečnil o tři dny později, 28. 7. 1897, na českém národním hřbitově v Chicagu. Jak dosvědčuje soudobý tisk, na poslední cestě doprovodily Pecku stovky svátečně oděných dělníků a dělnic. Smuteční řeč nad jeho rakví přednesl redaktor Pochodně F. Hlaváček. Pěvecký sbor zapěl píseň „Kdo za pravdu hoří“ a za zvuků „Marseillaisy“ byla rakev se zemřelým Peckou uložena do hrobu.

Třebaže poslední léta života poněkud vzdálila Pecku od jeho staré vlasti, dílo, jež tu vykonal, našlo své pokračovatele. Potvrzují to jména dalších dělnických předáků, jdoucích v jeho šlépějích, kteří se zasloužili o úspěch sociální demokracie ve volbách v r. 1897, jakož i v prvních volbách na základě všeobecného hlasovacího práva v r. 1907 (J. Hybeš, P. Cingr, J. Steiner, K. Vrátný, F. Soukup, A. Němec, F. Modráček, G. Habrman, J. Prokeš, F. Tomášek aj.).

6. 9. 2009

PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK

Reprofoto: archiv autora

Pohádky na pokračování

Pan redaktor Zidek v článku ke 20. výročí vzniku petice „Několik vět“ (LN 27. 6. t. r.) dospěl k závěru, že tato petice odstartovala pád komunistického režimu v ČSSR. I tento další z mýtů, které jsou mediálně udržovány ve všech českých sdělovacích prostředcích již od listopadu 1989, musí v soudném adresátovi takovýchle žurnalistických „analýz“ vyvolávat řadu otázek a důvodných pochybností.

Byla-li vskutku tato petice impulzem k pádu komunismu v Československu, jak tvrdí P. Zidek, pak je záhada, proč ji na Slovensku podepsala jen setina signatářů. Další špatně zodpovězenou otázkou je, proč komunisti petičí tak podcenili a nezhájili hromadné zatýkání, jak jim to bylo po čtyřicet let vlastní. Rovněž je pozoruhodné a dodnes analyzátoři nevysvětlené, proč se pochod 17. listopadu 1989 odehrával bez účasti, natož pod vedením autorů této „startovací petice“. Teprve když se potvrdilo z „vyšších míst“, že komunistická policejní mašinérie nezasáhne, začala divadla pořádat diskuse s obecněstvem o nutnosti vylepšit tvář reálného socialismu. Proč ani tato mírumilovná shromáždění nerozhodla bicí komanda esenbáků, je další záhada, přičemž jsou nasnadě otázky: Kde byla komanda SNB? Proč nezopakovala 17. listopad? Kdo to zařídil?

K těmto otázkám se úzce pojí i otázky mezinárodního významu týkající se pádu komunismu v celé středovýchodní Evropě.

Proč polská Solidarita nikoliv mírumilovnými prohlášeními, podpisy a debatami, ale mohutnými protikomunistickými manifestacemi po celých deset let proti sovětskému režimu v Polsku nic nezmožila? Tento mohutný odpor polského národa proti komunismu „ustál“ sovětský agent-generál Jaruzelski vyhlášením permanentního stanného práva. Proč vlastně v Číně, Severní Koreji a na Kubě nevznikají podobné petice, jako bylo „Několik vět“, když se tímto způsobem – podle pana Zídka – dá zbourat komunistický režim jako domeček z karet?

A tak tu máme jedno proč za druhým: Proč padly komunistické režimy v Bulharsku, Rumunsku a dokonce i ve stalinistické Albánii, když tam nikdo nic nepodepisoval, o Solidaritě v těchto zemích ani nemluvě. Nechystá snad pan redaktor Zidek další analytickou pohádku o tom, jak Václav Havel a jeho komunističtí disidenti odstartovali pád komunismu v Albánii?

Na nadhozené otázky existuje stručná odpověď: Pád komunismu v Evropě nezpůsobili žádné petice, charty a dokonce ani skutečně významné protiko-

munistické hnutí, jako byla polská Solidarita. Byl to mimořádně silný, a jak se ukázalo, i úspěšný tlak Spojených států, jmenovitě Ronalda Reagana, na odchod sovětské soldatesky z celé středovýchodní Evropy a tím pádem i k ukončení komunistické totality v satelitních zemích Sovětského svazu. To se dalo pod pohrůžkou vypuknutí tzv. hvězdných válek. 30 000 sovětských vyzvědačů v USA postupně bezpečně zjistilo, že v takové válce by Rusko (tehdy SSSR) nemělo šanci na vítězství.

TO je klíč k pochopení hromadného pádu komunistických režimů v celé středovýchodní Evropě na podzim roku 1989. Ne pohádky o petičích a chartách. Žádné rezoluce žádnou diktaturu neporazí. Diktatury rozumí jen nátlaku a reálné vojenské hrozbě. I svatořečený Michail Gorbačov udělal jenom to, co musel. Kdyby Reaganovi neustoupil, muselo Rusko počítat s porážkou ve třetí světové válce.

Zázrak pádu komunismu nezpůsobili petice hereček, zpěváků a bývalých komunistických agitátorů, ale pevný postoj Spojených států v boji za svobodnou, demokratickou Evropu. Jedině díky pevnému postoji Spojených států byla na podzim roku 1989 během necelých dvou měsíců definitivně ukončena vláda komunismu nad Evropou.

Pan Zidek by měl konečně přestat vyprávět dospělým lidem Havlovu pohádku.

VLADIMÍR PRIBSKÝ

ŠPIÓNSKÁ

Vrátil jsem se právě z Karlových Varů. Miluji toto rozkošné lázeňské město s naprosto jedinečnou atmosférou, poutavou historií a rozporuplnou současností. Čas od času si dopřeji procházku hluboko zaříznutým údolím podél magické říčky Teplé od hotelu Thermal až k Puppů (dříve hotel Moskva). Projdu přízemím hotelu, nahlédnu do Slavnostního sálu a prosklenou spojovací kavárnu vstoupím do zrcadlového salonu hlavní budovy.

Sedl jsem si tentokrát v luxusním baru a kavárně k malému stolků a poručil si kávu bratru za 80 korun českých (Najím se pak v bufeti u nádraží za 60 Kč též měny.) Za mými zády u stolků seděli v pohodlných křeslech dva muži v bezvadně padnoucích oblecích. Zaposlouchal jsem se do jejich lahodné, spisovné a dokonale ruštiny. Hovořili tlumeně:

„Ja gatov, Saša!“ Jdu na konzulát poslat našim čerstvé zprávy. Jak dopadla tvá mise v Itálii?“

„Žádná informace o protivínikovi, tím spíše o spojenci, není bez významu.“ Felix Edmundovič Dzerdžinskij, zakladatel ČEKY a sovětské rozvědky

„Otlično, Igor! Naše zajímala ta věc s Topolánkem. Uljana, která už rok kontroluje Berlusconiho, zjistila všechno. V posteli je to dračice (stryga). Do hlášení o Mirdovi napsala: „On kozak, gule imějet!“ Jako bývalý Suvorovec ale nenosí předpisové červené trenýrky, nýbrž luxusní slipy značky Gucci. Dostal jich dva tucty od Sylvia a mění si je obden. Nikoliv ale hned po souložích. V posteli nic moc, hrozně se potí. Po vile na Sardinii chodil stále nahý a na toaletě si zpíval valašské horalské písně, což personál těžce snášel. Škvelá Uljana s ním natočila i bezvadné video, je to hardcore porno a naši na Ljubljance se jistě pobaví. Možná že to ukáže i Putinovi, má pro Čechy slabost a s Mirdou si za zimní plynové krize v Moskvě moc rozuměli. Uli mi fukla, že když Topolánkoví v posteli v legraci prozradila, že je od KGB, nechal si krejčovským metrem změřit i pindika, údajně na osobní příkaz prezidenta Medveděva.

Mám teď v práci kňaza Švarcenbergo. Je s ním většinou nuda, ale má také světlé chvilky. Na jeho dače v lánské oboře máme našeho člověka, co jemu a jeho konkubíně stele postele a ráno vynáší nočníky. Je z toho dost otrávený. Češi knížete z nedostatku vkusu přímo milují, on sám neví proč.

Pripomíná mi našeho kňaza Razumovskogo. Po válce ho poslali do gulagu na Dálný východ. Jedna ujgurská princezna ho tam obdařila akutní syfilidou. Vrátil se s progresivní paralýzou mozku. Nosil do Kremli žížaly a žádal o vstup do bolševické strany. Stalina to za týden otráвило, Berija ho na generalissimův příkaz osobně zastřelil nangantem a hodil do záchodové žumpy. Někdy je s tím lidrem TOP 9 stejná šůka (sranda) jako s kňazem Razumovským. Byl jsem u něho na Orlíku – pěkná dača – prý ji za žádnou cenu nechtl, ale Gavel Gavlovič mu ji vnutil. Měl jsem tam celý den hlad a musel při tom poslouchat

(Serál s dobovými vyobrazeními)

MAJESTÁT RUDOLFA II.

(400. výročí)

Cesta českých nekatolíků k získání plné náboženské svobody byla dlouhá a složitá. Katoličtí Habsburkové se jen zdráhavě pokoušeli problém řešit. Maxmilián II., jehož děti se dokonce učily českému jazyku, vyšel nekatolíkům vstříc nejvíce tím, že v r. 1575 potvrdil ústně tzv. Českou konfesi. Trvalo další tři desítky let, než se podařilo dosáhnout písemného potvrzení náboženských svobod pro české nekatolíky. Tímto důležitým dokumentem se stal známý Majestát Rudolfa II., k jehož podpisu došlo dne 9. července 1609.

Události, jež tomuto aktu předcházely, nebezpečně přibližovaly tehdejší českou společnost situaci srovnatelné s občanskou válkou: jak katolíci, tak i evangeličtí stavové neholdali ustoupit ze svých pozic. Císař Rudolf II., ac sám přísný katolík, musel čelit tlaku ambiciózních katolických šlechticů, kteří se netajili svými rekatolizačními plány ani podporou ze strany jezuitského řádu. Rudolf dokázal nejen odolávat intrikám, ale i tvrdě trestat neposlušné odbojníky, např. Jiřího z Lobkovic, který v r. 1594 začal organizovat opozici vůči samotnému císaři. Třebaže se Rudolf II. nakonec ocitl v obklíčení nesmiřitelných katolíků, kteří obsadili nejvyšší zemské úřady, neztrácel smysl pro politickou realitu.

Situace se v prvních letech 17. století zkomplikovala poté, kdy císařův bratr Matyáš zorganizoval proti Rudolfovi širace založený odboj, jehož cílem bylo přinutit císaře k ústupkům, případně k abdikaci. Matyáš získal pro své mocenské plány v letech 1607-1608 nejprve rakouské a uherské stavy a na jaře 1608 k této konfederaci přistoupili i Moravané. Matyášova vojska mohla volně vtrhnout do Čech. Vlivný představitel moravské nekatolické opozice Karel st. ze Žerotína vyzval tehdy na zasedání českého sněmu nekatolíky z Čech, aby se přidali na Matyášovu stranu.

Situace pohoťově využil císař Rudolf II. a přislíbil zástupcům českých nekatolíků, že vyjde vstříc jejich požadavkům. V této době existovaly v českých zemích tyto církve: římskokatolická, kalšínická (starokatolická), Jednota bratrská a církev evangelické augšpurské vyznání (novotrakvistická). Češi tedy zůstali na straně císaře, a to i tehdy, když Matyáš dosáhl toho, že mezi oběma Habsburky byl dojednán tzv. libeňský mír. Rudolf II. sice zůstal i nadále císařem, avšak jeho faktická vláda se omezovala již jen na Čechy, kdežto ostatní části monarchie ovládl Matyáš.

Pod Majestát Rudolfa II., který odmítl podepsat tehdejší kancléř Zdeněk Vojtěch Popel z Lobkovic, jeden z nejvlivnějších radikálních katolíků na císařském dvoře, připojil kromě císaře svůj podpis nejvyšší purkbař Adam ze Šternberka. Tato listina zaručovala na základě České konfese náboženskou svobodu, jež se týkala šlechty, královských měst i poddaných. Podle znění tohoto dokumentu mohli všichni lidé vyznávat „náboženství své volně a svobodně bez utiskování a všech překážek“. Podání mohli zastávat jinou víru než jejich vrchnost. V tomto směru šel Majestát Rudolfa II. dál než augšpurský mír z r. 1555 v Německu, který zavedl

Císař Rudolf II. (1576–1612) na soudobé rytině.

Reprofoto: archiv autora

zásadu: „Či země, toho i víra.“ Jednalo se proto o jeden k nejliberálnějších náboženských zákonů v tehdejší Evropě.

Napříště se nemělo nikomu bránit ve veřejném vyznávání jeho víry a nikdo neměl být nucen ke změně náboženství. Rovněž zemřelí měli být pohřbíváni podle příslušných pohřebních obyčejů. Majestát dále povoloval zřídit pro nekatolíky instituce k obraně právě nabytých svobod. Byl vytvořen třicetiletý sbor tzv. defenzorů (deset ze stavu panského, deset z rytířského a deset z městského). Nekatolíci směli na své půdě stavět vlastní kostely, později také na královských statcích a v královských městech.

Souběžně s Majestátem Rudolfa II. bylo mezi katolíky i evangelickými stavy přijato tzv. Porovnání, konkretizující realizaci Majestátu. Rozsáhlé pravomoci defenzorů pak vymezoval Artikel o dání moci defenzorům. Nekatolíci si dále podřelí utrakvistickou konzistoř a dohled nad univerzitou, která měla být dobudována jako ideové a vzdělávací zázemí evangelíků. Zapsáním do zemských desek se Majestát stal zemským zákonem.

Majestát Rudolfa II. zajistil náboženskou rovnoprávnost a evanlickými stavy přijato tzv. Porovnání, konkretizující realizaci Majestátu. Rozsáhlé pravomoci defenzorů pak vymezoval Artikel o dání moci defenzorům. Nekatolíci si dále podřelí utrakvistickou konzistoř a dohled nad univerzitou, která měla být dobudována jako ideové a vzdělávací zázemí evangelíků. Zapsáním do zemských desek se Majestát stal zemským zákonem.

Podobný majestát si na Rudolfa II. vymohli dne 20. srpna 1609 také slezští stavové, kterým se výslovně povolovala svoboda luterského vyznání.

14. 9. 2009

PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK

Spisovatel Arnošt Lustig se mýlí,

když tvrdí ve svých vzpomínkách (Lidové noviny 22. srpna t. r.), že víru v komunismus s jeho přítelem Pavlem Kohoutem sdílela na světě miliarda lidí. Všichni tihle bývalí komunisti jako by zapomněli, že této miliardě byl všude na světě komunismus vnucen násilím a pak policejními metodami a tvrdými represemi uměle celé léta udržován.

Pronásledováním, koncentráky a vraždami nevinných lidí, uznejte, nemůže být normální člověk nikterak nadšen. Jestliže tímhle vším byli nadšeni bývalí komunisti v 50. letech minulého století, pak je otázka, čím se lišili od fanatických nacistů. Ti taky zpočátku upřímně věřili na Hitlera, koncentráky a postupně vyvražďování takzvané méněcenných evropských národů. Byla snad „třídní“ justice něčím jiným?

Proto 95 % členů KSČ své nadšení jenom předstíralo, jelikož být ve straně bylo přece jenom nesmírně výhodné. Ve skutečnosti, jak se ukázalo po roce 1989, žádný komunista vlastně ani nebyl komunista. Bývali komunisti, kteří vyrostli na přetvářce a lži, vám klidně budou i dnes tvrdit do očí, že komunismus podporuje miliarda Číňanů a s nimi i vyhladovělé obyvatelstvo Severní Koreje.

Co si vůbec takový komunistický nadšenec myslí o normálních lidech? Že jsou blbci?

VLADIMÍR PRIBSKÝ

bláboly o kňazových předcích a o tom, jak jejich tradici vrchnosti zapojí do nové strany českých oligarchů, chce pro blaho poddaných v zemi zavést robotu, církevní desátky a povinnou nedělní zpověď u kněze z BIS.“

„Nu smotri, Saša, čem naši dalje interesujut: Do Česka se moci mermo cpe rozvědka státu Urundi Burundi. Už si koupila 90 % poslanců parlamentu, což není problém, my využíваме všechny. Pracují teď na senátu. Platí falešným zlatem a umělými perlami. Česká politická elita jim může urvat ruce. Zajímá je sexuální život prozatimní vlády a premiéra. Nejvíce oceňují videa z pohlavního života ministrů, soudců, prokurátorů – čím jsou ty baby ošklivější, tím víc platí. Zatím největší částky vyplatili za intimní snímky jisté ministryně války. Jinak tady pro rozvědku není žádná práce. Češi vlastní výrobu ani průmyslový vývoj nemají, armáda také ne. Radar US národní protiraketové obrany od nikoho v Česku neodvisí, ani od génia válečného byznysu, šarmanatního Vondry. Cesty jejich politické mafie do Špindlu a do Toskánska, to je rutina, prodaná už

i do Čadu. Burundi ale zakoupila všechny snímky a videa z jednání s lobbisty na jachtách. Těch dvacet českých rozvědčků v Itálii už bylo v jejich službách.

Naši z ambasády v Praze se Burundi pokusili šlápnout na paty, ale Češi to nepochopili a dva experty vyhostili. Je to asi předehra k budoucí zimní plynové krizi, kdy zas někdo z nové vlády pojede do Kyjeva olizovat Tymošenkovou, aby povolila kohouty plynovodu a nehrabala všechno pro sebe. Čecháčci budou zatím mrznout v tepláčkách v panelácích u petrolejových kamínků. Pojedu raději v zimě do Soči, ve Varech je dost zima a smutno. Ani umělecká elita se sem už nejezdí ožírat, jako o filmovém festivalu.

„Pašli, Saša, mně nada idti!“

Zajímavý rozhovor skončil. Muži vstali a beze slova odešli, ani se na mne nepodívali. Dopil jsem ještě stále chladnou sodovku ke kávě a pomalu se vydal na nádraží. Cestou domů jsem přemýšlel o poslání zpravodajských služeb velmocí a o ubohém hrani si na ně v případě zkorumpovaných satelitů.

21. 8. 2009

PhDr. JOSEF DOLEŽAL

Koho volit a koho ne?

Zkuste jít všichni k volbám. Půjde-li jen polovina a polovina z nich bude volit jednu stranu, může se stát, že čtvrtina zvolí ty, co zde mnoho a mnoho let úspěšně vládli. Proto jděte všichni k volbám a zamyslete se:

- Zvolit tu, či onu stranu, které se v posledních letech střídaly a téměř nás všechny ožebračily? Kolik už jsme prohráli mezinárodních sporů s kýmkoli a co nás to stálo miliard, které chybí nám všem? Jak se napakovali právníci, kteří nás „úspěšně“ zastupovali?
- Všimli jste si, že v kterékoli vládnoucí straně jsou stále ti, kteří nás vedli k socialismu (byť jim již patří jiné stranické legitimace)?
- Všimli jste si, že ať je na stole jakýkoli jejich volební zákon, tak je naprosto zneemožněn vstup malým stranám? Proč jakákoli strana nemůže mít svoje kandidáty na jedné kandidátce v rámci celé republiky (seřazeny tak, jak jsou známí – morálně a odborně)? A proč procentní hranice pro vstup nemůže být nižší, například 3 procenta?
- Všimli jste si, že jiné vlády umožní zmrazit majetek v bankách všem teroristům? A všimli jste si, že našim tunelářům ani jejich rodinným příslušníkům ještě nikdo nic nevzal a ani nezmrázil?
- Všimli jste si, jaké mají nadnárodní společnosti roční zisky?
- Všimli jste si, kdo měl dosud u nás desetileté daňové prázdniny?
- Všimli jste si, kolik peněz berou manažeři společností, firem, bank, pojišťoven, spořitelen?
- Všimli jste si, kolik s. r. o. mají někteří lidé zapsaných v obchodním rejstříku?
- Všimli jste si, kolik je u nás autobazarů, bazarů, bazárků, zastaváren, tipovacích kanceláří, heren a směnárén? (V Drážďanech na výměnu Kč je jen jedna na nádraží a v ní za euro zaplatíte 40 Kč.)
- Všimli jste si, kolik paláců postavily banky, pojišťovny a spořitelny?
- Všimli jste si, kolik služebních aut má Telecom a spoje?
- Všimli jste si, kolik zemědělských ploch, areálů, budov, kanceláří a bytů je volných a nabízených nemalým množstvím realitních kancelářů a realitních makléřů?
- Doporučuji například sledovat, jak dlouho jsou tyto plochy a objekty nevyužité a jejich vlastníkům vyměřit daň z „nevyužité hodnoty“. Například 19 % z jejich tržní hodnoty. Tuto daň platit tak dlouho, dokud nejsou ceny sníženy a plochy a objekty pronajaty těm, kdo je budou mít ku prospěchu nás všech, a ne jen ve prospěch spekulantů, kteří se chtějí bezpracně obohatit.
- Doporučuji volit tu stranu, která nejen ve svém programu, ale i v jeho plnění dokáže předchodit šlen-driánství (jinak slušně se to nedá nazvat) odstranit. A pokud taková strana ještě není, vytvořme si ji!

26. 5. 2009

UNIE státních zaměstnanců

Opičí diskuse

Lidové noviny otiskly dne 23. května t. r. článek Petra Hájka „Opičí proces naruby“, neboli kritiku evoluční teorie Charlese Darwina, kterou autor přednesl na letošním semináři Centra pro ekonomiku a politiku. Přítomné darwinisty P. Hájek šokoval tvrzením, že on zaručeně jako člověk nepochází z opice.

Na základě tohoto aforistického vyjádření propukla v sále plamenná diskuse, v níž přítomní darwinisté na autora troufalého antidarwinistického výroku dštili síru a oheň. Příležitost jim k tomu poskytli dodatečně i Respekt, časopis, který ze skandálu tohoto typu žije. Naposledy se proslavil tím, že ze spisovatele Milana Kundery udělal udavače. Krom toho ještě v témtě čísle Lidových novin otiskli dva redaktori rádoboy ironickou polemiku s P. Hájkem, čímž jeho kritikům z nevědomosti poskytli službu doslova medvědí.

Přítomní sociologičtí vědci totiž argumentovali tímto způsobem: Pan Hájek není vědec (jako oni), a vše, co tvrdí, opsal zřejmě z brožurek amerických kreacionismů (tvrdila pi doc. Cvrčková); kdezto manžel paní docentky se s milým Hájkem věru nepáral. „Pan prezident“, argumentoval tento vědec, „vypustil svého vicekanceláře jako vztekklého psa z klece.“ Pan doc. Frynta sice P. Hájka k žádnému psovi nepřirovnal, ale v těchto rychle stáhl svůj troufalý příspěvek proti oteplování zeměkoule.

Prý na protest proti tomu, že nebyl moderátorem diskuse, jak bylo původně dohodnuto.

Jiné vědce P. Hájek doslova rozběsil, když si dovolil připomenout důvěrné spojení evolučního darwinismu s revolučním marxismem. Například paní doc. Šíková se takovému spojení zasmála od plic. Je už hodně stará a není se co divit, že úplně zapomněla, co jí ještě jako nadšené svazovce v modré košili vtloukali do její popletené hlavičky pět let na filozofické fakultě. Ateismus byl v její době stejně vědecký jako marxismus. Byl to darwinismus, kdo poskytl základní „argumenty proti každému opiu lidstva“, a bez darwinismu by byl marxismus ničím. To věděli všichni marxisti, od těch nejdogmatictějších až po ty nejzreformovanější, které Strana po roce 1970 vyvrhla ze svého revolučního lůna. (Viz komický Engelsův spisek „Podíl práce na polidštění opice“)

Podle jejich argumentace poznáte je, nabízí se parafráze, a není od věci Hájkův postřeh, že mnohem víc než o vědu tady šlo o překřikování, jež dostala na starost antiklausovská brigáda rychlého nasazení, složená z příslušníků zkrachovalých stranic a hnutí, od Unie svobody, přes Děkuje, odejděte až po všechny ty plané „výzvy“ z Děvice a z Hrádečku. Vypluly tu na povrch současné politické animozity, zejména hysterická zášť proti prezidentu Klausovi, který stále nechce hrát podle komunodisidentských not.

Vladimír Přibský

STRUČNĚ A JASNĚ:

Dokud mohou vycházet SVOBODNÉ NOVINY, dotud existuje v naší zemi svoboda a vývoj směrem k demokracii.

REDAKCE

SN NA INTERNETU

Upozorňujeme čtenáře, zejména ze zahraničí, že mohou právě vyšlá čísla SN najít také na této internetové adrese: www.volny.cz/ingvesely

Pandemie katastrof

(Pokračování ze str. 1)

a přechodem na elektrické pohony v dopravě. A odstraněním zbytečných přeprav zboží i lidí jen proto, že to momentálně přináší větší zisk. Včetně racionálního využití jednou již odvedené práce, aby se odstranila zbytečná potřeba energie na výrobu stáde nových módních výrobků a nutnost skládování přebytkového odpadu. Vyšlo by to možná drah a nákladněji, ale alespoň by nebylo tolik rozmařilostí a nezaměstnaných.

V kapitalismu se nejčastěji vynáší svoboda, ztělesněná možností vycestovat, kam chci a kdy chci. Jenže: já bych k opravdové svobodě potřeboval ještě svobodu cestovat zvoleným prostředkem bez nebezpečí, že mi zatím někdo doma vybere byt, že na mne ve Studénce nespadne most, či přetažený řidič autobusu nesjede do příkopu. Že se mnou nespadne letadlo a že s ním budu také moci letět i zpátky, nezkrachuje-li letecká společnost či cestovní kancelář. A že mi neprodají podnik, ve kterém pracuji, a budu tam moci pracovat dál. To všechno patří také ke svobodám člověka, nikoli jen svoboda podnikat na úkor druhých, tedy třeba i úkor můj. Že nebudou podnikat společnostmi s ručením omezeným, které mohou ze zákona zbankrotovat, aniž by ti, kteří ji k bankrotu, často i úmyslně, dovedli, byli postžitelní. Jako naši politici, kteří hlásají, že to, co dělají ve svém soukromí, nemusí nikoho zajímat. Že příklady táhnou a představitelé lidu by měli být vzorem osobního jednání i v soukromí, jaksi neuznávají. Oni jsou nad obyčejné občany povzneseni. A tak v soukromí ukazují, jak jsou ve skutečnosti nespolehliví

jako životní partneři a soukromí podnikatelé, vyrážejí si, nezřídka za naše peníze na luxusní a extravagantní výlety, vydělávají stamilióny způsobem tak čistým, že ani křísťál čistší není. Marnotratně vyhazují naše peníze za nepříliš potřebné a předražené zakázky, za něž podarovaní podnikatelé zajistí nešetří vděčnosti. Zkrátka: svobodný občan by neměl být jen zdrojem bohatství těch nadobčanů, kteří mohou všechno. Mají na to imunitu i pro soukromý život. Ale nestěžujsme si. Svobodu prý máme i my: „Držet hubu a krok.“ A platit jim jejich bohémský život.

Kdybychom se nehonili za chimérou majetku a moci, ale snažili se o slušný, trvale udržitelný život, bylo by nám lépe. Pak bychom se snad zbavili alespoň části těch stresujících doprovodných jevů honby za většími zisky a tím snad i velké kriminality a nezodpovědnosti. Lidé by mysleli více na své lidství, neusnali by únavou za volantem aut a autobusů, nebylo by tolik katastrof ze selhání lidského činitele. Neuscházali by děti, zapomenuté v autě, protože už myslí na svoji práci, snad by přestali i zabíjet pro potěšení. Nespekulovali by tolik, kolik peněz mohou vysoudit na nemocnicích, ale snažili by si je vydělat prací. To je zatím ale pouhá utopie a zbožné, nesplnitelné přání.

Rakovinu ale acylpyrinem nevýzeneš, tam je potřeba radikální řešení. I příroda to ví, a proto se k takovým řešením uchyluje. A neuzdravíme-li ji včas, třeba i s námi zemře. Či spíše my s ní...

3.8.2009

ING. VLADIMÍR VESELÝ

NA TAPETĚ

KDO BUDE PŘÍŠTÍ ČTYŘI ROKY VLÁDNOUT?

aneb Kterak se náš parlament „nerozpustil a nevypustil“

Brzy tomu bude dvacet let, kdy se lidé po desetiletých strachu a přetvářky rozhodli vyjít do ulic a na náměstí našich měst i obcí a přihlásit se o podíl na moci, která v těch dnech ležela „na chodníku“, nakvap opuštěná těmi, kdo ji 42 let pevně drželi ve svých rukou.

Za ty dvě desítky let našeho polistopadového klopýtání po cestě obnovené svobody a demokracie jsme zažili ledacos a naši zemi, dříve federaci a dnes již jen unitární stát, jsme si občas příznačně pojmenovávali podle momentální politické situace.

Od někdejšího Havlova Absurdistanu, typického svou „nepolitickou politikou“, jsme se posunuli směrem ke Klausistanu s více či méně zjevnými prvky autoritativního vládnutí – až k politickému chaosu, do něhož se od konce Zemanovy vlády propadáme jako do bezedné bažiny stále hlouběji a hlouběji. Už jsme v ní až po krk, ale ještě můžeme dýchat...

Po událostech z posledních dní je jasné, že žijeme už nikoli v typicky českém Kocourkově, nýbrž v souměstí Paroubkov-Topolánkov, kde dnes neplatí, co bylo dohodnuto včera, a zítra už nebude nikdo ani tušit, co se stane pozítří.

Nikdy bych si nepomyslel, že země s tak bohatou historií, jež přežila všechny úklady svých nepřátel, dopadne hůř než kterýkoli ze států třetího světa, kde se střídají vojenské junty jako na běžícím pásu a kde se politici nejsou schopni dohodnout na ničem.

Naši volení i nevolení představitelé, které jsme si postavili na místa nejvyšší a nejzodpovědnější, mají věru převážný dar: měnit své názory ze dne na den a někdy i několikrát během 24 hodin. V tomto směru bezkonkurenčně vyniká šéf ČSSD J. Paroubek, jehož názorové kotrmelce připomínají již zmíněnou polistopadovou „českou“ politickou cestu: ode zdi ke zdi.

Ještě o minulém víkendu se zástupci parlamentních politických stran bili v prsa a přesvědčovali nás, své voliče, o tom, jak urychleně zařídí, aby byl rozpuštěn parlament a vypsaný nové volby poté, kdy termín těch mimořádných byl zrušen Ústavním soudem. Dnes již je všechno jinak: Volby nebudou, a když ano, pak nejspíš až na jaře příštího roku.

Proč některé strany hodily na poslední chvíli „zpátečku“, není těžké uhadnout. Jde přece v prvé řadě o peníze – o jejich peníze: poslance platí, funkční příplatky a finanční náhrady. Každý den dobrý a každá koruna dobrá. To platilo nejen za komunismu, ale i dnes. V obyčejném zaměstnaneckém pracovním poměru by si takové sumy jen stěží vydělali.

Kdo by je platil za jejich nicnedělání a jen těžko uvěřitelné politické břídiilství, které někteří z nich předvádějí již hezkou řádku let? I to je vlastně velké umění – vydržet tam tak dlouho a udržet si plná koryta a žlaby!

Z naší vnitropolitické situace sice nejsem nijak nadšený, ale kvůli odloženým volbám brečet nebudu. Ve skutečnost je to šumafuk, kdo bude příští čtyři roky v české kotlině vládnout. Ať se zájemci o ta koryta a žlaby poperou!

Dluhy, jež tato „reprezentace“ nadělala a ještě nadělá, ty desítky milionů, které spolykala zbytečná příprava voleb i volební kampaň politických stran, financovaných ze státních prostředků, zaplatí v konečném důsledku, jak jinak, daňoví poplatníci, jejich děti a děti jejich dětí.

Pro ty, kteří už přestali věřit v budoucnost a nevímají ani ono pověstné světýlko na konci tunelu naší slibované ekonomické prosperity, mám přece jenom povzbudivou zprávu: podle mayského proroctví má nastat konec světa dne 21. prosince 2012.

Do té doby stihneme nejen mimořádné, ale i ony řádné volby, které se mají konat na jaře 2010. Jenom nevím, co budeme dělat ještě ty další dva roky, než to všechno skončí. Naši politici se jistě vynasnaží, aby tu nebyla nuda.

16. 9. 2009

- RJ -

L'udovít Štúr
Celý život bojoval za náš národ
Teraz je rad na nás

Slovenské Hnutie Obrody

Pridaj sa k nám!
www.sho.sk

PODIVNÝ SJEZD

Mladá fronta DNES otiskla 11. 7. t. r. srdceryvně exaltované vyhlášení sjezdu Svazu českých spisovatelů v Radiopaláci v květnu roku 1969. Této akce jsem se zúčastnil již jako člen svazu a mezi všemi těmi soudruhy spisovateli jsem si připadal jako v Jiřikově vidění. Celý tenhle sjezd totiž nebyl nic jiného než zoufalý pokus komunistických svazových funkcionářů, dvacet let nevyměnitelných, zamést vše tise pod koberec a pokusit se uhrát s kolaborantským husákovským establishmentem nějakou jakžtakž snesitelnou remízu.

Stejní lidé, kteří po dvacet let komandovali českou literaturu, tady pro změnu ukryti za národním umělcem Jaroslavem Seifertem, předpokládali, že při zvolení vhodné taktiky si i navzdory svému stranickému vybočení v roce 1968 udrží nadále své posty v čele této státní instituce, jejíž účel byl pouze jediný: stranická kontrola veškeré literární tvorby i samotných literárních tvůrců. Zastávat ve svazu spisovatelů čelné funkce vždy znamenalo parazitovat na české literatuře, přistříhávat jí křídélka a tvrdě prosazovat takzvanou linii strany.

Ti, kdo v této instituci vytvářeli tzv. bezpartijní křoví, samozřejmě že nebyli přízvání k jakýmkoliv poradám či k rozhodování a provozu této instituce. Pokud nebyli agenti StB, neměli šanci na zvolení do jakýchkoliv výborů či svazových komisí. Členství ve svazu spisovatelů mělo pro spisovatele-nestraníka jenom tu výhodu, že mohl pracovat na volné noze, neboli mimo zaměstnanecký poměr, a státní orgány ho tudíž nemohly pronásledovat či trestně stíhat jako příživníka.

Navzdory všem snahám tehdejších svazových funkcionářů najít nějakou společnou řeč s kolaborantskou husákovskou smekčou, KSČ tento svaz rozpustila a na stejných základech si pak pořídila nový, tzv. svaz Kozákův, tři roky poté. Bývalí komunisti a agenti StB, kteří se vzhledem ke svým „protistranickým aktivitám v roce 1968“ do Kozákova svazu nedostali, byli označeni za příživníky, aniž strana přihlížela k jejich bývalé horlivé stranické angažovanosti.

Pokus zachránit alespoň něco na narychlo svolaném sjezdu spisovatelů do Radiopaláce v květnu roku 1969 se opravdu nezdařil. Po roce 1972 ovládli všechny kulturní instituce včetně svazu spisovatelů zas jiní komunisti a agenti StB, kteří pak dalších dvacet let neodvolatelně rozhodovali o tom, kdo prozatím smí být v Československu spisovatelem. Na Slovensku sice směli zůstat až na dvě tři výjimky spisovateli všichni, avšak v Čechách to bylo drsnější. Byl to ale jen logický důsledek neutuchající lásky komunistických spisovatelů-agitátorů k Sovětskému svazu v letech 1948–1968. Ti, kdo s nimi jejich slepou lásku k „zemi Sovětů“ nesdílili, byli bohužel opět bezmocní.

SVEĎME TO NA ČECHY

V Mladé frontě DNES vyšel dne 5. června t. r. článek Vladimíra Kučery „V Postoloprtech to byla vražda, a nejen tam“, který je vstřícnou odezvou na květnové shromáždění německého landsmansaftu, jenž si z vyhánění udělal svůj holocaust. Otisknout podobný článek v českých novinách je arogance, již se vyznačuje nová generace českých novinářů zaměstnaných v novinách německých majitelů.

Tito novináři zapomínají, že stále ještě žijí v Čechách lidé, kteří zažili vpád německé soldatesky do Československa v roce 1939 a následné masové vyvražďování českého národa v počtu 180 lidí denně po dobu šesti let: 1939–1945. Tak bylo v Čechách vyvražďováno 330 000 obyvatel CSR. Těm, kdo v MF DNES české novináře zaměstnávají, je třeba polopatě vysvětlit, že těsné poválečné excesy v Čechách byly akcí výlučně jednorázovou, byly výrazem nahromaděné nenávisti vůči všemu německému. Ten, kdo zažil tzv. protektorát, to okamžitě pochopí.

Oběti této bolestné zášti se pár dnů po válce stalo několik stovek Němců (Postoloprty, Prerov, Pohořelice, Ústí n. L.), nikdo však v Čechách plánovitě nevyvražďoval po dobu šesti let Němce o celkovém počtu 330 000 obětí. Tento účet zůstal na německé straně a nikdy nebyl splacen. Vyvražďování českého obyvatelstva byla však akce permanentní a jejím konečným cílem bylo úplné vyhlazení českého národa. Proto tyhle dvě věci nelze srovnávat. Nejen Němci, ale i jiné národy se podobným zkušenostem mohou vyhnout, pokud nebudou přepadat a vyvražďovat příslušníky jiných národů a tzv. méněcenných ras.

Vychítat českému národu v českých novinách Postoloprty je pokrytectví, které vůbec nebere v potaz základní právní otázku příčin a následků. Pokud by Češi stejným způsobem vtrhli do Maďarska a tam povraždili statisíce nevinných lidí, patrně by do Maďarska příštích sto let žádný Čech ani nepáchl. Avšak Němci, jak si kdysi všimli Karl Jaspers, jsou po výtece iracionální národem.

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

(Pokračování ze str. 1)

do nebe rostoucí topol či vyžilého aristokrata. Volbou malých stran „rozřeďte“ triumf politických nabobů i nebezpečí návratu komunistů.

29. 8. 2009

ING. VLADIMÍR VESELÝ

Citáty měsíce

Nic není pro člověka užitečnější, než mluvit pravdu.

(Ezop)

Cenzura je odevždy rodnou sestrou každé diktatury.

(S. Zweig)

Podvod poznáme nejlépe podle toho, že vypadá přehnaně pravdivě.

(K. Kraus)

Svobodné noviny NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

YDAVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK • ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA: ING. VLADIMÍR VESELÝ • LAYOUT A GRAFIKA: MARTIN ZÁHORA • PÍSEMNÝ KONTAKT: PŘETLUCKÁ 31, 100 00 PRAHA 10 • ☎ 274784289 • FAX: 274815072 • E-MAIL: SVOBODNE.NOVINY@SEZNAM.CZ • REGISTRACE: MK ČR E13181 • ISSN 1803-0955 • DISTRIBUCE: PNS, A.S. • UZÁVĚRKA TOHOTO ČÍSLA: 17. 9. 2009 • CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME I NÁZORY, KTERÉ NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.

Národní obzory

NEZÁVISLÁ REVUE ČESKÉHO NACIONALISMU

<http://www.narodnilisty.wz.cz>

Za Josefem Lesákem

Když v úterý 28. července 2009 v Pelhřimově v pozdních večerních hodinách dotlouklo srdce Josefa Lesáka, významného představitele Československé strany národně socialistické, poslaneckého kolegy Milady Horákové a jednoho ze studentských vůdců v Únoru 1948, symbolicky se tak uzavřela i jedna historická epocha. Odešel tak poslední významný aktér události komunistického převratu. Jeden z těch, který událostmi nebyl zaskočen a překvapen, ale naopak aktivně bojoval a burcoval druhé. Škoda, že takových rozhodných tehdy nebylo víc. Odešel ve věku nedožitých 89 let, ale s věčně mladým, nezdolným duchem.

Ing. Josef Lesák se narodil 21. října 1920 v Červených Janovicích (okres Kutná Hora). Původním povoláním byl učitel. Bojoval už na barikádách během Květnového povstání v roce 1945. Ve volbách roku 1946 se stal poslancem československého Národního shromáždění za Československou stranu národně socialistickou a aktivně vystupoval proti KSČ. Dne 23. února 1948 byl organizátorem studentské demonstrace a pochodu na Pražský hrad, žádajícího prezidenta Beneše, aby neustupoval požadavkům komunistů. Poté byl vyloučen z poslaneckého klubu, vyhozen ze studií na Vysoké škole politické a sociální a stal se prvním poslancem uvězněným komunistickým režimem. V červnu 1949 byl odeslán do tábora nucených prací na kladenském dole Zápotocký. V roce 1988 založil ilegální Klub Milady Horákové. V roce 1990 se stal poslancem České národní rady.

Patřil k nejlepším národně socialistickým řečníkům a nic na svém rétorickém umění neztrácel ani časem. Vždy se obešel bez mikrofonu, jeho zvukný hlas se rozléhal auditoriem a jasně a srozumitelně promlouval k uším posluchačů. Jeho vystoupení byla rázná a vlnná zároveň. Nevzpomínám si, že bych ho někdy viděl zamračeného či nevládného. Úsměv byl pro něj typický. Odráželo to jeho duševní vyrovnanost, na kterou nemalou měrou mělo svůj podíl i dobré rodinné zázemí. Druhá manželka Vlasta mu byla požeňáním i oporou. Doprovázela jej na každém kroku a jednou mu svým energickým zásahem i zachránila život v souvislosti se zdravotními komplikacemi z nedávné doby, které nakonec zdárně překonal.

Mé první setkání s Josefem Lesákem se odehrálo prostřednictvím jeho knihy „Čas oponou trhnul...“, na které s ním literárně spolupracoval Miroslav Ivanov. Tuto knihu jsem v roce 2000 dostal od v té době úřadujícího předsedy České strany národně sociální JUDr. Jana Šuly. V roce 2005 uspořádal Masarykův ústav AV ČR

setkání představitelů stran III. republiky, kde nemohl chybět ani Josef Lesák. Tuto akci navštívila má tehdejší přítelkyně a při té příležitosti mi nechala knihu podepsat. I ona podlehla kouzlu tohoto nevšedního muže.

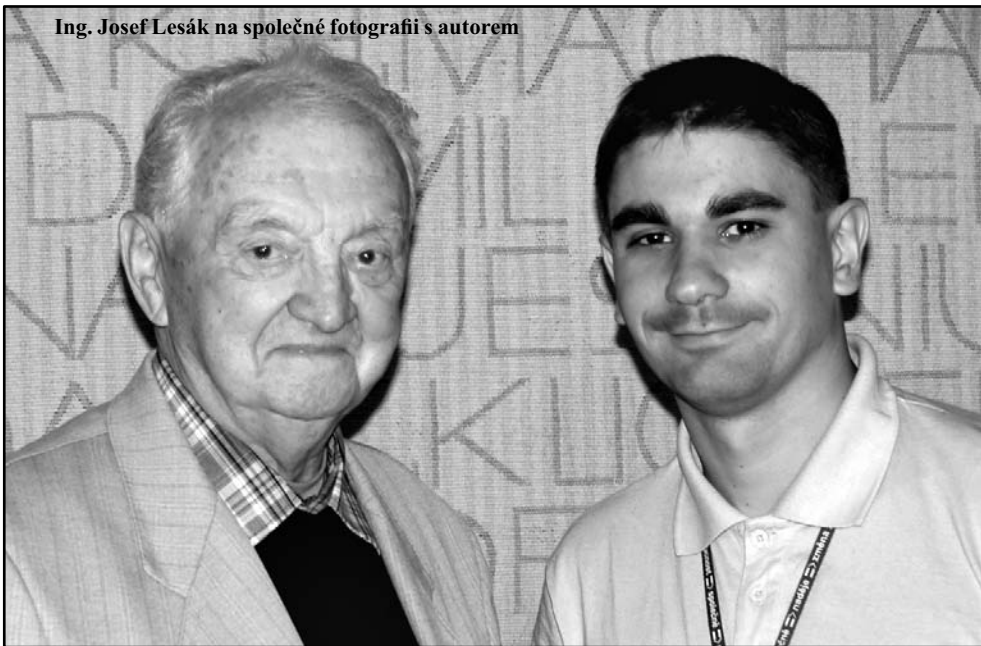
K osobnímu setkání došlo až na křtu knihy Bořivoje Čelovského „Slova do větru“ v Mánesu v roce 2006, kde nás u sklenky červeného vína představil náš společný přítel Mgr. Jan Skácel. Následovalo interview pro Svobodné noviny, které jsem s ním uskutečnil v jeho kladenském bytě za přítomnosti a laskavé asistence jeho paní. Od té doby jsme se vidali často a při nejrozličnějších příležitostech. Josef Lesák byl častým hostem na veřejných setkáních, sympoziích, vědeckých konferencích i pravidelných setkání u hrobu Milady Horákové v předvečer její smrti.

Považuji za velkou poctu, které se mi od tohoto muže dostalo, když mě bodře poplácával po zádech a říkával, že tato zem potřebuje takové lidi, jako jsem já. Stejně tak si vážím věnování, které mi vepsal do své druhé knihy nazvané přízvučně „Jásot i žal třídního nepřítele“. Poslední novinový článek mu Lidové noviny otiskly 6. června. Nesl název „Byl jsem v rudém koncentráku“. Já jsem jej pozitivně kvitoval a zaslal mu blahopřejnou SMS. Ale i po tomto datu jsme se ještě společně sešli 22. června v ranních hodinách na hlavním vlakovém nádraží. A naposledy jsem jej slyšel v telefonu v červenci, když mi gratuloval k mé promoci.

Je otázkou, jak by se po listopadu 1989 vyvíjela činnost národně socialistické strany, kdyby namísto mladého a dravého kariéristy Jiřího Vyvadila nastoupil do jejího čela právě Josef Lesák, který byl pro tuto funkci předurčen a i exilovým vedením v podstatě schválen. Zda by i pod jeho vedením nastoupila kurz směřem k politické bezvýznamnosti, či zda by dokázal její odkaz a dědictví rehabilitovat a převést do dnešní doby, to se bohužel už nikdy nedozvíme.

Jistě je, že se Josefu Lesákovi v závěru jeho života dostalo uznání a zásluh. Dne 23. února 2006 obdržel zásluhný kříž ministra obrany České republiky III. stupně. A byl to právě on, kdo z pozice pamětníka připomínal memento 60. výročí únorových událostí roku 1948 a následného komunistického teroru a bezpráví. Dne 28. října 2008 byl vyznamenán prezidentem Václavem Klausem za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie a lidská práva Řádem Tomáše Garrigua Masaryka II. třídy.

BC. JAN KOPAL

Ing. Josef Lesák na společné fotografii s autorem

Nastává nová doba kamenná?

Nemám toliko na mysli historickou epochu, která byla součástí dějin pravěku, ale nedávný incident z volební kampaně Mirka Topolánka. Zažili jsme v posledním období toho hodně. Zhrubnutí a vyprázdnění politiky, neustálé konfrontační, útočné, negativní kampaně, silnou personifikaci stran se svými stranickými lídry s využitím nejroztočivějších antagonismů a strašáků.

Podobá se to lavíně, kterou může spustit i jediný kamínek. A vrátíme se rázem do třicátých let minulého století, kdy bývalo běžné, že soupeřící politické strany vysílaly na schůze svých odpůrců úderky bliců a rváčů za účelem rozbíjení schůzí. Pravdou také je, že pořadatelé a čteníci byli na konflikty připraveni. Následkem toho byla vzájemná mela, kdy přišly ke slovu i obušky a boxery. Čteníci zase nemuseli chodit daleko k tomu, aby ke zpacifikování násilníků použili na plocho šavle. Chceme se doopravdy vydat touto cestou? Nebo náhodkem ještě oprášíme dávný zvyk pořádání tzv. kočičáren, což byla praxe 19. století, kdy se davem chodilo odpůrcům vytloukat okna...?

Na místě však je spíše kultivace politické scény a návrat k civilizovaným volebním kampaním, založeným na volném soupeření myšlenek, volebních programů a idejí. Jenže to je právě ten prubířský kámen. Kde nejsou myšlenky a ideje, musí nastoupit urážky a hrubá síla. Potom jsme svědky toho, že interpretace a dezinterpretace násilností připomínají zprávy proslulého rádia Jerevan. Všichni sborem násilí odsuzují, ale v zásadě zase přilévají oleje do ohně a pomocí konspiračních teorií viní odpůrce.

Lze si přát jediné – v politice svěží vánek a nové tváře. Od starých kšichtů lze jen těžko očekávat, že inovují obehnaný repertoár a starý flašinet vymění za nový jukebox. Je třeba šanci dát novým subjektům, ale i slušným lidem ze spodních míst kandidátek stranických sekretariátů, aby mohlo nastat skutečné politické zemětřesení a spásná obroda.

BC. JAN KOPAL

DESÁTÉ VÝROČÍ AGRESE NATO PROTI JUGOSLÁVII (1999–2009) – 2. část

Ale NATO tak postupovalo od jara 1999, stalo se žoldněm UČK. A při tom zvláštní představitel USA pro Balkán R. Gelbard prohlásil 23. února 1998 na brífinku v Bělehradě v hotelu Hyatt: „Jsme jednoznačně znepokojeni a silně odsuzujeme nepřijatelné násilí vyvolané teroristickou činností, prováděnou teroristickými skupinami v Kosovu, obzvláště ze strany UČK - Kosovské osvobozené armády. Je to bezpochyby teroristická skupina. Nepřijmu žádné ospravedlnění... Velmi dobře vím, jak poznat teroristickou skupinu...“ Ale brzy se ukázala nad UČK ochranná ruka M. Albrightové. Mluvčí Pentagonu MacLenny uvedl 29. června 1998: „Ministr zahraničí určuje speciálním legálním postupem, kdy se nějaká organizace stává „teroristickou organizací“. Takové určení nebylo provedeno v případě UČK...“ Takže můžete vraždit dle libosti, dokud o vás paní Albrightová neřekne, že jste teroristé. Dobře to vystihl John Hillen v National Review (3. srpen 1998) článkem „Nic nevědoucí“ (Know Nothings), kde kritizuje CIA, že mnohé věci „zaspala“. Zásadní problém USA je kombinace arogance a neznalosti, která ochromuje schopnost Ameriky...“

Nikdo nebyl zcela bez viny za ničení a zabijení v Kosmetu, přilíží mnoho lidí „obou stran“ tam trpělo. Je nutno ale jednoznačně uvést, KDO TO NIČENÍ A ZABIJENÍ A ZA ČÍ POMOCÍ ZAČAL. V žádném případě to nebyli Srbové, Romové, prjugoslávští, prosrbsbí Albánci, Goranci (islamizovaní Slované, mluvící srbsky), etničti Turci. Jiří Dienstbier napsal (Právo, 17. června 1999), že „konflikt v Kosovu začal činností UČK, když začalo střílet z vesnic a různých úkrytů na Jugoslávskou armádu a policii...“ Nestranný pozorovatel dění v Kosmetu musí vidět katastrofální úbytek Nealbánců v Kosmetu, obzvláště Srbů a Černochořců, Romů a lavinovitý vzestup Albánců. Musí říci, že kdokoli mluví o etnické čistce Albánců, neví, o čem mluví. Nesmyslně zněla slova „prezidenta“ Ibrahima Rugovy (2005), když uprostřed vražd prováděných od UČK (jaro 1998) prohlásil: „Žádné UČK neexistuje, vymysleli si ho Srbové, aby ospravedlnili své vojenské akce.“ S. Jenkins se vyjádřil o možné agresi NATO: „Nic takového není v Chartě OSN, co by dávalo Británii a Spojeným státům právo, aby jednostranně zaútočily na Jugoslávii za činnosti (udržení bezpečnosti, pořádku), která je v podstatě v její pravomoci, jako státu.“ (The Times, 20. ledna 1999)

Carla del Ponte, protisrbský vystupující prokurátorka ICTY, vydala po odchodu z Haagu (2007) knihu „Lov. Já a váleční zločinci“ (2008). Kniha vyvolala na Západě šok, v kvazistátě Kosovo rozhořčení. V Chorvatsku kniha vyšla pod názvem: „Paní Žalobkyně“ (Profil, Záhřeb, 2008). Čtenář nevychází z údivu nad tím, co si Západ a ICTY všechno dovolují a co všechno (včetně vražd, mučení, loupeží) prošlo zatím beztestně teroristům UČK, které na Západě eufemisticky začali nazývat „secesionisté“, nebo dokonce „bojovníci za svobodu“: z neznalosti, za peníze, z jakýchkoli zvrácených politických cílů.

V první kapitole knihy ukazuje autorka své zcela povrchní znalosti o dění v Jugoslávii, jak je zřejmě získala z jednostranných západních zdrojů. Pro otázky Kosmetu nejdůležitější je kapitola XI. (Čachrování s Kosovem [Natezanje sa Kosovom] od 1999 do 2007). Největší šok vyvolaly údaje o tom, že teroristé UČK odvěkli do Albánie řadu (několik set, prý 300) srbských zajatců z Kosmetu v době, kdy právě NATO tuto autonomní provincii Srbska okupovalo a mělo chránit nealbánska etnika. Tam je popravili, odstranili některé jejich orgány a prodali je k transplantacím. Vše to zřejmě s vědomím dnešního vedení kvazistátu Kosovo. Hashim Thaci prý na tom vydělal 4 milióny německých marek (švýcarský Tagesanzeiger, 26. září 2008). Asi o tom věděl i tehdejší nejvyšší představitel OSN v Kosovu Bernard Kouchner, nynější ministr zahraničí Francie, veliký nepřítel Srbů. Rada Evropy pověřila t. č. vyšetřováním toho hrůzného zločinu švýcarského senátora Dicka Martyho (P. Lewis, The Guardian, 25. listopadu 2008). Zatím objevili podezřelý dům albánské rodiny Katuci, v osadě Burrel (severně od Tirany), kde se asi vraždění zajatců odehrávalo; pak byla zjištěna v Přístině jakási ilegální plastická chirurgie, kde objevili 74letého občana Izraele, právě po transplantaci ledviny. Tam zatkl i dva lékaře, Ilira Redžaje (Rexhaje), tajemníka (?) místního Ministerstva zdravotnictví. Interpol nyní pátrá po jakémisi tureckém lékaři Yusufovi Ercin Somezovi. Pátrání podnitil nález mrtvého 23letého Turka na letišti v Přístině, na jehož těle byla jizva po vyjmutí ledviny... Rada podrobností je ve francouzském měsíčníku Balkans Infos (BI), čís. 139, leden 2009, v článku „Obchod s lidskými orgány Srbů v Kosovu“.

Paní del Ponte se stala velvyslankyní Švýcarska v Argentině, vlada jí velmi kritizovala za zveřejnění této provokativní knihy, možná pod vlivem ministryně zahraničí, která prý stála za nečekaně rychlým uznáním samostatnosti Kosova Švýcarskem, kde obchodem drogami vládne albánská mafia. Žije v něm kolem 200 000 Albánců, včetně multimilionáře Redžepa Pacolli, který prý finančně „pomohl“ (údajně 40 miliónů euro), aby novopečený nositel Nobelovy ceny míru Martti Ahtisaari (2008) „zajistil“ samostatnost Kosova. Pařížský Balkans Infos v čísle 137 (listopad 2008) o tom napsal: „Skandalózní Nobelova cena“.

Carla del Ponte nekompromisně udává nekorektní, špinavé chování řady lidí ze Západu v souvislosti se zločiny, za které odpovídá významný velitel UČK na západě Kosmetu, zabiják Ramush Haradinaj (v roce 2004 i „předseda vlády“ Kosova, v 2005 osobně odešel do Haagu, odkud ho za nějakou dobu zase propustili do Kosmetu, aby si na svobodě mohl přichystat obranu - tj. ovlivnit a zlikvidovat svědky). Vysoký představitel UNMIK Søren Jessen-Petersen ho uvádí jako osobního přítele, „člověka dynamické schopnosti vést, pevné oddanosti a vizi, který ukázal zralost a důstojnost“. Pro německého generála Klause Reinhardta (velitel KFOR od října 1999 do jara 2000) je zabiják Haradinaj „člověk, kterému upřímně věřím, od kterého aktivně vyžadují rady, který je politickým mimořádných vlastností...“. Kolem zločince Haradinaje se stále vrtí představitelé Západu, na slavnosti seděl např. mezi britským a americkým velvyslancem (Coha Ditore, 2. září 2006).

Pátého května 2007 začal soud s Ramusem Haradinajem a jeho spoluvinyky kvůli jejich obětem, jejichž těla byla pohozena na „poli smrti“ kolem Radonického jezera, na východ od Dečanů. V úvodu řečla Carla del Ponte (Paní Žalobkyně, str. 291):

„Před vámi jsou tři lidé, obžalovaní za zločiny - hrozné, kruté a násilné zločiny; zločiny vraždy, vyhánění, mučení, znásilňování, únosů, násilného věznění až nekrutějšího týrání; zločiny, které se staly daleko od lidského zraku, daleko od očí mezinárodních pozorovatelů. Nepochybujte ani trochu, a obžaloba to i dokáže, že tyto tři lidé - tento pán války, jeho poručík a jeho vězeňský dozorce - že mají okrvavené ruce...“ Zločinec Ramush Haradinaj byl na jaře 2008 propuštěn, po osvobození rozsudku ICTY, pro nedostatek důkazů. Většina jeho svědků totiž zemřela, zahynula, zmizela, zlekla se výpovědi. Tak ho nebylo vlastně za co odsoudit.

Prokurátorka popisuje utrpení, vraždy a mizení svědků proti různým zločincům z UČK, jejichž zločiny svědkové (nejednou členové UČK) viděli na vlastní oči. Dauta Haradinaje, bratra Ramushe, obžalovali, že v 1999 se svými lidmi zabil čtyři Albánce. Jeden ze svědků, bývalý důstojník UČK Tahir Zemaj, byl zavražden střelbou z auta v Peči, spolu se svým synem a synovcem. Dva další svědky obžaloby, Sadika Usaje a Ilira Selimaje, také zavraždili (dle zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu lidských práv za rok 2003). Dále zabil dva policisty, vyšetřující Zemajovu vraždu. Před smrtí Zemaj prý prohlásil, že bude-li zabit, bude to mít na svědomí Ramush Haradinaj a ještě někdo... Daut Haradinaj nebyl odsouzen.

Kniha popisuje hrozby různým svědkům, kolik jich zavraždili, např. při soudu se členy UČK Fatmirem Limajem (stal se členem parlamentu Kosova), Haradinem Balou a Isakem Musliu. Byli souzeni koncem července 1998 za únos 35 Srbů a Albánců (zřejmě loajálních Srbsku), jejich nelidské věznění a mučení. Čtrnáct uvězněných bylo popraveno ve vězení (sklepe, stáj), dalších 10 v blízkých horách, při ústupu UČK před postupující armádou... A tak 13. listopadu 2005 ICTY osvobodilo Fatmira Limaje a Isaka Musliu, svědkové prý uvedli nestejná svědectví. Vzhledem k uplynulým 7 letům si svědkové přesně nepamatovali, co se všechno přihodilo. Jen (asi méně významný) obžalovaný Haradin Bala byl odsouzen za mučení, vraždu, surové zacházení...

11. kapitola knihy del Ponteové by si měla přečíst ti, kteří na Západě i u nás tolik vyžadovali uznání kvazistátu Kosovo, vedeného muži, jejichž zločiny plní stránky obžaloby ICTY. Pro ministry Schwarzenberga a Vondru by to mělo být povinné čtení na noc.

Koncem února 2009 ICTY zase ukázal, že je soudní fraška, když předsedající skotský soudce Ian Bonomy vynesl rozsudek nad šesti významnými srbskými představiteli, dvěma civily, čtyřmi generály. Bývalý prezident Srbska M. Milutinović byl osvobozen, podpredseda vlády SRJ N. Šainović dostal 22 let, podobně i velitel 3. kosovské armády generál N. Pavković a velitel policie v Kosovu generál S. Lukić. Generálové D. Ojdanić a V. Lazarević dostali „jen“ 15 let. Hlavní vina byla údajně v tom, že chystali etnickou čistku 700-800 000 Albánců z Kosmetu, dále vraždy a pronásledování, prý přemísťování mrtvol do masových hrobů v Srbsku atd. Odsouzení byli věznění, než začal soud, až 5 roků. Do Haagu přišli dobrovolně. Odpovědný velitel Srebrenice (zničení cca 100 srbských vesnic východní Bosny, přes 1 000 mrtvých Srbů) Nasir Orić byl odsouzen na 2 (!) roky, velitel bosensko-muslimské armády Rasim Delić, jehož mudžahediny nové zajatce stínali, dostal 3 roky. Generál T. Blaškić, Chorvat (vraždě 100 muslimských civilů v Ahmići), místo 45 let byl propuštěn po 7 letech.

OSTRAVA, 9. 3. 2009

PROF. DR. RAJKO DOLEČEK, DRSc.
(Dokončení přístě)

(Placená inzerce)

Je Hrad plný bláznů?

Bývaly doby, kdy se jako osvědčený nástroj k diskvalifikaci politických protivníků používala či spíše zneužívala psychiatrie. Nyní se zdá, že tato metoda opět přichází do módy. A terčem je, jak jinak, v poslední době poněkud politicky osamocený Hrad a jeho představitelé.

Václavu Klausovi odpůrci a četní novináři nasažují „psi hlavu“ už dlouho. Obsáhle referují o všem, co by jeho vážnost v očích veřejnosti mohlo jakkoliv ohrozit nebo jen snížit. Předpojatým novinářům vadí na Klausovi vše, dokonce i jeho lidský rozměr. Copak politik a státník jeho formátu nemá právo být také někdy dědečkem a člověkem užívajícím si zasloužené dovolené...?

Co si odpůrci nedovolí vůči Václavu Klausovi přímo, to zkoušejí na okruhu jeho spolupracovníků. A tak se v jednom šiku ocitli Jiří Paroubek, Mirek Topolánek a Roman Joch a všichni shodně pokřikují na Ladislava Jakla a Petra Hájka, že jsou blázni. Ano, udelat z někoho cvoka je snadnější než s ním věčně polemizovat a knokautovat jej silou svých argumentů. Přitom názory panů Jakla a Hájka nejsou nahodilé myšlenkové fragmenty, ale fundament politické doktríny a srozumitelného politického programu.

Již delší dobu je evidentní, že na parlamentní půdě citelně chybí stoupenci Hradu. V dnešní ODS je postavení klausovců srovnatelné se zemanovci v ČSSD. Disidenti bez reálné moci v představenstvech stran. Kdo si božstva nechce pohnávat, hledá kompromis a opouští ideály i ideje. Je nezbytné, aby se tento stav co nejdříve změnil a do parlamentu se dostala politická síla, která souzní s názory pana prezidenta. Je to hozená rukavice pro euroskeptiky a Svobodné zvlášť, neboť se už při svém vzniku deklarovali jako strana vzniklá za podpory a k podpoře prezidenta.

BC. JAN KOPAL

Jsem antikomunista a jsem na to hrdý

Stalo se hitem sezóny veřejně se vyznávat z toho, že dotyčný není antikomunistou. Nikdy jsem si nepotrpěl na módní trendy a účelové pózy. Tak i tentokrát půjdu proti proudu a odmítnu převlečník této fažony, když říkám: JSEM ANTIKOMUNISTA A JSEM NA TO HRDÝ. Nevidím jediný důvod, nač měnit své názory a své přesvědčení jenom proto, že si řada intelektuálů a rádob myslitelů chce okurkovou sezónu vyplnit sepisováním traktátů o překonání a škodlivosti antikomunismu. Z pera trockisty Petra Uhla se můžeme dokonce dočíst, že antikomunismus je totéž co antisemitismus (sic!).

Na počátku stál esej Ondřeje Slačálka, anarchického „tydtya“ (výstižný termín publicisty Jana Rejžka), který se snažil dokázat násilný a odpudivý charakter antikomunismu (Ondřej Slačálek: Český antikomunismus jako pokus o obnovu hegemonie, Britské listy, 22. 6. 2009). Ideová vyhraněnost autora pojednání je více než zřejmá. O to více je překvapující, jak se další diskutující na něj odvolávají a zastiňují jím přímo, nebo jeho myšlenkami, což nic neubírá na levicáckém vidění světa. Není ničím novým, komunisté dávno předtím dokázali, že v jejich vidění světa je vše napravo od nich fašistické či minimálně sociálfašistické.

Dle uznávané definice je komunismus (z latinského communis = „společný“) politická ideologie hlásající společné vlastnictví a odmítající třídní rozdíly mezi lidmi. Dále se tak označuje stav společnosti, jehož dosažení komunisté prosazují, a často také komunistický režim, tedy politický režim států ovládaných komunistickými stranami. Komunistické ideje

OBRANA NÁRODA, o. s.

mají předchůdce již v antice. Jako významná politická síla se vynořily v první polovině 19. století a v rámci politické levice vznikla řada směrů komunismu, lišících se jak pojetím budoucí rovnostářské společnosti, tak i navrhovanými prostředky k jejímu dosažení. Nejvlivnějšími teoretiky komunismu se stali Karl Marx a Friedrich Engels, kteří také stáli u zrodu prvních komunistických organizací a vtiskli komunismu revoluční rozměr: soukromé vlastnictví mohou vykořisťovatelé zrušit jen násilím.

Rozšířenou a tradovanou pověrou je, že komunismus a Marxovo učení zvlášť je cosi v zásadě pozitivního, co se jen vymklo kontrole a následně zdeformovalo. Omyl. Komunismus i Marxovo učení jsou založeny na třídním boji a zášti. Na potlačení soukromého vlastnictví a svobod jednotlivce, který sám o sobě ničím není. Je to náboženství bez Boha, které vyzývá a oslavuje masu. Pod heslem „kdo nejde s námi, je proti nám“ bezohledně likviduje a ničí oponenty a odpůrce, a to i pasivní (stačí, když nejdou s proudem). Představte si, že bude někdo podobně oslavovat a hájit sesterskou zrádnou ideologii – nacismus. V lepším případě se o něj bude zajímat psychiatr, v horším státní zástupce. V počtu mrtvých stojí obě ideologie na téže úrovni, komunismus má dokonce na svém kontě o několik desítek miliónů obětí víc. Cožpak už toto samo není důvodem k potírání této krvavé ideologie?

Dle Ondřeje Slačálka a jeho epigonů je v současnosti antikomunismus na ústupu a ztrácí své dominantní pozice. Ovšem i antikomunismus může mít různé formy. Také mně se nezamlouvají protikomunistické výzvy, sesmělané havlisty s komunistickou či svazáckou minulostí. Není pro mne důvěryhodný antikomunista, který sám byl členem zločinecké organizace a dnes se to snaží bagatelizovat či zatajit. Jako antikomunista neuznávám utopickou vizi budoucnosti s všemocným státem v rukou socialistů, kde místo skutečné svobody má jednotlivec jen iluzorní a všeobjímající a korigující práva. Kdo tento názor sdílí, je z podstaty věci též antikomunistou. Je jedno, zda vědomým, či nevědomým. Komunismus jako ideologie patří na smetišťe dějů a jeho nositelé před soud. Je jedno, zda to bude soud postihující trestně právní, či morální odpovědnost.

BC. JAN KOPAL

Obrana národa optikou dobového tisku (I.)

Dne 19. srpna 1942 v 5 hodin ráno nastoupilo dvanáct českých důstojníků na poslední cestu. V smutné proslulé věznici Plötensee v intervalu tří minut umírali nesmiřitelní odpůrci Němců, generál Všeťička, plk. gšt. Kotlík, škpt. Jelinek, kpt. Gardav-

ský, plk. Kohoutek a další). Na červených vývěskách jsme s hrůzou četli jejich jména. Jenom zasvěcení tenkrát věděli, že pod guillotinu hrdině zeměřle vedoucí osobnosti odbojného hnutí Obrana národa, pražská skupina plk. Kohoutka, zemské vedení na Moravě v čele s gen. Všeťičkou a zpravodajský oddíl Schmoranzův.

Byl to krásný jarní den, někdy v posledním týdnu neblahého března roku 1939, když se k Brnu sjížděla vozidla wehrmachtu, a v nich po zuby ozbrojená stráž s automaty. Uprostřed tluče nasupené asistence seděl československý důstojník. Podivně se tenkrát tvářili lidé z měst a vesnic, kudy projížděla šílenou rychlostí otevřená auta okupační armády. Ale brzo pochopili: Klobouky a čepice letěly s hlavy, ženy si otíraly oči do zástěr a děčka strmul v rozpacích postojí. Do Brna byly sváženy plukovní praporey a standarty likvidované čs. armády. Budova vojenského velitelství na Kounicově ulici naposled přijala kurýry ze všech jednotek na Moravě. Byla to hrozná cesta a na jejím konci zbylo jen zoufalství. Co se stane dál? A už tenkrát jsme se setkali v obrovské budově s několika důstojníky, kteří ani ve zmatku převratných událostí neztratili klid a rozvahu. Dva z nich se vryli nejvíc do paměti. Mužný, přímo vyzývavý oblíček vysokého, hranatého důstojníka, opravdový zjev mstitele s nenávisí v očích – kapitán generálního štábu Jaroslav Gardavský. Změnil se k nepoznání, býval to veselý a jemný společník, zamilovaný do Dvořáka a Smetany. A druhý, štábní kapitán Čestmír Jelinek, vtipný a výmluvný kamarád s širokým rozhledem a ještě širšími zájmy, se nyní proměnil v útočnicka, jehož ohnivá slova a obdobné plány přímo rozněcovaly touhu po pomstě. A chystali se!

V místnostech, kde byly uloženy vojenské praporey, vznikla nová, podzemní armáda. Ještě na Kounicově ulici došlo k spikleneckým schůzkám uvědomělých vlastenců, kteří organizovali všechny schopné síly k odboji. Z nejužšího okruhu nejvyššího vojenského velení v zemi Moravskoslezské vyšel podnět k přípravám podzemního boje, jehož prvními organizátory v Brně byli příslušníci býv. zemského vojenského velitelství a štábu III. sboru. Už na počátku dubna 1939 byl v čele nově se tvořící organizace postaven gen.Všeťička, jako zemský velitel odboje, jemuž podléhali dva oblastní velitelé gen. František Slunéčko pro jižní oblast (Brno) a gen. Václav Židmal pro oblast severní (Olomouc). Současně vznikaly i místní a okresní složky, na př. v Kroměříži, kde se hned v prvních dnech okupace utvořila první buňka pod vedením pplk. Ludvíka Svobody.

Moravské vedení navázalo styky s pražskými odbojným hnutím, v jehož čele stál gen. Voita, aby zajistilo jednotný postup a řízení organizačních prací. Pod vrchním velením armádního generála Bílého vyrůstala mohutná organizace v zemích, postižených německou okupací.

Její úkolem bylo připravit velitelské kádry jednotek a zajistit nutnou výzbroj k bojovému zásahu proti Němcům a při všem nutném utajení rozšířit tuto organizaci do nejširších vrstev lidových, aby byly zajištěny morální předpoklady pro zdar otevřeného, boje. Odsunem mladých bojovníků, z počátku specialistů (letci, tankisté), do zahraničí měl být posílen náš zahraniční odboj. I pro tento úkol byla vytvořena organizace, která převedla několik tisíc lidí do spřátelených zemí. Heslem odbojného hnutí bylo „Braň národ“ — odtud název celé podzemní organizace Obrana národa, která už v krátké době po 15. březnu 1939 dosáhla nutné jednotnosti a připravenosti ve všech okresích Čech a Moravy.

První velitelské kádry Obrany národa vznikly v řadách vojáků bez rozdílu hodností. Ale už v dubnu 1939 navázalo brněnské vedení spojení s komunistickou stranou Československa doma i za hra-

nicemi. Prostředníkem tu byl dr. Miloš Vlček, který pro aktivní účast v odboji získal dr. Antonína Černocho, dr. Bedřicha Václavka a dr. O. Černého a jejich prostřednictvím krajské a okresní činitele, kteří zejména na východní a jihovýchodní Moravě vykonávali platnou zpravodajskou, propagační a záškodnickou činnost. V krátké době se podařilo zemskému vedení Obrany národa získat účinnou spolupráci v řadách zemské, okresní a obecní samosprávy, u zaměstnanců pošt a železnic, tělovýchovné organizace Sokol, Orel a DTJ, dále policii, četnictvo a finanční stráž, organizaci dobrovolců z let 1918—1919 a hasičstvo. Dělnictvo ze zbrojních podniků dodávalo jednotlivým organizacím zbraně, které byly konseřovány a ukládány na bezpečných místech. Mnohé zbraně (ruční granáty, peklenné stroje) a výbušniny byly vyráběny v tajných laboratořích a dílnách, aby byly připraveny pro případ úderu proti okupantům.

V době, kdy organizace dosáhla vrcholu, stál v čele jejího zemského velitelství gen. Bohuslav Všeťička. Náčelníkem štábu byl plk. gšt. Lad. Kotlík. Přídělení důstojníků: plk. J. Maleček, škpt. gšt. Č. Jelinek, kpt. gšt. J. Gardavský a j. Zbrojní službu vedl plk. Eduard Klímša, zdravotní službu dr. Jan Vignat, primář zemské nemocnice v Uh. Hradišti. V politickém oddělení pracovali PhMr. Viť. Mečíř, PhPr. Tomáš Čep, dr. Vojtěch Jilek, dr. Robert Konečný, vrch. komisař Boh. Remes, dalo univ. prof. dr. Jan Uher, dr. Jar. Groh, dr. V. Hrubý, Ferd. Richter a dr. Josef Kudela.

Zemskému velení byly podřízeny dvě oblasti. Brněnskou vedl gen. František Slunéčko, žijící v podzemí od 2. prosince 1939 až do výbuchu pražské revoluce, kdy se uvedl jako velitel skupiny Alex. Jemu podléhala krajská velitelství v čele s pplk. Tomášem Podruhem (Brno-město), plk. Kamilem Neswedou (Brno-venkov), plk. Karlem Bláhou (Jihlava), plk. Jiřím Jarošem (Třebíč), pplk. Vlad. Štěrbou (Uher. Hradiště). V čele olomoucké oblasti Obrany národa stál gen. Václav Židmal, jemuž podléhaly kraje Olomouc-venkov (pplk. Svat. Weinstein), Olomouc-město (pplk. Met. Šimek), a Moravská Ostrava (pplk. Edmund Klímek). Jednotlivé kraje byly shodně s organizačními kraji Národního souročenství v zájmu utajení. Vojensky toto rozdělení odpovídalo jednotlivým typům vyšších jednotek. Velitelé krajů byli postaveni na úroveň velitelů divizí. Každý politický okres měl postavít pluk, soudní okres představoval jednotku v síle praporu. Velitelé soudních okresů organizovali v obcích svého okresu praporey, roty, čety a družstva. Sta a sta velitelů všech stupňů se účastnilo této nebezpečné práce. Nelze uvést jejich jména, byla by to dlouhá řada, jistě pro všechny čtenáře poučná — nepochybují, že by před námi ožily nezapomenutelné vzpomínky na trudné chvíle před vyhláškami německých soudů. Většina jmen těch popravených představuje velitele Obrany národa ze všech koutů Moravy; plných 30 procent velitelských kádrů bylo vybito.

SVOBODNÉ NOVINY, 18. SRPNA 1946
RUDOLF HRDLÍČKA: BRÁNÍLÍ SVŮJ NÁROD

Jan Skácel – 75letý

Obrana národa se připouje ke gratulantům, kteří si 13. září připomínají 75. narozeniny jedné z nejvýraznějších postav a veterána české nacionalistické scény – Mgr. Jana Skácela.

(ON)

CO BUDE PO OKURKÁCH?

Naši rozmilí, v zemi neobyčejně ctění a vážení političtí čuníci, lobbisté, s nimi finančními zájmy spojení podnikatelští gauneré, přes pohlaví napojené souložnice a konkubíny se opalení vračeji z milionářského rajzu ve Středomoří. V okurkové sezóně je další garnitura vládních parazitů v těchto dnech střídá, aby si také užila zasloužených peněz, vytřískaných z nás, kteří jsme si zase o dvě dírký utáhli opasky. Nezávidíme jim, i doma na zahrádce při sekání trávy je krásné.

Vládnoucí čuňata vylízejí poslední melasu ze svých koryt a pevně věří, že zpitomnělý lid obecný ve volbách opět zmáknou, takže je svými hlasy znovu přistrčí k plným žlabům. Jak melasy a výživných pomejí ubývá, bude boj mezi nimi stále vyostřenější a bezohlednější. Začalo již tuhé vymývalí mozků a duší. Už se dokonce v předstihu objevují skvostné billboardy s tvářmi jistého psychycká a morálně unaveného aristokrata, jehož výzor nevytěpěl ani dokonalý make up a tříhodinové úsilí vizážisty. Povede jakési nové politické uskupení s vypuštěným duchem Kalousa, schopného na-prosto všeho. Aristokrat proslul sebevedomým výrokem: „Lidé mě mají rádi, já nevím proč!“ a řadou zahraničních politických i domácích blamáží. Je to zkamenělina a dinosaur, jak sám o sobě tvrdí, o jehož předcích pěl již náš geniální Karel Havlíček Borovský: „Zle, maticko, zle, Schwarzenberci zde!“ Není však pochyb, že se najdou lidé, kteří mu naivně naletí, nebo spíše počítají s profitem ve spojení s jakýmsi TOP 09, což významově připomíná erotickou či spíše přímo kopulativní polohu z Kámasútry. Kdo by to do Jeho knížecí jasnosti řekl?

Všichni nás teď budou znovu masírovat jako při eurovolbách — od modrobků až po rudokožce — slibovat, co pro nás všechno udělají, majíce především na paměti, že si za každou cenu musí uchovat svůj poslancecký plat, post a dodatečné příjmy, to je pro ně totiž jediná životní kvalita a jistota. Pro nás doposud udělali jen to, co se pravidelně vynáší po slepicích a prasatech z kurníků a chlívů a dosti ohavně to páchne. Tancujeme hopak v bahně na dně světové hospodářské krize s příslibem prasečí chřípky, dovezené jako dar od Strýčka Sama z USA. Všechno ostatní kolem je z 90 % lež a podvod.

Není dostatek prostředků na povodněmi postiženým oblastem, ale ekonomicky a politicky se hrotitickým Pobaltí poskytuje Brusel nařízenou velkorysou půjčku 20 milionů euro, platíme zoldnéře a techniku v několika okupovaných zemích a naši milí čuníci se před zahraniční vrchností tváří, že na to všechno ještě máme.

Mimo na platy darmožroutů, příživníků a politických prostitutů nejsou peníze na nic. Nejsou peníze na zdravotnictví, školství, vědu a výzkum, na důchody a dokonce ani na policii, která si neví rady s osmahlou delegací kočujícího „královského“ klanu z Rumunska, který u nás hodlá pobýt vlastně na účet nás všech ještě několik týdnů, možná i měsíců. Údajně jich každý den několik přibude. Nikdo nedbá dramatických zkušeností, které v takových případech získala italská policie a místní zdravotnické organizace. Náklady na dlouhodobé ožívování jejich polomrtvého „prince“ v prestižní a dobře vybavené Vinohradské nemocnici zaplatíme, jak je v takových případech u „národních hostů“ obvyklé, my všichni, včetně důchodců. (Měl by je ze svého uhradit humanista Kocáb, nebo jeho kámoš Havel.) Bylo by dobré, kdyby se sem z Rumunska přistěhovali všichni Olahové a Romové. Je jich tam údajně ještě 1,5 milionu. Ministr Kocáb, který svým působením dokazuje, že v Česku může být ve vládě i Kocour Mikeš, tím získá ještě větší popularitu a není vyloučené, že ho imigrací dosažená romská majorita zvolí prezidentem. Skoro bych si to přál. Urychlilo by to některé sociálně destruktivní děje, které na nás v budoucnosti stejně čekají.

Tož, přátelé, bratři a sestry, soudružky a soudruzi, soukmenovci a kamarádi, zvesela k volbám, ať už to máme zase na nějaký čas za sebou! Můžeme se pak v TV dívat, co jsme si to opakovaně zvolili za vládnoucí svoloč a degenerovanou, leč bohatou a údajně „schopnou“ (všeho), elitu a zanařádat si! Nezapomeňte si ale při tom udelat další dírkou na opasku, nejlépe tři, neboť k utahování bezpochyby dojde, a to velmi rychle.

1. 8. 2009

PhDr. JOSEF DOLEŽÍL

TAXMEN CLUB

<http://www.taxmenclub.cz>

Není vodák jako vodák

Válec, vracák, házečka, kolovadlo, šlajsna. Tyto a mnohé další výrazy jsou běžné k slyšení mezi vodáky, ale co to vlastně znamená: být vodák? Není to jen – půjčit si někde loď a vyrazit do peřejí či na volej (stojatá netekoucí voda). Je to smýšlení a souznění s přírodou, pohledu na svět, a to nejen na vodě, ale i mimo ni.

Je to taky závislost, která je nevyčísitelná, a čím déle je vodák na suchu, tím větší jsou její abstinenceční příznaky. Ačkoliv dnešní, moderní vodák může díky vybavení a možnostem cestovat volně po světě, jezdit na vodu takřka celoročně, je zároveň takový vodák v zimním období odsouzen k vyhnanství do zakouřených hospod a jiných nevábných podniků. S tímto problémem se však výborně vypořádali ve vodáckém klubu na Královských Vinohradech, kde vznikla útulná klubovna s možností levného občerstvení v nezakouřených prostorech. Člověk je zde od první chvíle obklopen vodáckými doplňky, nad hlavou se mu houpají lodě a ve chvíli, kdy se ozve vodácké „ahoj“, je jasné, že se nachází na správném místě. Každý večer se zde dají zhlédnout zajímavé filmy z divokých vod z celého světa. Ale nechodí se sem jen vysedávat. Průběh v prostorách sokolovny je krásný spřátelený, kde se vodáci už eskymácké obraty a někteří, ti, co je skvěle umí, sem chodí už jen proto, aby mohli zanořit pádlo do vody. Klubovna je otevřena denně od 12:00 a každý, kdo přijde s dobrým

úmyslem, je vítán a během chvíle se stává členem rodiny vodáků. Příjemné bylo i zjištění, že většina vodáků provozuje řadu jiných sportů, a tak zde vznikají skupiny skialpinistů, jeskyňářů, horolezců, paraglaidistů, díky čemuž se zde otvírají dveře dalším sportům. Je příjemné vědět, že v dnešní době, kdy je většina podobných zařízení postavena na výdělku, se našla skupina lidí, která za podpory sokolské organizace vybudovala místo, kde se nejen vodák, ale i každý sportovec, ať už aktivní, nebo rekreační, cítí dobře.

CHARLIE

Vím stoprocentně, že žádnou takovou tam nemáme. Jdu tedy blíž, zvědavost mi nedala. A nevěřím vlastním očím: mladá maminka asi s 10letým synem stojí u uniformy gen. Huga Voity a toto povídá svému synovi. Vim, že ženy se moc nezajímají o vojenství. Ale stačilo si přečíst pod uniformou popisek a říci synovi pravdu. Nejvíc mě na tom zarazilo, že oba šli od matky, kde se byli zaregistrovat jako členové Sokola. Tak jsem se, jsa věci znalý, dal do vysvětlování. Přijala to a na synovu otázku, co je sokolská uniforma, řekla důrazným tónem, ať přestane otravovat. Ale to už jsem slyšel z dálky, protože jsem se ubíral svojí cestou.

Nejsem a ani nechci být sudíčkou, ale takovým tempem a přístupem nezube z naší identity vůbec nic. Jak budeme čelit přívalu jiných národností a hájit si svou vlasteneckou suverenitu, když nebudeme jako rodiče schopni svým dětem dát jasně odpovědi?

CHARLIE

(Placená inzerce)

SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU – Republikánská strana Československa

V ZÁJMU NAŠEHO NÁRODA A VLASTI JE TŘEBA VRÁTIT REPUBLIKÁNY DO PARLAMENTU

PARLAMENTNÍ VOLBY 2009

Dámy a pánové, zdálo se to velmi nepravděpodobné. Vždyť vládnoucí garnitura za uplynulých dvacet let dokázala přemoci vlastní hamiznost jen jednou jedinkrát. A to v roce 1998, kdy se snažila zbavit Republikánů. Tenkrát byla ochotna většina poslanců se vzdát i poloviny svých příjmů a riskovat propad ve volbách. Od té doby jakékoliv pokusy o předčasné volby byly již dopředu odsouzeny k neúspěchu a byly pouze prostředkem ke zviditelnění jejich propagátorů než vážné míněnou snahou o nápravu špatné vlády. Letošní pokus je třeba nazývat předčasnými volbami, i když to s tou předčasností nebude tak horké. Vzhledem k termínu voleb přijdou poslanci jenom o osminu svých příjmů. Předčasné volby jsou zde, i když prezident dosud jejich konání oficiálně nevyhlásil. Berme to však jako fakt a podle toho se také musíme zařídit.

Mluvim zcela otevřeně, že nemůžeme počítat s žádnou pomocí. Nepomohou nám ani náckové, ani komouši a kromě informační blokády se ničeho dobrého nedočkáme ani od sdělovacích prostředků. O to více si vážím všech těch, kdo vytrvali a nedali se postupně zlomit ani bývalým tajemníkem a jeho ukradenými Republikány, ani Národní stranou a nyní další ukradenou filiálkou tentokrát hajlující o sto šest.

Je třeba počítat i s neuvěřitelně krátkou pamětí našich spoluobčanů. Řčení „neblahé sloužit nevďečným“ mi znovu připomněly letošní povodně. V roce 1997 jsme byli jediní a první, kdo přijeli na místa neštěstí se zásobami pitné vody, potravin a věcí, ale především s financemi. A peněz jsme tam skutečně rozdali velmi mnoho. Také jsme z nejvíce postižených obcí odvezli děti na náš letní tábor a tam je rekreovali, živil i šatili. Vše jsme činili bez jakýchkoliv postranních úmyslů. Kdo také mohl vědět, že rok poté budou předčasné parlamentní volby? Také bez jakéhokoliv nároku na reklamu, protože o našich činech média nenapsala ani řádek. Rok poté jsme v postižených obcích nedostali ani hlas, každý dobrý skutek musí být bez milosti potrestán.

Dneska stačí kdekámu pošukovi, který omdlívá, jen se ho dotkne policajt, pár vět a již má zajištěnou obrovskou reklamu v televizi. A jiný pošuk je tím zase tak omámen, že mu dělá křovi na náměstí, kde by jinak bylo pusto a prázdno.

Tato situace by nás však neměla zmást. My jsme vládnoucí garnituře nebezpeční, a proto po nás šlape, kde to jen jde, zatímco kdekámu ubožákovi klidně dělá reklamu, protože si je jista, že ji stejně neohrozí.

Vyzývám tedy všechny moudré a věrné, aby se zapojili do přípravy volebního programu, volební kampaně a kandidátních listin.

ČERVEN 2009

PhDr. MIROSLAV SLÁDEK

UPOZORNĚNÍ

Vážení čtenáři Svobodných novin a návštěvníci našich internetových stránek, upozorňujeme, že je stále v prodeji kniha PhDr. Miroslava Sládka: Nikdy se nevzdám anebo jak jsem se nemýlil v politice.

* * *

Kontaktní údaje Sdružení pro republiku – Republikánské strany Československa

Internet: www.republikani.com

Další spojení včetně telefonických, a to i na předsedy krajských organizací, najdete na našich internetových stránkách.

Hlavní heslo SPR-RSČ pro volby do PSP: „BEZPEČNOST, ZDRAVÍ, VZDĚLÁNÍ“

Základní, nepopíratelné, opomíjené hodnoty každé fungující společnosti. Funkčnost těchto hodnot zajišťuje složitý legislativní systém a hlavně občané, kteří v tomto a pro tento systém pracují. Policisté, hasiči, učitelé, zdravotní sestry. Lidé tolik potřební, tolik vládou a parlamentem zanedbávaní. Řešení problému islámského nebezpečí nebo cikánského vyhodňování není a nemůže být tak důležitým úkolem, jako řešení a vyřešení otázky dotýkající se občanů, zajišťující tento systém. Řeknete si, ano vždyť to funguje a jsou placeni z našich daní. Mají určité jistoty, které nikdo z nás nemá a platí je stát a stát se také o ně postará, když se něco semele. Ptáme se zase Vás, kde jste to slyšeli, četli, viděli. Noviny, televize, poslanci odpovíte. Všechno je to lež, nebo lépe řečeno, upravená pravda, tak jako je průměrný plat občana 22.328,- Kč. Když se zeptáte občanů na Ostravsku nebo Brněnsku, kdo z nich se blíží k tomuto průměrnému platu, vysmějí se Vám. Tak je to i s funkcí tohoto systému, odměn za práci i jistotami. Jsou podstatou nejzákladnějších hodnot každé moderní společnosti. Převážně pomáhají a chrání, sice každý jinak, přesto zásadně. Rozeberme jejich odměny za práci. Nebudeme se pohybovat v číslech, ale v principech odměňování a paradoxech, tak jak je postaven celý systém odměňování státního zaměstnance. Nároky na práci se zvyšují. U policistů zvyšující se kriminalita, dopravní situace, u hasičů častější účast a zásahy u dopravních nehod, kalamit, povodní i požárů, u učitelů složitější výuka, náročnost v souvislosti se zmateným a neuceleným konceptem celého vzdělávacího programu. A tak bychom mohli pokračovat ve státním sektoru dál a dál. Zdravotní sestry a celý zdravotní systém? Ve velmi

žalostném a zdevastovaném stavu. Nepředstavitelná, úmorná, neo-hodnocená práce. Nedostatek kvalifikovaných zdravotních sester, častá fluktuace, nábor z východních zemí a nekompromisní odchody českých sester do jiných resortů a států. Důvodem těchto změn je tabulkový plat rovnající se almužně. Jinak to nelze nazvat. Komplexně představují odchody zaměstnanců ze všech těchto profesí pro celou společnost dost velké problémy. Problémy zajištění funkčnosti daného systému. Ano, byly snahy parlamentu řešit v minulosti tento zásadní problém všech těchto profesí. Ale u snah pouze zůstalo. Pro parlament je důležitější zvýšit si svůj poslanecký plat nebo financování zahraničních vojenských misí, ale řešit platy těchto, ne-li nejdůležitějších složek státního systému, to ani náhodou. Co kdyby si poslanci, protože není kde brát peníze, museli pro změnu snížit platy, nebo neschválit vojenskou misi? Co by si ještě takový státní zaměstnanec přál? Platy mají schválené Parlamentem ČR, nedávno dokonce navýšené. Ale jaká je skutečnost po navýšení platu. Platy v těchto resortech se statisticky navýšily a následně šelší šibalsky. Podívejme se na praxi. Základní plat byl navýšen. Pohyblivé, důležité složky k platu, jako je osobní ohodnocení, rizikové, přesčasy atd., však byly poniženy. Praxe ukázala, že platy zůstaly téměř na stejné výši. Jak je to s tím řešením: „Vlk se našel, ale koza...“ Když si uvědomíme, kolik policistů, zdravotních sester, učitelů musí odpracovat přesčasové hodiny zcela zdarma, málokterý z nás, nepracující v podobném resortu, by šel do podobného zaměstnání. Motivace je nejosvědomilejším faktorem pro dobře vykonanou práci. Jaká je motivace pro tyto novodobé misionáře?

Žádná. Podle toho celý bezpečnostní, zdravotní a vzdělávací systém vypadá. Za státem přiznaný směšný peníz se těžko financují náklady na bydlení, stále se zvyšující energie, plyn a paliva, další vzdělávání vlastní a vzdělání dětí, doprava, jídlo... Zde už opravdu nezbyvá prostor na financování kultury, koničků a dovolených, které tito lidé potřebují víc než kdokoli z nás. Vezměme si zpětnou vazbu, která toto nedocenení provází. Kolik dotyčných by si rádo zvýšilo svou životní úroveň? Dovolené, kultura, koničky, hezké a spolehlivé dopravní prostředky, pěkné bydlení. Kde brát a nekrást? Tady je ta zpětná vazba. Brát a nekrást je kde. Úplatek vlastně není krádež, je to pouze přemísťování peněz z místa přebytku, do místa nedostatku. A mohli bychom pokračovat dál. SPR-RSČ je si dobře vědoma žalostného stavu systému. Může jen poděkovat za současný stav politickým stranám a poslancům, kteří od roku 1989 sedí snad i na stejné židli a stejném místě parlamentní pudy.

SPR-RSČ nechce a ani nemůže dopustit, aby celý státní systém zkolaboval tím, že i nadále vysoká politika bude pohrdat lidmi pro společnost užitečnými, než jakýkoliv poslanec nebo senátor. Parlamentní politika potřebuje opět trn v oku, osinu v zadnici, která nenechá poslance usínat v poslaneckých lavicích za notebookem. Parlament potřebuje opět Republikány, jako Blanické rytíře v dobách, kdy je nejhůř, jako lékaře, který dokáže vyléčit tuto nemocnou páteř.

Může být hůř? Bude záležet na každém z nás, na jeho intuici, myšlence a touze změnit svá přání v čin.

DUSAN KUČERA

Obviňujeme majitele a zaměstnance masmédií z úmyslných a vědomých projevů sympatií, otevřené podpory a záměrného vytváření extremismu a neonacismu v České republice.

Toto obvinění bylo zpracováno nezávislou expertní skupinou, která však nechce být uvedena z obav před pomstou neonacistů.

V dnešní době se komunikace stále více přesouvá ze psané na obrazkovou, a proto stále větší úlohu hraje zvláště televize. Tento jev je zneužíván pro manipulaci s veřejností, což si zástupci médií již mnohokrát vyzkoušeli v minulosti. Příkladem budí historie SPR-RSČ, v jejímž programu ani vystupování nebyly nikdy sledány žádné společenské nebezpečné rysy. Proč stejným způsobem nepostupují média proti neonacistům, jejichž program i činy jsou neporovnatelně nebezpečnější společnosti?

A) Výsledky každé politické strany a jakéhokoliv uskupení vůbec, jsou v dnešním světě přímo úměrné prostoru, který mají v novinách, rozhlasu a televizi. Pověst u voličů, volební výsledky i rychlost šíření členské základny závisí přímo úměrně na tom, kolik prostoru dostane, jak často jsou její zástupci například na obrazovce, jak je zpracován zvukový a obrazový záznam, jak je zpráva prezentována, ale třeba i jakou grimasu nasadí moderátoři, jak intonují.

- Neonacisté mají, nepočítáme-li parlamentní politické strany, v médiích více prostoru, než všechna ostatní uskupení dohromady.
- Média informují o jakýchkoliv akcích neonacistů dopředu i s podrobným časovým rozpisem. (Pokud podobnou informaci chce občanům prezentovat jakákoliv jiná strana, musí si platit inzerci, roznášet letáky atd.) Tak je vlastně neonacistům zajišťována bezplatná reklama a samozřejmě se vytváří dojem organizovanosti a zajišťuje účast na jejich akcích.
- Soustavně představují jednotlivé zástupce neonacistů a seznamují tak s nimi veřejnost - tvorbou tzv. celebrit.

B) Nevýváženost zpravodajství: záměrně jsou zveličovány příznivé ohlasy a výsledky a zároveň je záměrně

zamlčováno anebo zlehčováno vše to, co by mohlo od neonacistů odradit voliče.

- Záměrně zveličování přízně: když je na náměstí deset neonacistů, tento počet se zamlčí, záběr kamerou je veden tak, aby nebyla prázdnota vidět, do výslání se zařadí jenom taková vyjádření přihlížejících i kolemjdoucích, která jsou kladná, volební výsledek, byť jakkoliv hubený, je prezentován jako úspěch a při hodnocení voleb jsou zamlčovány uskupení, která dosáhla daleko lepších výsledků.

- Záměrně zamlčování negativ: uskupení je založeno za použití ukradených podpisů, zpronevěřených peněz, hlavně za pomoci přesvědčených neonacistů, přímá inklinace zástupců k nacismu včetně jeho symbolů, zamlčování faktu, že bez členské základny neonacistických skupin by vlastně neexistovalo. Otevřené šíření rasismu a antisemitismu. K popření napojení na kriminální činnost stačí jediné záporné vyjádření kteréhokoliv zástupce. Zakrývání napojení na německé nacisty a z toho vyplývající protinárodní politika, která je naopak proněmecká a prosudetská.

- Záměrně ignorování flagrntních finančních machinací. Jak může strana hospodařící se šedesáti tisíci složit dvě stě desítky na volební kauce. Kdo vůbec takového uskupení financuje?

C) Vyrožené nadřování a ochrana zástupců neonacistů.

- Nejsou zveřejňovány adresy jejich pobytu
- Nejsou zveřejňovány fotografie jejich bytů nebo domů
- Nejsou zveřejňovány fotografie a státní poznávací značky jejich aut
- Nejsou zveřejňována jména a adresy jejich příbuzných a rodin
- Nejsou zveřejňovány soukromé majetkové poměry a případné adresy jejich zaměstnavatelů

Když chce být kdokoliv politicky činný, musí být podroben veřejné kontrole a to bez výjimky politické příslušnosti.

V PRAZE DNE 1. 9. 2009. PŘEDSEDNICTVO SPR-RSČ

Z volebního program pro parlamentní volby 2009

[...] Republikáni vždy byli, jsou a budou jediní. Náš původní název Sdružení pro republiku - Republikánská strana Československa, pod kterým jsme dvakrát zvítězili v parlamentních volbách jsme sice museli kvůli surovým útokům státu a jeho mocenských orgánů změnit v roce 2001, ale programové cíle, strana její struktura, to vše zůstalo bez jakékoliv změny. My všichni si musíme stejné přiznat, že náš původní, dlouhý název média ani občané v hovorách neužívali. Pokud již zpráva o nás prošla informační blokádou, vždy byla prezentována pod naším současným názvem. [...]

Republikáni jsou jedinou současnou politickou stranou, která má od samého počátku jediný a neměnný program, programové cíle a strategii. Trvalost našich názorů a postojů není dána žádnými sentimentálními důvody nebo zahleděním do minulosti. Pravým důvodem je všeobecně uznávaný fakt, že náš původní program, který byl zároveň zahrnován výsmechem a urážkami a ignorován, byl postupně přejat všemi politickými stranami a to v celé šíři politického spektra. Když dnes pročtete programy všech stran nebo se zaposloucháte do výroků jejich představitelů, slyšíte ozvěnu dávno známých republikánských požadavků. A nejde jen o otázky přistěhovalců nebo znovuzavedení trestu smrti. Ale i o další aktuální problémy. Třeba péče o mladé rodiny s dětmi, pro ženy odchod do důchodu v závislosti na počtu dětí, snížení počtu zdravotních pojištění, přísná kontrola toho, jak zachází s platbami pojištěnců, zvýšení plateb státu za nezletilé a důchodce a mnoho dalších. [...]

Pokud však chcete, aby se naše země vyvíjela jako suverénní národní stát, ve kterém jsou chráněna přirozená práva původního obyvatelstva a v cíle země stálí lidé s jasnými názory a jasným programem, kteří se nebudou klanět před byrokraty v Bruselu, Vaše volba bude jasná. Na to nezapomeňte, až se budete zanedlouho rozhodovat. A především, zúčastnit se voleb je to nejmenší, co pro svoji zemi a její budoucnost můžete udelat.

Váš PhDr. Miroslav Sládek

1. Rodina

Hned v úvodu musíme konstatovat, že rodina je dnes cílem soustředěných útoků, které směřují k její likvidaci. Sřídajícími se vládami v uplynulých dvanácti letech je prováděna anti-rodinná politika, což se konkrétně projevuje všude kolem nás v poklesu počtu obyvatel a stárnutí populace. Jedinou odpovědí současných politiků na tato zjištění je volání po zvýšení počtu přistěhovalců, kteří by měli důsledky anti-rodinné politiky napravit svou zvýšenou natalitou. My chceme však jít úplně jinou cestou.

Dnešní situaci můžeme s klidným svědomím nazvat podzimem národa - na jednu rodinu připadá méně než jedno celé dítě. Představa morbidní, zjištění katastrofální. Požadavek na zvýšení přílivu přistěhovalců naprosto nepřijatelný. [...]

2. Vzdělávání

V naší zemi není ještě vzdělávání v nejširším slova smyslu v tak katastrofální stavu, jak je v zemích, kde je významný podíl obyvatelstva negramotný a učitelé jsou před tabulí střeleni. Při tomto konstatování nemusí mít člověk na mysli pouze země třetího světa, ale třeba i USA. [...]

Škola musí být plně ve službách našeho národa. Tomuto cíli ovšem nijak neposlouží neustálé změny osnov a učebnic. Ty jsou průběžně pochopitelné a žádoucí třeba u nových technologií, které

se prudce vyvíjejí i revolučními skoky. Avšak u takových oborů, jako je jazyk, literatura, dějiny je nahrazování zbožňování Stalina, zbožňování Havla škodlivé a kontraproduktivní. [...]

Pracovitost a talent se doplňují. Tyto podmínky jsou přirozené a prospěšné. Výběr těch nejlepších umožňuje formovat národní elitu, která zpětně ovlivňuje zvyšování úrovně celého národa. [...]

NAVRHUJEME:

1. Rodičům musí být umožněna svobodná volba školy pro jejich děti. Zároveň i daňovými odpočty povzbuzovat zlepšování a výstavbu nových školských zařízení.
2. Vzdělání musí být od nejnižšího po nejvyšší stupeň bezplatné.
3. Vzdělávání musí být s konečnou platností osvobozeno od ideologie. Ovšem ne v tom smyslu, který dnes prezentují všichni ředitelé škol a děkani, nebo rektori. Ti umožňují konat na školách besedy s poslanci a ministry parlamentních stran, protože to prý není politika a odmítají jakoukoliv zmínku o Republikánech, protože to prý politika je. Podobným příkladem je i deformace ve směru k Václavu Havlovi. Z tohoto důvodu je třeba zakázat jakoukoliv ideologizaci vzdělávacích osnov, učebnic i vystoupení pedagogů. [...]

3. Přistěhovalectví

[...] Naším hlavním úsilím je odmítnout multikulturní společnost ve jménu naší národní identity. Identita představuje pro národ stejný charakteristický rys, jako pro jednotlivce osobnost. Je podmínkou jeho života a jeho svobody. Zbaven své identity ztrácí národ definitivně možnost řídit svůj osud. Chceme, aby všude byl respektován u nás i kdekoliv jinde princip, podle kterého každý člověk a každý národ má právo disponovat územím, které patří jen jemu. [...]

NAVRHUJEME:

1. Ukončit příliv přistěhovalců, přísnou kontrolou našich hranic tak, aby přechod přes ně byl jakýmkoliv způsobem nemožný pro osoby, postrádající naše vstupní vízum.
2. Sclování rodin je příčinou přílivu dalších uprchlíků, kteří následují první skupiny. Jsme pro scelování rodin a podpoříme je, ale zásadně v zemi jejich původu.
3. Zpřísnit udělování práva azylu v původních intencích této výsady, pouze pro ty osoby, které jsou prokazatelně vystaveny těžké persekuci ze strany svého původního státu. [...]

4. Životní prostředí

Otázky spojené s tvorbou a ochranou životního prostředí se stále více dostávají do popředí veřejných debat. Destrukce života a přírodního prostředí jsou důsledkem materialistické orientace společnosti za poslední půlstoletí. Uplácení politiků zájmovými skupinami, ještě celou situaci zhoršuje. Kult zisku a degradace člověka na pouhého spotřebitele vedou ke stavu, který známe ze svého bezprostředního okolí. [...]

5. Solidarita

Vládní strany a jejich parlamentní přísluhovači hovoří o lidských právech a humanitě, avšak vždy jen ve vztahu k cizím, pokud možno velmi vzdáleným zemím. Vůbec si ale nevšímají toho, že bída a nezaměstnanost tíží statisíce našich občanů. [...]

6. Sociální záležitosti

[...] Statisíce našich spoluobčanů žijí na hranice bída, za kterou je dnes nutné považovat příjem šest tisíc Kč na osobu. [...]

7. Zdraví

Nejprve je nutné zdůraznit, že péče o zdraví je sice především povinností každého jednotlivce, ale kvalita zdravotní péče je na druhé straně povinností společnosti.

Naše zdravotnictví se vyvíjí i díky historické zátěži v cyklech, které jsou mnohdy deformovány neodbornými, politickými zásahy, ale i radikálností a nekonceptností odborových organizací v tomto oboru působících. [...]

8. Bezpečnost a spravedlnost

Bezpečnost a spravedlnost je jedním z prvních práv člověka, jejich zajištění první povinností státu. Náš stát se stal obětí úpadkových a zkorumpovaných politiků a neplní svoji základní funkci zajištění bezpečnosti státu a občanů. Kriminalita nestálé roste a policie a justice jsou stále méně schopny naplňovat své poslání. Každý den je naplněn kriminálními činy se stále závažnějšími důsledky. [...]

9. Obrana své země

Obrana je vedle bezpečnosti dalším prioritním posláním státu, plnění tohoto poslání ospravedlňuje jeho existenci. [...] Armáda proto musí být silná a respektovaná. [...]

10. Ekonomika ve službách národa

Jestliže chceme překonat ekonomické problémy, je třeba si zvolit nejen cestu svobodného rozvoje, ale také úsilí a zodpovědnost. [...] Ekonomika musí být ve službách naší země a jejích občanů, rozhodně ne ve službách státu a jeho úředníků nebo dokonce anonymních nadnárodních společností. Plody naší práce nesmí sloužit anonymní skupince vyvolených vládců k realizování jejich plánů. [...]

11. Naše zemědělství

Nikdo se nemůže mýlit, když konstatuje, že naše zemědělství je ve stadiu zániku. Proč tomu však je, není mnohým z nás na první pohled jasné.

Půda a její obdělávání se kdysi staly symbolem lidské civilizace. Po dlouhou dobu se kolem tohoto středobodu organizoval celý život společnosti a její instituce. Obdělávání půdy s sebou přinášelo i vzdělávání lidí, vytvářelo morální a intelektuální kapitál, jehož působením vznikala dnešní typ člověka, bytost věrná a vytrvalá. [...]

12. Národní a státní suverenita

My chceme zůstat pány ve své zemi, přirozené v těsné spolupráci s ostatními národy, především na našem evropském kontinentu. [...] Trváme na absolutní národní suverenitě, snaze vyvažovat, pracovat na rozlišování a upevňování našeho mezinárodního postavení a upevňování míru a spravedlnosti ve světě. S ohledem na naše výsledky v letech 1918-1938 to není konstatování nijak přehnané. [...] EVROPSKÁ UNIE JE KONCEM NAŠÍ ZEMĚ, KONCEM SUVERENITY POLITICKÉ, EKONOMICKÉ A SOBĚSTAČNOSTI V ZEMĚDĚLSTVÍ. JE TO TAKÉ KONEC NAŠEHO JAZYKA A KULTURY

Celý program naleznete na adrese: www.republikani.com

(Placená inzerce)

Začalo to Nixonem. Ano, nepochybně prvním v sérii výtečníků byl **Richard Nixon**. Byl zvolen prezidentem Spojených států amerických po dlouhém politickém zápace 6. listopadu 1968 a neslavně skončil rezignací po skandálu „Watergate“ 8. srpna 1974, jako vůbec první americký prezident v dějinách. Musel dobrovolně odejít, poněvadž jinak mu hrozilo ostudné sesazení Kongresem pro „*zločin a provinění*“. Tak bylo stručně definováno jeho podvodné chování proti opozici a lhaní. To se týkalo magnetofonový záznamů odposlechů hlavního stanu opozice, totiž Demokratické strany, a celé série nelegálních a neetických činností, neslučitelných s funkcí prezidenta. **Skončil jako vyhlášený lhář.**

Bill Clinton, jako 42. prezident USA (od ledna 1993), za své lhaní v případě sexbomby slečny Lewinské, kdy si u dělal z prezidentské kanceláře smajchlkabinet či hampejz, sice nebyl donucen k rezignaci, ale to už ukazuje jen na značnou korozi veřejného života USA a jejich hlavních představitelů. Nicméně *by ale spoň jako lhář zba ven možnosti provozovat svoji právnickou praxi.*

Dalšímu, 43. prezidentu **G. W. Bushovi**, prošlo vraždění v Iráku a Afghánistánu a nelegální okupace těchto zemí už zcela hladce. Vše umožnila a za vším byla a je neocnem Wolfowitzem připravená doktrína pro tzv. Americké století. Jak už dnes všichni víme, podle ní USA může zasáhnout všude tam, kde cítí, že mohou být ohroženy jejich zájmy a jejich svoboda, totiž především nároky na světové panství nad zdroji. Přesněji řečeno: jde o svobodu „osvobozování“ – kradení. My, Češi, jsme něco podobného zažili dávno (1945 a dále) ve formě ruského „Davaj časy“. Tedy **Dubya Bush** (čti: Dabija = W) a jeho spoluvinici „imperiálního prezidentství“ (jak nazval jeho vládu komentátor The Sunday Times Andrew Sullivan – 28. říj-na 2007) zřejmě nebudou v dohlednu nikterak soudně postihováni, přestože mají na svědomí zmaření životů nejméně čtvrt milionu civilních obyvatel Iráku a Afghánistánu. Zámkou útoku na Irák, jak všichni máme ve svěží paměti, byla údajná nukleární výzbroj země, která, jak se následně ukázalo, nikdy neexistovala. **Pravým důvodem bylo přisvojit si panství nad druhými největšími zdroji „,sna dné naft y“ na světě vůbec!** Energetická krize a globalistické chrapounství Západu nás o tom denně utvrzují.

Co bylo a je společně jmenovaným pánům prezidentům USA? Podvod a lež! Nejde tedy o nějaké spravedlnost hledající tři mušketýry a románové hrdiny, ale o taškáře, laciné lháře a v posledním případě o válečného zločince, ale svět dělá, jako by to neviděl. Proč? Poněvadž zde jde o útok „hodných křížků Západu“ na proradné, historii a zejména křesťanstvem nenáviděné muslimy, kteří ubližovali a pořád nám ubližují. Opravdu? To, že za dnešní propagandou a manipulací jsou v podstatě jen loupeže území a především přírodních zdrojů arabských států, totiž tekuté zlato – nafta, to přehlízíme! Jen do nich, do Arabáků!

Naši pohodlnosti nám uniká, že **žijeme v éře dezinformace**, a to že IT (informační technologie) s hlavními jejími nástroji, totiž počítači, internetem a mobilem, nám dává možnost indoktrinovat, manipulovat, překrucovat pravdu a vládnout a ovládat lži v globálních rozměrech.

Dezinformace a propaganda ovšem není novinkou. My sami jsem ji zažili a víme, že za jejím moderním, byť triviálním, znovuzrozením byla bolševická Kominforma. Hned za ní nás oblažila nacistická goebbelsovská mašinérie. Okřídleným rčením zvět-nělého redaktora BBC v Londýně Zdenka Mastníka bývalo, že „*se zrozením Kominformy se zrodila desinforma*“. Rusko mělo pravdu hledající geniální spisovatele/myslitel e Gogola, Turgeněva, Tolstého, Dostojevského, Puškina, a přece uklouzlo do zhovadilého a prolhaného bolševismu.

Německo mělo Johanna Wolfganga Goetha, Johanna Christopha Schillera a další lidi vznešené a pravdivé, a přece se tam urodil vražedný nacismus. Je snad Amerika nějak více kulturní a urozená než Německo, že se jí nemůže něco podobného stát? Nemyslím. Přítomnost ukazuje, že na počátku všech světových katastrof byly lži, nehorázné lži a podvody.

Pátého listopadu 2008 byl zvolen a letos v lednu nastolen, nový v pořadí čtyřicátý čtvrtý prezident USA **Barack Obama**. V přípravě na jeho zvolení napsal skvělý politický komentátor Simon Jenkins studii „Obamova nabídka je: ukončit US stupiditu“ (The Sunday Times 31. 8. 2008). Obama vystoupil s hesly a přísliby změn. Celý svět tedy očekával zvrat k dobrému od nebezpečné pirátské cesty lhářů a podvodníků, kde se zvláště vyznamenal Dubya Bush.

Obamovo distancování od Wolfowitz-Bushovy doktríny se ale nedostavilo a nedostavuje. Naopak: ponechal si Bushovu válečnickou garnituru, počínaje ministrem „obran y“ Robertem Gatesem, pevně zakotvil svoje vojska v Iráku (i když možná část jich bude nahrazena „bezpečnostními kontrakty“) a intenzivis-nil zabíjení v Afghánistánu. Tam neuplyne týden, abychom se

nedozvídali o nových a nových obětech nevinných občanů. Už i Amerikou dosazený vazal, prezident Karzái, si stěžuje.

Ve středu 24. června 2009 jsme se dozvěděli na Ceefaxu (zpráva č. 109), že americký „drone“, totiž letadlo bez pilota, raketami bombardoval dokonce pohřební průvod oběti náletu minulého víkendu. Dle zprávy zahynulo více než padesát civilistů. Jiné informace uvádějí počty daleko vyšší (až stopadesát). Ve zprávě číslo 106. stejného bulletinu se dovidáme, že prezident USA Barack Obama odsoudil „nespravedlivé násilí“ použité proti lidem protestujícím proti výsledkům prezidentských voleb v Iránu. Jinde žádá, aby v Iránu byla nastolena lidská práva. Můžeme si představit větší stupeň arogance, pokrytectví a věrolomnosti? Těžko. Obamovi nevdají zabíjení stovek a tisíců civilistů US voják y v Afghánistán u, ale nešťastné události v Iránu jsou „nespravedlivé násilí“.

Anglický velící generál Jim Dutton řekl BBC (zpráva Ceefaxu č. 105 z 25. 6. 2009), že v jižním Afghánistánu jsou rozsáhlé oblasti (huge areas) bez vojenské prezence a zároveň poděkoval Obamovi, že poslal do Afghánistán u další tisíce vojáků. Dokládá to, co už dávno víme, totiž že **demokracie a svoboda může být jedině tam, kde je americká přítomnost, kde je US armáda**. O.K.?

Obama potvrzuje, že bude pokračovat v cestě svých předchůdců a jako suverénní loutka těch, kteří ho do rozhodujícího postu prostrkali.

Čtyři roky připravují útok na Irán, dalšího největšího producenta ropy v oblasti. Nyní využili iránské prezidentské volby a proběhla dosud největší světová internetová a mobilová dezinformační „revoluce“, vzvedmu-tá proti celému řízení islámské republiky, pod záminkou, že volby prezidenta byly údajně zfalšovány. Manifestace a útoky byly zorganizovány přes internet a mobily. Via Twitter žádali dokonce i zabítí srovnávaného muslimského vůdce ajatolláh Ali Chamenai. Přitom: kdo je to a co je Twitter? Jeden z reportérů The Sunday Times to vystihuje jednoznačně: „*Jedna osoba = jeden vysíláč*“. Kde je pravdivost informací, které jsou rozšiřovány a propojeny do celého světa?

Za organizováním „revoluce“ byla definitivně IT. Protesty musely být připraveny a vybaveny. To potřebuje vhodné lidi, dá práci je sehnat, zorganizovat, instruuvat a musí se shromáždit materiál. Barvy, štětce, plátno, papír, standarty a nakonec desítky lahvi Molotovovy koktejlu. To stojí peníze. Někdo musel naplánovat, proč, kde a kam se budou házet! Kolik jich bude potřeba. Obstarat skleněné lahve, benzín, zátky s roztěnkami. Bomby se někde musí dát dohromady – vyrobit, a pak na místo určení dopravit. Lidé co „koktejly“ mají házet, se to musí naučit. To chce peníze, čas a trénink! Prezident Obama odmítá obvinění, že má v záležitosti prsty. Gordon Brown, ministerský předseda Británie, rovněž. Kdo tedy? Opět nějaká soukromá firma, jako „**Freedom House**“ multimilionáře **Petera Ackermana**, co připravila a u dělala Oranžovou a Růžovou revoluci na Ukrajině a v Gruzii? Kolik obětí, protestujících studentů v Teheránu bylo zastřeleno policisty, kteří se bránili v hořících policejních stanicích, a kolik záškodníků zavražděno agenty-provokatéry? Francouzský deník Le Monde z 23. června 2009 ukazuje na nesrovnalosti ve zprávách a celou řadu dezinformací. Kolik krve má na svých rukou za těch šest měsíců vlády Barack Obama!! USA i Velká Británie odmítají a budou odmítat obvinění, že „internetovou revoluci“ podnítily. Může, či vzhledem ke svým obyvatelům, kteří nejsou všichni zcela na hlavu padlí, musí. Lež je normální výzbroj dnešních politiků.

Resumé: My, Češi, říkáme: „Kdo lže, ten krade.“ To se dá při pozorování moderního světa aktualizovat na: **Kdo se chystá krást, ten lže!**

Shora uvádíme výraz „*sna dná nafta*“. Výraz nám vysvětlí skutečnost, jak a kde se těží nafta. V Iráku jsou náklady na vytěžení barelu surové nafty pouze dva až čtyři dolary, zatímco jinde na světě to stojí padesát a více dolarů, pokud jde o náročnější těžbu pod mořem, z písků a bahna. Ergo: zde je původ výrazu „**sna dná nafta**“ a tam je zároveň náramný důvod pro dráždivé chutovky na „privatizaci“ těchto zdrojů. Privatizace říkáme proto, že za Saddám Husajna byl naftový průmysl znárodněn. Cena surové nafty (crude oil) v minulých dvanácti měsících dosahovala na trzích až 143,33 dolarů za barel! Rozdíleček mezi sto padesátí a čtyřmi dolary jde do kapsy toho, kdo naftová pole vlastní. Irák má odhalených zásob k vytěžení 115 miliard barelů. Saddám Husajn musel být pověšen, aby ji neměl kdo pro Irák hájit. Hned za plotem irácké Basry jsou obdobná a bohatá naftová pole Iránu. Kdo si umí spočítat pět a pět, ví, o co v oblasti Perského zálivu běží.

30. 6. 2009

EURLING, DR. BOHUMIL KOBLIHA

KOLONIALISMUS I GLOBALISMUS

Kolonialismus? Byl to relativně pokrokový způsob, jak před helénsko-křesťanským západním světem omluvit dobývání cizích pohanských a „nekulturních“ zemí, subkontinentů i celých kontinentů. Ve jménu kříže a vládařských korun. Později ve jménu šíření západní technické civilizace a humanity. V každém případě šlo ovšem o dobývání/privlastňování něčeho, co nám, Evropanům, nepatřilo, či rovnou o vykrádání. Samozřejmě, do každého kradení se musí také něco vložit, od hasáků a paklůči v tom malém, po specializované vojenské jednotky na ochranu civilizátorů), až po stavění lodí, silnic, železnic a později letišť v tom vykrádání ve velkém. Vojenský materiál a lidé se do zemí zdrojů přece musí nějak dostat a vytěžené dopravit zpět do mateřských zemí civilizace. Kolonialismus měl ale také své nevýhody. **Panství se muselo udržovat.**

Koloniální země dostaly postupně centralizovanou administrativu dobyvatelů či civilizátorů. Kolonizátor musel komunikovat s místním obyvatelstvem. Pro nové poddané byly proto budovány základní i vyšší vzdělávací učiliště. Civilizátor vyvážel svůj evropský jazyk a své zvyky či nešvary. I když zpočátku před sto, dvěma sty lety bylo poměrně snadné a laciné zkorumpovat místní krále a náčelníky, bylo nebezpečné jen drancovat. Kolonizátor si tedy budoval závislost domorodců na sobě v podobě nemocnic a podobných institucí. Posléze byla ustavena i místní vláda, ovšem vazalská.

Leč náklady na udržování moci stále rostly. Ustálená moc jedněch také začala vadit druhým, novým aspirantům na nadvládu či světovou moc. Během Druhé světové války bylo jednou z tajných podmínek americké pomoci, že bude zrušen anglický koloniální systém. Jako první stupeň bylo zavedeno „přestupné“ vojenské administrativní řízení kolonií, zdůvodnitelné a směřované na válku proti ambicióznímu nacismu. Jeho stopy jsem zažil ještě v letech 1982–83 ve středoafričké Zambii. Místní obyvatelé už od roku 1964 svobodné republiky stále říkali v Lusace budové svého Ministerstva vnitra „BOMA“, což byla zkratka British Overseas Military Administration. Za války totiž město a okolí sloužilo díky svému relativně mírnému a příjemnému podnebí (1296 m. n. m.) jako jedna velká vojenská nemocnice, území pro odpočinek a k rekonvalescenci raněných. Někteří tam našli i poslední odpočinek, jak svědčí tamní britský vojenský hřbitůvek. Snad nostalgickým gestem Anglie na rozloučenou bylo založení univerzity a postavení areálu UNZA (University of Zambia) v roce 1962.

Dnes už můžeme posuzovat jen jako patetické, jak se tam jedna nová světová velmoc chtěla dobatr přízně, jak Sověti chtěli předběhnout ve „výměně stráží“ Američany. Když jsem roku 1982 přebíral kancelář v prvním patře strojni fakulty (UNZA-School of Engineering), v zásuvkách psacího stolu byly ještě prospekty sovětských výrobků, kterými chtěli noví vládcové pronikat do Afriky. Předemnou tam působil ruský prof. Voronov. Ze se tam noví vládcí neujali, víme.

Zde bychom mohli začít mluvit o neokolonialismu a nejnovější jeho formě, totiž americkém globalismu, který zaznamenal svůj rozkvět prakticky po rozpuštění Sovětského svazu a pádu mezinárodní soustavy jeho satelitů a „dominií“.

Globalismus je obrovský vynález. Zatímco kolonialismus víceméně promyšleně okrádal a drancoval, globalismus kupodivu dodává! Nemusí se moc starat o základní školství, poněvadž proniká především už do zemí, které mají své dávno vybudováno. Globalisty zajímá tamější levná a vzdělaná pracovní síla. Jinde využívají touhy občanů „jít nahoru“. Infiltrují tedy i země se svojí dávnou strukturou vysokého vzdělání a kultury, ale zbídačelé totalitním režimem, jako například v zemích českých, kde si lid navíc navylk šilhat nekriticky po tom „lepší“ cizím. Bez zkoumání a vyzkoušení. Tam, kde vysoký stupeň civilizace nebyl a není, vyrazilo se nové heslo: „*Pomoc rozvojovým zemím*“.

Když někde v zámoří globalista „investuje“, vypadá to jako dárek mikulášů a jaksi vznešeně. Zapomíná se až lehkomyšlně na to, že čisté zisky z jeho investic nezůstávají v zemi, ale putují do kapes investorů, často neskrupulózních bankéřů. Globalistické spekulativní a dravé „světohospodářství“ je de facto v opozici proti zdravému, organickému a přirozenému národohospodářství.

V globalismu se zaměstnavatel ze zámoří nestará - a není většinou povinen se starat – o to, co se stane se zaměstnanci, když jejich „operace“ není úspěšná. Co se stane s nimi a jejich rodinami, když se odbočka zavře, poněvadž nepřináší globalistickým vlastníkům akcií prospěch, který očekávali. Akcionář je vrtkavý, jde většinou po rychlém zisku.

Globalista většinou také nevybíravými metodami likviduje „konkurenci“, totiž často velmi dobře prosperující domácí výrobu, a je mu jedno, co bude pak, až on sám případně nějak pohoří.

O nezaměstnané vinou neúspěšných „operací“ a „projektů“ internacionálních globalistů at se postará národní stát. Svět onemocněl americkým globalismem. Přistupují ale ještě další nešvary a neokoloniální taktiky globalistických velmocí i velmocenských celků, jako je EU. Pěstují si totiž nejružnějšími metodami svoje vazaly. Tí jsou pak něco jako dřívější páni Francové ze zámků. Navléknou je do lokajských livrej, dají se jim paruky a „vznešené“ tituly začínající „panský“ to a to.

V naší době je stará metoda obnova Američany, kteří štěpují a šíří své globalistické ideje a způsoby managementu vzděláním k tzv. MBA (Master of Business Administration) a v anglickém Tím upevňují i rozšiřují svůj vliv a závislost profesionálním životě na nich, a do dalekého budoucna. Je to také „neviditelný“ vývoz, včetně prodávání jazyka. Sověti šířili své ideje podobně Lumumbovou univerzitou a technikou pronikání svých profesorů (viz to nahoře jako prof. Voronov). Nic nového pod sluncem.

Vnucováním svých „způsobů života“, které dnes američtí globalisté praktikují, se ve skutečnosti odnárodňuje a ničí kultury místní. Propagují americkou civilizaci, včetně jejích výrobků. Začíná to nenápadně, na příklad uniformitou texasek či džínů. Ta zároveň pomáhá odbytu americké bavlny, dnes inferiorní kvality. Globalisté v podstatě ochuzují svět o alternativní cesty a tolik nutnou rozmanitost života na zemi. V Zambii Američané jako „pomoc“ postavili novou televizní stanicí. Vývoz americké televize znamená ničeni domorodých způsobů života. Viděl jsem, jak v lusackých „shanty towns“ (satelitních domorodých vesničkách laciných chatřích) se okolo jedné televize tlačí dvacet třicet lidíček, probíjí svůj dříve rodinný čas a čas řemeslné i umělecké tvorby, čas osobních zájmů a zábavy. Stávají se z nich moderní zombi. Všechna totalita, i totalita civilizace, (dnes přes televizi!), vede k šedivým bahmům populací.

Kdo pozoroval vlny názorů na management, zaznamenal, že zde jsou periodicky propagovány systémy jak centralizace, tak decentralizace. Dnes si toho, a **specifický centralistické globalizace**, všímá i známý americký ekonom a ředitel Hudsonova institutu prof. Irwin Stelzer. Pozoruje, jak se propagovaly a propagují studie MBA, které zveličovaly význam globalizace a ideu, že „*větší je lepší*“ (The Sunday Times z 19. 4. 2009). Je dávno odzkoušeno, že celky, které mají tendenci bytnět. Rostou. A rostou tak, že pak padají tím, že už se ani samy nemohou pohybovat a uřídit (viz Parkinsonovy zákony). Zapomíná se na to, že takový růst u korporací i imperií (!) „*je mimo schopnosti a znalosti normálních smrtelníků*“, říká Stelzer. To jsem také pozoroval v celém svém profesnímálním životě. Každý kdo vidí, si může dávat ze svých zkušeností příklady, zemědělskými velkovýkrmnami počínaje a mamutími vysokými pecemi konče, „*...bigger is worse*“ – **větší je horší**, vyznává nakonec i Stelzer.

Současná finanční a ekonomická krize světa má rovněž jeden další faktor a tím je právě globalistické, žraločí pohlcování menších podniků a menších bank těmi giganty. Americká globalizace je více než desetiletí fedrovaná a řízená z nebe bankéřů světa. Přerozdělováním výrob a výrobních programů z průmyslových do rozvojových států, kde je zajištěna levná pracovní síla, a což na první pohled vypadá jako cosi pozitivního, jsou v podstatě ochuzovány či docela ozebračovány země, kde původní výroba zmizela. Jaký je rozdíl mezi tím a řízeným plánováním v SSSR, kdy nám bylo diktováno z RVHP (Rady vzájemné hospodářské pomoci), že musíme soudružsky předat naši výrobu, například jízdních kol, do Maďarska, a děčinských vysokozdvíhných akumulátorových vozíků („ještěrek“) do Rumunska? Globalizace je zároveň nejnovějším zločincem, který umožňuje ovládnutí národů z nadnárodních center cizích zájmů. **Omezuje soběstačnost, a tedy zvyšuje závislost!** Kolonialismus i globalismus jsou systémy mistrného okrádání, a jak manipulovat ty druhé ve vlastní prospěch.

Drtivá většina kasty politiků všech států dnes neslouží svým národům, svým lidem, ale jen **strategickým zájmům bankéřů světa**. To dokumentují konference a sezení pánů G20. Jsou jen loutkami těch, kteří je do rozhodujících postů prostrkali a nutí je rozhodovat v jejich prospěch. Jsem přesvědčen, že menší národy si musí hájit a uhájít právo, ubírat se svojí vlastní cestou, a rozhodné to platí pro náš stát. Menší, životaschopné národy a státní celky nemusi chodit vyšlapány, nalinýroványvými cestami, naopak. Mohou tedy přinést neotřelé přístupy, lacinější a efektivnější metody výroby, nové výrobky, nápady, ideje a mnoho dobrého celému světu.

1. 6. 2009

EURLING, DR. BOHUMIL KOBLIHA

Vykvetly nepozorované a mají chuť dobrodružných dálek. Je plodorodný strom byl zasažen na jakémsi anglickém ostrově v srpnu 1907, už může někomu napovídat, že nejde o přírodní-nu náhodnou a neroubovanou. Znalec ví, že 1. až 9. srpna 1907 byl na Brownsea Island první skautský tábor, a rozhodil odtud podivuhodné apléry do celého světa. At ale zvedne ruku ten, kdo ví, jak vznikl dívčí kmen?

Ha, já nevěděl. Teprve June, vedoucí hendonských Brownies, či po našem Světlušek, které vedla společně s naší Miki, mne poučila: Bylo to dva roky

„Skautský kámen“ na Brownsea Island a sestra Eska z pražského II. dívčího oddílu vzpomíná...

Plody ostrova Brownsea

po Brownsea Camp, kdy se skauti k druhému výročí, přesněji 4. září 1909, prezentovali britské veřejnosti v londýnském Crystal Palace. Pochodovali v romantických uniformách, s „klobouky jak Američan a s šátky jako starý cikán“, jak skautské kroje popisuje dávná junácká písnička. Za průvodem se objevila družina devíti rozkošných dívek v podobných stejnojmenných. Na otázky samotného Baden-Powella, kdo jste a co tady děláte, sborem odpověděly: *My jsme skautky*. B. P. jim po vysvětlení s úsměvem dovolil, aby se zařadily na závěr pochodujících oddílů. June anglicky hrdě dodává, že skautky se ustavily samy!

„Vidíš!“ zaútočila sestra Eska, blahé paměti zástupce Šeda z pražského 11. dívčího oddílu. „To se musí oslavit a jede se na Brownsea Island, když ‘si, Midlochu, propás‘ vaše klukovské výročí předloni.“

Marně jsem namítal, že leje jak z konve, že jsou předpovědi na zátopy a že moje kolena se v téhle slotě odmítají plazit někde pod stanem... Kdo ale odolá skautskému volání mládí?

Na dálnici M3, vedoucí z Londýna na jihozápad směrem k Poole, kde v největší přirozené „zátoce“ světa ční oslavovaný Brownsea Island, jsme dostihli potopu. Stěrače ani na nejvyšší rychlost nestačily, jak vody shora i kolem kol spoluživitelů vozovky se valily ve vodopádech. Já to věděl! To byla hrůza...

Teprve někde před Winchesterem se začalo vyjasňovat. Potom se nám sluníčko dokonce rozhodlo poslat pusu, takže stan v campingu, kousek od Poole, jsme stavěli už za sucha! Sestra Eska začala vítězstvem.

Ještě pozdě odpoledne mne vytáhla do přístavu Poole, odkud Baden-Powell vyplul s dvacetí chlapci, prvními budoucími skauty, k Ostrovu.

Cestou od několikapatrového parkoviště k molu jsme se vyptáli, kde prý je ta nová socha Lorda Baden-Powella. „Jděte až do přístavu, je tam na molu. To nemůžete minout.“ Znáte tyhle rady. Rackové dávali tušit směr, a pak jsme viděli jeřábý průmyslového přístavu a loděnice, kde se dnes staví milionářské jachty. Ach, ty jachty.

Asi sto padesát metrů od jeřábu, na pohodlném procházkovém, pěkně dlážděném molu jsme narazili na tři bronzové pařezy. Na prostřením z nich skromně sedí zakladatel a první náčelník světového skautingu v mírně nadživotní, realistické podobizně, ve vzorném skautském oděvu – Lord Baden-Powell. Jako by se zasněně díval přes moře k ostrovu a vzpomínal, jak to všechno bylo. Je tak skromně velký, že vás neodradí, když se s ním chcete vyfotografovat. A tak spouště kamera jen cvakaly, aby zachytily naše potěšení a junáckou hrdost, že jsme kdysi přílnuli k ideji, která dosud spojuje svět v dobrém a k dobrému.

Druhý den už ani nekáplo a ranní slunko nás přes chlad popohánělo zpět do přístavu v plné skautské parádě a na převozní bárku. Ty jezdí na Brownsea Island každou půlhodinu. Měli jsme štěstí, že jsme jen stačili zakoupit lístky a hned se mohli nalodit.

Svěží vlnky, rozehrané ostrým větříkem, se tříštily o příd a jeden jeho prudký povrv mi sálem shodil moji prastarou „autoritu“. Totiž „autorita“, tak se říkalo u nás ve 47. oddíle špičatém skautskému klobouku. Na štěstí klobouk zachytla na krku šňůrka. Skaut musí být připraven, není-li pravda. Na ostrově, hned za nezbytným zámečkem (v Anglii jsou totiž všude nějaké zámky), nás přivítala menší busta Lorda Baden-Powella a tabule vysvětlující, jak to bylo a je se skautingem. Od-

tud vede široká písčitá lesní cesta vzhůru borovicovým lesem kolem skvostných pasek a palouků, kde mohou být – a v minulosti byla – výroční skautská tábořiště. Cestou se mezi vznosnými sosnamí otevírají romantické průhledy na moře, či vlastní zátoku, a jednomu by se tu chtělo rovnou zatábořit. Když nic, tak na jednom místěku jsme alespoň pojezdli svačinu a zavzpomínali na naše skautská tábořiště v českých lesích, provoněných pryskyřicemi. Ty vůně zde jsou prosloleny mořským vzduchem tak, že unikají, či rovnou chybí. Ale jakápak škoda, darmo bych se rozzfukal po Staňkovském jezeře. Tak ta lesní zákoutí připomínají to u nás.

Hřeбенovka nás dovedla ke „Skautskému kameni“. Mohutný balvan na vrchu nad Baden-Powellovým prvním tábořištěm potvrzuje: „*Tento kámen připomíná experimentální tábor dvaceti hochů, který se uskutečnil na tomto místě od 1. do 9. září 1907 (veden) Robertem Baden-Powellem, pozdějším Lordem Baden-Powellem of Gilwell, zakladatelem „Scout and Guide Movement*“.

Památník je kámen, ale co se kousek odtud na loučce s pískovým podkladem a s tvářič k jižnímu slunci událo? To nebylo jen pár dní kouzelných prázdnin. Ten týden promluvil o družném přátelství, porozumění mezi lidmi a lásce k přírodě více než všechny jiné lidské pokusy. I když víme, že to zcela nebyl záměr Admirality (Ministerstva námořnictví), která tábor a hnutí z počátku podpořila. Jímí zamýšlená předvojenská výchova ve prospěch Impéria, se přetavila ideálem skautského bratrství na neopakovatelné světové „to něco“, co u nás se stolpo pojmem a dostalo jméno Junáci. Záznaky k dobrému se děly vždy, jsou a trvají i v naší době. Každý, kdo prožil jen dva, tři skautské tábory a pár roků jako Junák, pamatuje a ví.

Na samotném, prapůvodním tábořišti jsme se setkali s dvěma rakouskými skauty, kteří právě bali-li stan. Od nich jsme se dozvěděli důležitou informaci, totiž že **zde na Brownsea Island může každý skaut tábořit zdarma!** To, že se tu vystřídali táborníci z celého světa, dosvědčuje kousek odtud směrem k pláži „todem“ z oprášených návěštních tabulek jmen města a zemi. Přibude tam také časem ta nějaká nová z „Prague“, z Brna, z Ostravy, Plzně, Budějovic, Zlína či bratrského Slovenska?

12. 8. 2009

MIDLOCH MIDDLECH

Bratr Midloch Middlech na paloučku, kde byl první skautský tábor v srpnu 1907